

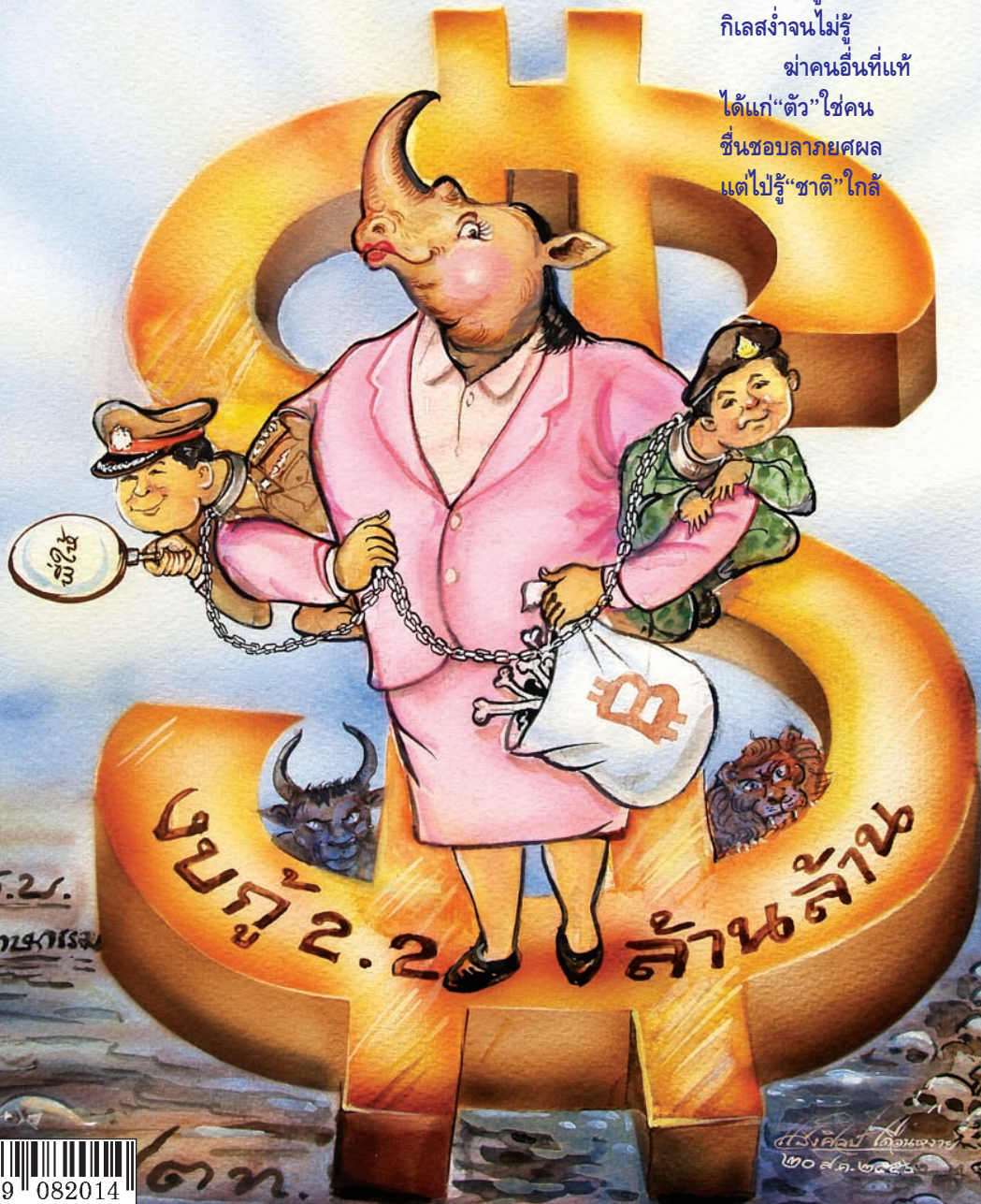
หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ 19 ฉบับที่ 278 กันยายน 2556

เห็นแก่ตัว หรือ ทั้ ทั้ เห็นแก่ใคร

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

“เห็นแก่ตัว” นั้นแท้ “กู”เอง
หลงโลกจึงหลงแสง(แข่ง) ดิงสู้
โทษใครก็ถูกเพง บโทษ ตนเลย
กิเลสจ่าจนไม่รู้ มีดด้วยอวิชา
ฆ่าคนอื่นที่แท้ ฆ่า“ตน”
ได้แก่“ตัว”ไซคน อื่นได้
ชื่นชอบลาภยศผล กีกิเลส อ้วนแซ
แต่ไปรู้“ชาติ”ใกล้ เกิดแล้วอึดตา“กู”.

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ชีวิตคืออะไร? ทุกชีวิตต้องเกิดมาเพื่ออะไร?
เชิญค้นหาคำตอบ และความหมายของชีวิตได้ใน

ชีวชะชีวิต ของ สมณะไพริฤกษ์ ภาค ๓ ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

- ท่านที่เคยสั่งจองไว้แล้ว กรุณาติดต่อขอรับหนังสือได้
- ส่วนท่านที่มีได้สั่งจองไว้ ก็สามารถติดต่อสั่งซื้อได้

ที่ ธรรมทัคน์สมาคม ไทโร. ๐๒-๓๓๕-๔๕๐๖, ๐๘๓-๙๘๓-๕๘๖๘
๖๓/๓-๘ ถนนมิตรภาพ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๔๔ โทรสาร ๐๒-๓๓๓-๔๐๒๗

เห็นแก่ตัวหรือที่แท้เห็นแก่ใคร

(๑) “ตัว”ที่เห็นแก่นั้น

เห็นแก่“ตัว”คือใคร
เห็น“ตัว”จากใดโฉน
คนชั่วแก่ตัวแม่

(๒) คือคนที่ไม่รู้

ต้องหยิ่งรู้“รูป-นาม”
ค้นหาแรกคือกาม
มโนมยออตตาแล้

(๓) รูปนาม “๓ อุตตะ”นี้

ใครยึดดินยันหัว
เลวต่ำหยาบบ่กลัว
เห็นแก่“ตัว”นั้นแล้

(๔) ไม่ต้องดูอื่นให้

แรกเริ่ม“กู”เกิดกาม
เห็นทุกขณะตาม
“ตัว”สัตว์อุบัตคล้าย

(๕) ไม่รู้“กู”จึงได้

เห็นแก่“กู”บ่เกรง
พรางช่อนแอบลวงละเลง
หลอกอยู่นอกแต่บ่ต้าน

(๖) “เห็นแก่ตัว”นั้นแท้

หลงโลกจึงหลงแสง(แข่ง)
โทษใครก็ถูกแวง
กิเลสจ่าจนไม่รู้

(๗) ฆ่าคนอื่นที่แท้

ได้แก่“ตัว”ไซคน
ขึ้นชอบลาภยศผล
แต่ไปรู้“ชาติ”ใกล้

คือใจ

ที่แท้
จึงประจักษ์ “ตัว”นา
ผิดก่อหลอกตน

“ออตตา ๓”

“ออตตะ”แท้
โอพาริกะ ออตตาเฮย
อรูปด้วย“ออตตา ๓”

คือ“ตัว- การ”เลย

“ออตตะ”แท้

นรกลัก ภายใด

บ่งชี้“ตัว”กู

ยาวความ

“ออตตะ”ร้าย

ทันเกิด เล็ดเทอญ

เทพล้วนหลอก“กู”

โง่เอง

หยาบกร้าน

เสียบใส่ กั้นแล

หลอกร้าย“ตัว”เป็น

“กู”เอง

ดึงสู้

บ่โทษ ตนเลย

มิดด้วยอวิชา

ฆ่า“ตน”

อื่นได้

ก็กิเลส อ้วนแฮ

เกิดแล้วออตตา“กู”.

“สไมย์ จำปาแพง”

๙ ส.ค. ๒๕๕๖

๒๐ ๙ ก. ๒๕๕๖

เห็นแก่ตัวหรือที่แท้เห็นแก่ใคร

“การโค่นล้มระบบทักษิณนั้นนับว่ายาก แต่ที่ยากยิ่งกว่าคือการรวมตัวกันของฝ่ายที่ต้องการโค่นล้มระบบทักษิณ” นับเป็นบทสรุปที่เฉียบคม เพื่อเตือนสติให้กับกลุ่มต่าง ๆ ที่มุ่งหวังกอบกู้บ้านเมืองขึ้นมา

ก็น่าประหลาดใจที่เหล่าผู้กล้าหาญ เสียสละเหล่านั้น ต่างพากันรู้จักตายนี้ทุกคน แต่ก็ไม่สามารถรวมดาวคนละดวงที่ต่างคนต่างฝัน ให้มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงท่านผู้กล้าเหล่านั้น มุ่งมั่นต่อการรับใช้ความฝันของตัวเองมากกว่ารับใช้บ้านเมือง

เพราะแทนที่จะรีบออกมาช่วยกันดับไฟที่กำลังลุกไหม้อยู่ในขณะนี้ แต่กลับไปคอยเกียจกองกันที่จะให้คนนี้นั้นนั้นออกมาก่อน หรือไม่ก็อยู่กับความฝันในอนาคต ที่ต้องการกำหนดบ้านเมืองให้เป็นไปอย่างที่เราต้องการ ซึ่งล้วนเป็นไปเพื่อสนองอัตตา (ตัวกู-ของกู) ทั้งระดับหยาบ-กลาง-และละเอียด อยู่ทั้งสิ้น

๘๑ ปีที่เหล่า “ไพร่-อำมาตย์” ผลัดกันขึ้นมารับบริหารบ้านเมือง ก็ล้วนแล้วแต่สนององอัตตาของตัวเองเช่นกัน แม้ปากจะพร่ำบอกให้รับรู้กันว่า “ข้าพเจ้านั้นทำเพื่อชาติบ้านเมือง!” คงไม่ต่างอะไรกับคนเลี้ยงไก่ชน ที่วัน ๆ พุ่มเททั้งชีวิตให้กับไก่ชน จนจะเรียกได้ว่า “วัดไม่เข้า-เหล่าไม่ขาด-บาตรไม่ใส-ไก่ไม่ละ-เอาหัวพระเป็นปฏิทิน” พอให้รู้ว่าวันไหนเป็นวันโกนวันพระเท่านั้นเอง

ที่แท้แล้วการเลี้ยงไก่ชนก็คือการเลี้ยงอัตตาที่เป็นความอามหิตโหดร้ายของตน ที่ดูประหนึ่งว่าทำทุกอย่างเพื่อไก่ชน จนแทบจะเป็นทาสรับใช้ไก่ชน แต่จริงๆ แล้วเขาเป็นทาสรับใช้ “**อัตตาร้าย**” ของเขาต่างหาก

ในทำนองเดียวกับการฆ่าคน ดังคลิปสุดสยองของว่าที่เจ้าบ่าว ได้ชักปืนออกมายิงว่าที่เจ้าสาวและแม่ยาย ล้มตายในเวลาไล่เลี่ยกัน จากนั้นเขาก็เดินออกจากร้านด้วยอาการเด่นรัยยกย้ายสายสะโพกอย่างสบายอกสบายใจ

เหมือน ๆ เขาได้ฆ่าคน แต่จริง ๆ แล้วนั่นคือการ “**ฆ่าตนเอง!**” ให้ตายจากความเป็นคน และสิ่งที่ตนรับไปเต็ม ๆ นั่นก็คือ “**วิญญานสัตว์นรก**” ที่ฝังแน่นไปด้วยความอามหิตโหดแค้น ส่วนนักการเมืองที่เห็นแก่ตัวนั้น ที่แท้แล้วเป็นการเห็นแก่ “**วิญญานสัตว์นรกจกเปเรต**” ของเขา จึงมองไม่เห็นความทุกข์เดือดร้อนอย่างสาหัสสากรรจ์ของชาวบ้านที่มีมากมายเต็มแผ่นดิน

จึงเป็นที่น่าเสียดายว่า ท่านผู้กล้าและเสียสละทั้งหลาย ที่มุ่งหมายโค่นล้มระบบทักษิณ เพื่อกอบกู้บ้านเมือง แล้วยังรวมตัวกันไม่ได้ เพราะยังเห็นแก่ตัวหรือที่แท้เห็นแก่ใครกันเอ๋ย...???

☞ ● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๗๘ เดือน กันยายน ๒๕๕๖

เอโกปี หุตวา พุทธา โหติ พุทธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับบริหารภพ
สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐยวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เคือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สิประเรีสุ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

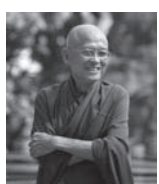
พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : เห็นแก่ตัวหรือที่แท้เห็นแก่ใคร *สไมย์ จำปาแพง*
- 4 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จริงจิ่ง ตามพ่อ*
- 5 จากใจถึงใจ *จำลอง ศรีเมือง*
- 6 คูนิดคิดหน้อย *สำนักพิมพ์กัณฑ์กัณฑ์*
- 8 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 10 บ้านป่านาดอย *บรรณาธิการ*
- 16 การ์ตูน *จำลอง*
- 18 สีสันชีวิต(สมณะโพธิรักษ์) *วิสูตร*
- 24 ข้าพเจ้าคิดอะไร *ทิม สมอ.*
- 29 พุทธศาสตร์การเมือง *สมณะโพธิรักษ์*
- 30 บทความพิเศษ *ฉวมพุทธ*
- 34 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน *ทศพันธ์ นรทัศน์*
- 39 เวทีความคิด *ดั่งนั้น วิมุตตินิยม*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด *นายนอก ทำเนียบ*
- 42 ชีวิตนี้มีปัญหา *สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์*
- 52 คิดคนละซั้ว *สมณะโพธิรักษ์*
- 59 แค่คิดก็หนาว...วี *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 60 ชาดกทันยุค *นายธิง วินเทอร์*
- 64 บทความพิเศษ (ประชาธิปไตย) *ฉวมพุทธ*
- 67 ชีวิตไร้สารพิษ *ทิมลวัทดี ซูโต*
- 70 ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง *ลือเกวียน*
- 72 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *ฟ้าสาง*
- 74 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว??? *สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง*
- 76 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *ทิมลวัทดี ซูโต*
- 78 กตกาเมือง *ฟอด เทพสุรินทร์*
- 80 ปิดท้าย *ประคอง เดกฉัตร*

สีสันชีวิต
18 การชุมนุมประท้วงนี้แหละเป็นการแสดงอำนาจ
 อธิปไตยของประชาชนอย่างสำคัญ
 เป็นการใช้ประชาธิปไตยทาง “ตรง”
 โดยไม่ต้องผ่านตัวแทนใด ๆ

หลังจากรัฐบาลและพรรคของรัฐบาล ระดม จุติโหมกระหน่ำยา่ยยิดใจคนที่รักและห่วงใย บ้านเมือง ด้วยการเดินหน้าแก้รัฐธรรมนูญ เพื่อ รวบอำนาจอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ออกกฎหมายนิรโทษฯ ยกโทษคุณทักษิณ ไม่ต้องติดคุก และไม่ต้องถูกยึดเงิน ยกโทษบริวารของรัฐบาล ที่เผาบ้านเผาเมือง ฆ่าทหาร ฆ่าประชาชน ไม่ต้องรับโทษใดๆ เลย และที่เลวร้ายอย่างยิ่งก็คือ ยกโทษคนที่ดำ คนที่ใส่ร้ายองค์พระประมุข ให้ ออกมาลอยนวล ไม่ต้องติดคุกติดตะราง

แค่นั้นยังไม่พอ จะออกกฎหมายกู้เงินสาม-แสนห้าหมื่นล้านบาท และสองล้านล้านบาทอีก ไม่มียุคไหนสมัยไหน ที่บ้านเมืองจะยำแหย่เท่ายุคนี้ สมัยนี้ ประชาชนหลายกลุ่มจึงออกมาคัดค้าน ต่อต้าน ขับไล่รัฐบาล นายกฯ ยิ่งลักษณ์แล้ว รัฐบาลจะอยู่ยากจึงประกาศตั้งสภาพัฒนาการเมือง

ประกาศได้ ๒ วัน รองนายกฯคนหนึ่งติดต่อ จะพบผม เพื่อชวนไปร่วมปฏิรูปการเมืองในฐานะ ที่ตอนนั้นผมยังเป็นแกนนำพันธมิตรอยู่ ผมตอบ กลับไปทันทีว่า ผมไม่เอาด้วย อย่าไปชวนให้เสีย

เวลาถ้ารัฐบาลและพรรครัฐบาลไม่แก้รัฐธรรมนูญ ไม่ออกกฎหมายนิรโทษกรรม, ไม่กู้เงิน ความ ขัดแย้งก็จะหมดไป แต่ไม่ทำเพราะ “เห็นแก่ตัว”

ทั้งก่อนและหลังการประกาศยุติบทบาท แกนนำพันธมิตร ผมและอดีตแกนนำทุกคนออกมา นำมวลชนไม่ได้เลย เป็นการขัดคำสั่งศาล ต้องได้รับโทษโดยไม่มีการอุทธรณ์, ฎีกา ปรากฏ ชาวแพร่ทางไซเชียมมีเดีย (เครือข่ายสื่อสังคม) อยู่ ๒ ข้อความ

“ลุงจำลองมาที่สวนลุมแล้ว คนจัดระบบมา แล้ว สวนลุมปลอดภัยแล้ว”

“งานนี้รัฐบาลมีหนาวแน่ น้องบอลล์ลุง มีมือลุงจำลองออกมาแล้ว”

หลายคนคงหลงเชื่อข่าวโกหกนี้เหมือนกัน ผมขอยืนยันเหมือนวันที่พูดประกาศหยุด เป็นแกนนำว่า หากเรานำมวลชนออกมาชุมนุม แม้จะขัดคำสั่งศาล แต่คุ้มค่าในการปกป้องชาติ และราชบัลลังก์ เราก็จะกลับมารวมตัวกันใหม่ ทันทีนำประชาชนชุมนุมใหญ่ เหมือนการชุมนุม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืนที่เคยทำมาแล้ว **๒**

➤ บ้านปานาดอย

จำลอง

เราคาดว่าเมื่อประกาศหยุดการเป็นแกนนำ จะทำให้ผู้คนผิดหวัง เราคงถูกด่ายับเยิน ผลออกมาผิดคาด ได้รับการสนับสนุนจากพี่น้องพันธมิตรทั้งใน และนอกประเทศ

➤ ธรรมดาของโลก จะได้ไม่ต้องโสกสลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

ขอเตือนท่านเรื่องกฎหมายนิรโทษกรรม ท่าน ส.ส. ท่านกำลังซูดหลุมฝังตัวเอง... ระวัง ตายทั้งเป็น!

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๙ ปี ในฉบับที่ ๒๗๙ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์” มอบเป็นบรรณาการ

“รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ แจกกุญแจเปิดประตูคืออวิชชา ซึ่งกักขงสัตว์ไว้จนมิดมิดในวังวนแห่งอัสสาทะโลกียสุข เพื่อออกมาสู่แสงสว่าง พ้นจากความเขลาซึ่งเมามานานนับชาติไม่ถ้วน สรรพสัตว์ไม่ว่าหญิงชายยากดีมีจนผู้ปรารถนาออกจากสังสารวัฏอันน่าสลดสังเวช ควรศึกษาตำราเล่มนี้อย่างลึกซึ้ง เพราะเมื่อเกิดมาชีวิตก็ถูกจองจำในคุกเรียบร้อยแล้ว มีหน้าซ้ำบางคน กลับก่อกำแพงสูงชัน ๆ ขงตนไว้้อย่างน่าอนาถ หากไม่มีวิธีที่ถูกต้อง โฉนเลยจะออกจากคุกจากคอกนี้ได้

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกอ่อนเกิดบุ๊คขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

การปฏิรูปประเทศไทย หากต้นคิดมิได้จริงใจ แต่เพียงแสดงกระบวนการท่าลีลาตามประธานกรรมาธิการเมืองมายากลเกม ที่พยายามอ้อมประโยชน์ไว้ให้ได้มากที่สุด ก็เลิกเสียเถิด!

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๖ ฤกษ์งามยามดี ณ ดิกลันติโมเตริ์ ทำเนียบรัฐบาล นายกรัฐมนตรี ก็ได้ทำหน้าที่ประธานการประชุมหารือ “เดินหน้าปฏิรูปประเทศไทย พัฒนาประชาธิปไตยและประเทศร่วมกัน” โดยมีผู้เข้าร่วมจำนวน ๖๘ คน ประกอบด้วยคนรุ่นเก่ารุ่นแก่ หลากหลายสุดจะแจกแจก

นายอุทัย พิมพ์ใจชน อดีตประธานสภาผู้แทนราษฎร กล่าวว่าประเทศกำลังเสื่อมถอยเกือบทุกเรื่องไม่ว่าเรื่องการศึกษา สังคมการเมือง เศรษฐกิจ เมื่อนายกรัฐมนตรีต้องการความคิดเห็น ก็อยากถามนายกรัฐมนตรีว่าให้มาในฐานะอะไร เพราะไม่ได้มารับใช้รัฐบาล ไม่ได้เป็นที่ปรึกษารัฐบาล และไม่ได้เข้ามาแก้ปัญหาที่รัฐบาลเห็นว่าเป็นปัญหา แต่เข้ามาแก้ปัญหาของประเทศ โดยควรเอา

ปัญหาที่ตั้งแล้วจะแบ่งกลุ่มให้ผู้เชี่ยวชาญไปศึกษา อาทิ ด้านความมั่นคง ด้านสังคม จะทำให้ได้งานใหญ่และละเอียดขึ้น หากมานั่งล้อมวงใหญ่อย่างนี้ก็สิ้นเปลืองงบประมาณ

เวลาที่คิดว่าจะทำอะไร ถ้าหลับตาแล้วคิดว่าคนทั้งประเทศรอเราอยู่ อย่าคิดว่านาย ก. นาย ข.รออยู่ ให้คิดว่าทำเพื่อคนทั้งประเทศ งานจะออกมาได้เป็นผลสำเร็จ ดังนั้น งานนี้ฐานะของพวกเราอยู่ตรงไหน ซึ่งนายกรัฐมนตรีบอกว่ามาหาทางออกของประเทศ เพราะฉะนั้น พวกเราต้องหลับตาคิดถึงประชาชนก่อน แล้วทำให้เรื่องที่จะทำง่ายขึ้น แล้วรัฐบาลหวังอะไรกับคณะนี้ เรื่องไหนไม่มีประโยชน์เก็บใส่ลิ้นชักไว้ก่อนหรือเปล่า ถ้าคิดที่จะอยู่ในการเมืองต่อ ถ้าทำเพื่ออนาคตจริงๆ ต้องยอมรับ เคารพความคิดเห็นของที่ประชุม

บ้านเมืองก็มีโอกาสเจริญ”

นายกรัฐมนตรีชี้แจงกับนายอุทัย “อยากปรับปรุงทุกภาคส่วนอย่างแท้จริง รัฐบาลเห็นขีดความสามารถของประเทศถดถอย มีความเหลื่อมล้ำ และการแก้ปัญหาเสียดินที่ปลายทางจริง ๆ แต่ต้นทางคือการแก้ปัญหาทั้งระบบ เนื่องจากมิติทางสังคมเปลี่ยนแปลงไป จึงเป็นที่มาของรัฐบาลให้ทุกภาคส่วนได้มาถกหาทางออก และจากที่รัฐบาลอยู่ปลายทางจะเดินหน้าก็ไม่สามารถเดินไปได้ เนื่องจากมีผู้ที่มีความเห็นต่าง อะไรที่เห็นร่วมกันจะเดินหน้าก่อนรัฐบาลยินดีที่จะผลักดันขอยืนยันว่าจะไม่ทำให้การมาครั้งนี้ของทุกท่านเสียเวลาเป็นอันขาด” (มติชน ๒๖ ส.ค.๕๖)

นายธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์ ประธานสภาพัฒนาการเมืองและอดีตรมต.สำนักนายกรัฐมนตรี ในช่วงรัฐบาล คมช.กล่าวว่าปัญหาของบ้านเมืองที่เกิดขึ้นเราไม่อาจนับหนึ่งใหม่ได้ แต่เราควรนำผลการศึกษาของคณะบุคคลต่าง ๆ มาเป็นข้อมูลให้เป็นรูปธรรมใน ๓ เดือน ไม่ควรเกิน ๖ เดือน มีการบอกว่าประชาธิปไตยขึ้นอยู่กับการเสี่ยงข้างมาก แต่ประชาธิปไตยในมุมมองมีอีกหลายหลักที่ต้องทำความเข้าใจกันไป เช่น หลักเหตุผล คุณธรรม จริยธรรม นิติรัฐ นิติธรรมผลประโยชน์ส่วนรวม สิ่งที่เป็นแรงจูงใจก็ต้องดึงออกมาหรือเป็นเรื่อง ๆ ถ้าไม่ได้ข้อยุติก็ต้องบอกประชาชนจนกว่าจะได้ข้อยุติ...”อ่านข่าวแล้วไม่สบายใจที่มีการวิจารณ์นายกฯในเรื่องที่ไม่เข้าประชุมสภาแค่ไปเข้าประชุมสภายังทำไม่ได้ แล้วจะทำเรื่องอื่นได้อย่างไร...” (ไทยโพสต์ ๒๖ ส.ค.๕๖)

ปัญหานี้ยืดเยื้อเรื่อยมาจนนับแต่ไทยมี “การเมือง-นักการเมือง-พรรคการเมือง” เพราะนอกจากจะมี “วีรชน-วีรสตรี” ในสนามการเมืองแล้ว ก็ยังมี “ปอบ-กระสือ-ผีดิบ ซาดาน ฯลฯ” แพร่ระบาดสุดจะประาม-ปราบอีกต่างหาก ช้ำร้ายเมื่อคลุกคลีในยุทธจักรการเมืองเนิ่นนานนับปี

ชิมชั้รับพลังอิทธิฤทธิ์จนได้มีโอกาสเข้าสู่สภา!

การจะปฏิรูปประเทศไทย ปฏิรูปการเมืองไทยให้เป็นจริง ต้องทำด้วยกระบวนการจริงมีใจแค่ฝันเฟื่องเพื่อเจ้อชื่อเวลาหลอนชาวบ้านให้ฝันหวานไปวัน ๆ

ถ้าจริงใจและจริงจัง ขอให้สำแดงออกให้เห็นได้ชัด ๆ ในวันสองวันนี้เลยก็ยังได้ !

๑.นายกฯ นำตัวพี่ชายซึ่งเป็นนักโทษหลบหนีคดีเข้ามารับโทษตามกฎหมาย

-ปฏิรูปคณะรัฐมนตรีให้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริตยิ่งขึ้น

-ปฏิรูปนักการเมืองในสังกัดให้เคร่งครัดระเบียบ วินัย คุณธรรมจริยธรรม

๒.ปฏิบัติตามคำแนะนำของนายอุทัย พิมพ์-ใจชน

๓.ปฏิบัติตามข้อคิดของนายธีรภัทร์ เสรี-รังสรรค์ ประธานสภาพัฒนาการเมือง

นี้แหละครับจะเป็นตัวชี้วัดว่า ท่านสละประโยชน์สุขส่วนตัวเพื่อชาติเพื่อแผ่นดิน หรือท่านแสวงงประโยชน์ของชาติแลแผ่นดินเพื่อตนตระกูล แลพวกพ้อง!

ปัญหาบ้านเมืองเรา ณ บัดนี้เกิดเพราะคน คนที่ทำให้เกิดก็ใช้อื่นไกล...ก็คือคนที่ชกไข่ให้นายกรัฐมนตรีสำแดงบทบาทอยู่ทุกวันนี้ไง

ถ้าจะยุติปัญหาในชาตินี้ ก็ลองให้สภาปฏิรูปประเทศไทยพิจารณาว่าจักทำฉันใด?

กรรม ยึดหลักเจตนา และการลงมือกระทำ เป็นองค์ประกอบกระทำผิดโดยเจตนา

การปฏิรูปประเทศไทย หากต้นคิดมีได้จริงใจ แต่เพียงแสดงกระบวนการทำลายการเมืองตามประสานักธุรกิจการเมืองมายากลเกม ที่พยายามออมประโยชน์ไว้ให้ได้มากที่สุด ก็เล็กเสี่ยเถิด!

๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ปิดทองหลังพระ:

ส่งเงินมา ๑,๐๐๐ บาท ๕๐๐ บาทสำหรับต่ออายุสมาชิกของดิฉัน ๒ ปี ส่วนอีก ๕๐๐ บาทสมัครสมาชิกใหม่ให้คุณบังอร สกลผดุงเขต ๒ ปีที่อยู่โรงแรมซิลเวอร์แลนด์ ๙๗ หมู่ ๑๒ ถนนหาดจอมเทียน อ.บางละมุง จ.ชลบุรี ๒๐๒๖๐ แต่กรุณาส่งหลักฐานสมาชิกใหม่ให้ดิฉันนะคะ เพราะไม่อยากให้เธอรู้ว่าใครจัดการให้ขอบคุณคะ

- จารุรัตน์ พฤษพงษ์ กทม.

🙏 ตกลงครับ ช่วยกันปิดทองหลังพระเรียบร้อยแล้ว แต่พอเธอได้รับ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ก็คงถึงบางอ้อเอาตอนนั้นแหละนะ

เปิดซองหน้าพร:

อ่านข่าวในเอ็กซ์.ไซท์ไทยโพสต์ ฉบับที่๑๔๑ ๒๔-๒๙ ส.ค.๕๖ ครูจำนวนหนึ่งสังกัด ร.ร.ศรีปทุมพิทยาคาร อ.เมือง จ.อุบลราชธานี พร้อมด้วยตัวแทนครูในเขตพื้นที่การศึกษาที่ต้องไปรับการอบรมธรรมะตามโครงการพัฒนาคุณธรรมครูระหว่างวันที่ ๒๔ ส.ค.-๒ ก.ย.นี้ ณ สำนักปฏิบัติธรรมธุดงค์สถาน ต.บุ่งหวาย อ.วารินชำราบ ได้เข้ายื่นหนังสือต่อ ผอ.สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาฯ ปฏิเสธเข้ารับการอบรม เนื่องจากเป็นสำนักปฏิบัติธรรมสาขาของวัดพระธรรมกาย โดยครูกว่า ๔๐ คน เห็นว่าคำสอนของวัดพระธรรมกายขัดต่อหลักพุทธศาสนา มีการอวดอ้างตัวและทำพุทธศาสนาเชิงพุทธพาณิชย์ มีการระดมเงินบริจาคอย่างชัดเจน ประกอบกับ จ.อุบลราชธานีมีวัดที่มีพระเกจิอาจารย์หลายรูป จำพรรษา สามารถอบรมสั่งสอนแก่คณะครูให้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดี จึงไม่ต้องการเข้ารับการอบรมกับวัดพระธรรมกายที่กระทรวงศึกษาธิการสั่งการมา

ต่อมานายประวิทย์ หลักบุญ ผอ.เขตพื้นที่

การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๒๙ จ.อุบลราชธานี ได้รับแจ้งจากหน่วยเหนือว่าหากไม่ต้องการเข้ารับการอบรมก็ต้องชี้แจงและขอลาราชการต่อ ผอ.โรงเรียนเพื่อชี้แจงไปยังกระทรวง

ฟังดูแล้วการจะต่อสู้อาจหาความถูกต้องชอบธรรมดูเป็นเรื่องยากเหลือเกิน มีช่องทางอื่นที่ง่ายกว่านี้ไหมคะ เพราะท่านก็เป็นนักสู้รุ่นเก๋า โชกโชกมาเหมือนกัน

- ครูเก่า เจ็ดสิบ ลุ่มพินี่

🙏 หากคิดว่าตนเองมีอาชีพเป็น “ครู” ต้องชวนขวยใจให้หาศึกษาเรียนรู้สั่งสมไว้ถ่ายทอดต่อไป การที่ต้นสังกัดส่งไปฝึกฝนอบรม แม้รู้ว่าไปอยู่ที่ “ไม่ชอบธรรม” ก็ต้องถือว่าเป็นโอกาสดียิ่งของ “นักศึกษา” ที่มีโอกาสได้ไปศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองในสิ่งที่ตนเพียงแต่ “รับถ่ายทอด” จากผู้อื่น เพราะเราไม่จำเป็นต้องทำทุกอย่างที่สถานที่ฝึกอบรมให้ทำ เช่น การบริจาค การสวดหรือบริการกรรมต่าง ๆ นานา หรือกิจกรรมอื่นใดที่เราเห็นต่าง เพราะกิจกรรมนี้เพียงส่งเข้า “ฝึกฝนอบรม” เท่านั้นเอง ถือเป็นกำไรชีวิตดีกว่าไปแสดงการต่อต้านให้เปลืองพลังนักสู้เปล่า ๆ ทำให้เราได้ “รู้เขา รู้เรา” และรู้โลกรอบตัวกว้าง-ลึกล้ำยิ่งขึ้น

แต่ถ้าเห็นว่า ไม่ไหว บังคับกันเกินไป ฝืนใจกัดฟันไปไม่ได้จริง ๆ ใจส่วนลึกไม่เห็นด้วยกับการสอนของพระวัดนี้ ก็คงต้องหาทางออกตามที่ ผอ.เขตพื้นที่ ๒๙ บอกไว้ คือขอลาราชการ ไม่เช่นนั้นจะเป็นการขาดราชการได้

ฮาเฮ: คินเฮ้

เมื่อ ๒๕ ส.ค.ไปร่วมชุมนุมต่อต้านทักษิณที่สวนลุมพินีตามปกติ และวันนี้ตามข่าวกำหนดว่าสถาบันอาชีวะทุกแห่งจะรวมพลังกันมาประกาศตัวร่วมต่อต้านทักษิณซึ่งนับเป็นนิมิตหมายดียิ่งที่เหตุการณ์ครั้งนี้ได้แปรวิกฤตเป็นโอกาส กลุ่ม

อาชีวะที่เคยเป็นปัญหาลังคมระยะหนึ่ง แต่วันนี้ก็กลับมาสมานไมตรีเป็นพลังสร้างสรรค์สังคม พอตอนบ่ายก็ได้เห็นนักศึกษาชายหญิงแต่ละสถาบันเดินชูธงนำขบวนเป็นช่วง ๆ ยาวเหยียดเข้าสวนลุมพินีท่ามกลางเสียงปรบมือต้อนรับของผู้ชุมนุมสองฟากฝั่งคับคั่ง ...ชื่นชมภาพพจน์ใหม่ของนักศึกษาอาชีวะ

• ชรา ชิงชัย พระโขนง

ถึงนิกรภาพเก่า ๆ ในประวัติศาสตร์ ๑๔ ตุลา ๑๖ ได้อ่านบันทึกเก่า ๆ ของหน่วยพันเฟื่อง “เพื่อน ๆ คงยังจำกันได้ เราเคยร่วมกันต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่เรียกร้องประชาธิปไตย ท้าฎเกล้า ทำลายต่ออำนาจเผด็จการ จะปล่อยให้มันเลือนหายไปตามกาลเวลาหรือ พี่น้องอุเทน ปทุมวัน สยามไทยะ พระรามหก พระนครเหนือ บางซ้อ กนก ใครบ้างที่อยู่ในช่วงเวลาเหล่านั้น ถ้าพบกระสุนนี้ โปรดช่วยกันถ่ายทอดตำนานให้รุ่นหลัง ๆ ได้ฟังว่าการต่อสู้ของพวกเราในยุคนั้น มันยิ่งใหญ่ขนาดไหน ให้รุ่นใหม่นำไปขบคิดดีกว่าตีกันเอาความสะใจไปวัน ๆ”

หลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา มีการสดุดีวีรกรรมหน่วยพันเฟื่องและ กนก ๕๐ ต่อมามีการตั้ง “ศูนย์กลางนักเรียนอาชีวะแห่งประเทศไทย” เคลื่อนไหวเคียงข้างกับ “ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย”(คนท.) (คมชัดลึก ๒๒.๘.๕๖)

แก้เลือกนายกฯ ก็รู้

แปลกแต่จริง นายกฯประเทศไทยไม่เคยแสดงลีลาทำที่ทางการเมืองเลย ลงสนามสมัยแรกก็ได้เป็น ส.ส.แถมได้เป็นนายกฯ อีกต่างหาก แต่ก็นี้รู้ว่าประธานักการการเมืองไทยที่ชุมมือเลือกนายกฯคุณธรรมคุณภาพระดับไหน เรื่องความรู้นะไม่ต้องพูดถึงหรอก ระดับดอกเตอร์ออกเกลื่อนไปแต่จะมีความหมายอะไรละครับ เมื่อยอมมอบ-

รียบคาบคาบแก้วรับใช้คนไร้ศิริโอดตบปะถึงขนาดหนีโทษแผ่นดินแล้วยังแห่แหงกันหอมล้อมถึงต่างแดนอีกต่างหาก ทั้งข้าราชการไทยอีกด้วยนะ

• ทหารแก่ ผ่านศึก

ระลึกถึงวีรกรรมของเพื่อนร่วมชาติในอดีตและทุรกรรมของนักการเมืองส่วนหนึ่งในยุคนี้แล้วคาดไม่ถึงว่าในสังคมยุคความรู้ท่วมหัวคนจะเอาตัวไม่รอดจากความเมาเมาชั่วร้ายได้มากมายถึงปานนี้ โดยเฉพาะประดาพวกที่หลงตนว่าสูงส่งสูงศักดิ์เพราะมีสีลันในสังคมนั้นแหละ

ข่าวสะเทือนใจ...

เด็กชายบิงบิง ชาวจีน อายุ ๖ ขวบ ตกเป็นเหยื่อแก๊งค์อวัยวะถูกควักลูกตาเพื่อเอากระจกตาไปขายในตลาดมืด เด็กถูกลักพาตัวขณะเล่นอยู่หน้าบ้านเมื่อ ๒๔ ส.ค.ที่ผ่านมา แต่ครอบครัวตามหาจนพบในอีก ๓-๔ ชั่วโมงต่อมา โดยเด็กอยู่ในสภาพเลือดอาบใบหน้า ร้องไห้ครวญครางด้วยความเจ็บปวด และลูกตาทั้งสองข้างถูกควักหลุดออกไป โดยพบตกอยู่ใกล้ ๆ กัน แต่กระจกตาหายไป จึงคาดว่าเป็นการกระทำของแก๊งค์ลักลอบค้าอวัยวะมนุษย์ เพราะดวงตาไม่สามารถปลุกถ่ายได้ แต่กระจกตาสามารถเปลี่ยนให้กันได้ ตำรวจตั้งเงินรางวัลราว ๕ แสนบาท สำหรับผู้แจ้งเบาะแสคนร้าย เจ้าหน้าที่บอกว่าเด็กถูกวางยาให้สลบก่อนคนร้ายจะควักลูกตา พ่อของเด็กชายบอกว่า ตอนแรกไม่ทันสังเกตว่าลูกชายถูกควักลูกตาออกไปเพราะเลือดเต็มหน้า คิดว่าหกล้มหน้าฟาดพื้น ตอนหลังถึงกับใจสลายเมื่อเห็นเปลือกลูกตาพลิกขึ้นและไม่มีลูกตา...อ่านข่าวนี้แล้วหดหู่ใจ...

• ชั่ง สันติธรรม

เมื่อคนจะแปลงจิตวิญญาณเป็นเดรัจฉาน แม้จะพรางตัวอย่างไรแต่ก็พรางตนเองมิได้!

๓ ussnatharas

เราคาดว่าเมื่อประกาศหยุดการเป็นแกนนำ
จะทำให้ผู้คนผิดหวัง เราคงถูกด่ายับเยิน
ผลออกมาผิดคาด ได้รับการสนับสนุนจากพี่น้องพันธมิตร
ทั้งในและนอกประเทศ

ใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้ว ผมได้อธิบาย
อย่างละเอียดพร้อมยืนยันหลักฐานว่า แกนนำ
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ไม่ได้
แปรสภาพเป็น “ไทยเฉย” เราจำเป็นต้อง “เฉย”
เพราะอะไร แต่ก็รู้กันในวงแคบ ๆ เฉพาะคนที่อ่าน
“เราคิดอะไร” ฉบับนั้นเท่านั้น

วันที่ ๒๒ สิงหาคมที่ผ่านมา แกนนำรุ่น ๑
และรุ่น ๒ ตัดสินใจยุติบทบาทการเป็นแกนนำ
โดยปิดเป็นความลับไว้ก่อน ผมกับคุณสนธิ ลิ้ม-
ทองกุล ออกมาไหมโฆษณาล่วงหน้าว่า สองทุ่ม
ของวันรุ่งขึ้น พันธมิตรจะประกาศเปลี่ยนแปลง

ครั้งใหญ่ทางสถานีโทรทัศน์ เอเอสทีวี

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วอย่างรวดเร็ว ผู้ที่รักและ
ห่วงใยบ้านเมืองจำนวนมากมาเฝ้ารอฟังอย่าง
ใจจดใจจ่อ เราคาดว่าเมื่อประกาศหยุดการ
เป็นแกนนำ จะทำให้ผู้คนผิดหวัง เราคง
ถูกด่ายับเยิน ผลออกมาผิดคาด ได้รับการ
สนับสนุนจากพี่น้องพันธมิตรทั้งในและนอก
ประเทศ

เนื่องจากเป็นแถลงการณ์ฉบับประวัติศาสตร์
ผมจึงขอนำมาบันทึกไว้เป็นหลักฐานใน “เราคิด-
อะไร” ดังนี้

แถลงการณ์ฉบับที่ ๕ / ๒๕๕๖
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง

แถลงการณ์ฉบับสุดท้าย

ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ออกแถลงการณ์ฉบับที่ ๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ว่าพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะยังไม่นำมวลชนเคลื่อนไหวในช่วงเวลานี้ สืบเนื่องจากแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผู้ปราศรัย พิธีกร ศิลปิน และประชาชน ได้ถูกกักขังโดยยึดข้อหาร้ายแรงอันเป็นเท็จ และเพิ่มผู้ต้องหาจำนวนถึง ๙๖ คน อยุ่ยุดิทธิธรรมในสมัยรัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ซึ่งนำโดยนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะที่ต้องการสร้างพันธมิตรการให้กับการเคลื่อนไหวของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย แม้ว่าพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยพร้อมที่จะพิสูจน์ตัวเองตามกระบวนการ ยุติธรรมเพื่อรักษาหลักนิติรัฐ นิติธรรม แต่ศาลอาญาก็ได้มีคำสั่งในคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๗๓/๒๕๕๖ ให้ประกันตัวโดยมีเงื่อนไขตั้งแต่วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๖ ว่า

“ห้ามมิให้จำเลยกระทำการใดๆ อันมีลักษณะเป็นการข่มขู่ ปลูกปั่น ปลูกระดม เพื่อให้เกิดความวุ่นวายในบ้านเมือง หรืออาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อความเสียหายหรือความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือกระทำการใดๆ เพื่อให้ประชาชนล่วงละเมิดกฎหมายแผ่นดิน และห้ามจำเลยเดินทางออกนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล”

และศาลอาญาได้แถลงย้ำคำสั่งดังกล่าวอีกเป็นครั้งที่สองเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๖ ย่อมแสดงให้เห็นว่า แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผู้ปราศรัย พิธีกร ศิลปิน และประชาชนอีกจำนวนมากได้ถูกกลิดรอนสิทธิจากคำสั่งดังกล่าวอย่างชัดเจน

หากแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ชุมนุมโดยทำตามเงื่อนไขภายใต้คำสั่งศาลอย่างครบถ้วนก็จะเป็นเรื่องยากที่จะกำหนดยุทธวิธีในการชุมนุมให้ได้รับชัยชนะได้ ในทางตรงกันข้ามหากแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะฝ่าฝืนคำสั่งศาลในช่วงเวลานี้เพื่อให้ได้รับชัยชนะทางยุทธวิธีในการชุมนุม ก็จำเป็นที่การเสียดุลจะนั้นจะต้องได้รับผลลัพธ์ที่คุ้มค่าที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงประเทศได้อย่างแท้จริงเท่านั้น และการเสียดุลของแกนนำก็ไม่ได้มีไว้เพื่อเป็นมาตรการส่งเสริมการขายภาพลักษณ์ หรือสร้างคะแนนนิยมให้กับพรรคการเมืองฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรที่จะพ่ายแพ้ด้วยจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ให้กับฝ่ายรัฐบาลในทุกกรณี

เมื่อวิเคราะห์แล้วเห็นว่า หากแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนำการ ชุมนุมคัดค้านปัญหาของประเทศรายประเด็นให้ได้ผลสำเร็จ ก็อาจคัดค้านได้อีกเพียงเรื่องเดียว ภายหลังจากนั้นเมื่อศาลมีคำสั่งให้ถอนการประกันตัว ก็จะมีปัญหาชาติในเรื่องอื่นๆ ที่สำคัญตามมาอีกไม่สิ้นสุด ดังนั้นการ

เสียดสีของแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย โดยการชุมนุมในปัญหารายประเด็น จึงยอมไม่คุ้มค่างับผลประโยชน์ของประเทศชาติที่จะได้รับในขณะนี้

ในทำนองเดียวกัน หากแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนำการชุมนุมเพื่อขับไล่รัฐบาลพรรคเพื่อไทยโดยเคลื่อนไหวให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในระหว่างการชุมนุมก็อาจถูกถอนประกันตัวจนไม่สามารถนำชุมนุมให้ได้รับชัยชนะได้ แม้ต่อให้การชุมนุมขับไล่รัฐบาลไปได้สำเร็จ ก็อาจจบลงด้วยการยุบสภาที่พรรคเพื่อไทยก็จะกลับมาเป็นรัฐบาลอีก หรือแม้หากมีการสลับชั่วคราวทางการเมือง หรือการรัฐประหาร โดยปราศจากเป้าหมายในการปฏิรูปประเทศไทย หลังจากนั้นปัญหาวิกฤติของชาติก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม ไม่ว่าจะเป็นการทุจริต คอร์รัปชัน การแก้ไขกฎหมายเพื่อประโยชน์ตนเองและพวกพ้อง และหากมีการเลือกตั้งใหม่ พรรคเพื่อไทยและระบอบทักษิณก็จะได้รับชัยชนะกลับมาเป็นรัฐบาลยิ่งกว่าเดิม ดังนั้นการชุมนุมเพื่อขับไล่รัฐบาลโดยปราศจากความมุ่งมั่นของผู้ที่หวังจะเข้าสู่อำนาจในอนาคตที่จะปฏิรูปประเทศไทย ปราศจากการเสียดสีอำนาจและผลประโยชน์ส่วนตนเพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชนแล้ว ย่อมไม่คุ้มค่าต่อประเทศชาติที่แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะนำการชุมนุม

ดังนั้นท่ามกลางสถานการณ์บ้านเมืองที่มีความสลับซับซ้อนพัฒนาไปมากขึ้น ที่ไม่สามารถยุติปัญหาที่ต้นเหตุด้วยการคัดค้านปัญหารายประเด็น และการแก้ไขปัญหาระบอบทักษิณก็มีการเปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น ปัญหาของประเทศชาติจึงถูกยกระดับไปเป็นระบอบเผด็จการที่มาจากการเลือกตั้ง ที่ทำให้การเมืองล้มเหลว ดังนั้น แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงเห็นว่า หากมีความจำเป็นก็พร้อมจะเสียดสีนำการชุมนุม แต่การชุมนุมนั้นจะต้องได้รับผลคุ้มค่าต่อประเทศชาติเท่านั้น จึงกำหนดความคุ้มค่าของการชุมนุมที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติอยู่ที่ “การชุมนุมเพื่อเปลี่ยนแปลงระบบการเมืองที่ล้มเหลวในปัจจุบัน และปฏิรูปประเทศไทยเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติเท่านั้น”

อย่างไรก็ตาม นักการเมืองฝ่ายรัฐบาลในระบอบทักษิณก็มุ่งเน้นที่จะแก้ไขกฎหมาย เพื่อนิรโทษกรรมให้กับตัวเองและพวกพ้อง แก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้สมาชิกวุฒิสภาอยู่ภายใต้อิทธิพลของนักการเมืองส่วนใหญ่ฝ่ายรัฐบาล โดยมีเป้าหมายในการที่จะครอบงำในการคัดสรรผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ มิให้สามารถตรวจสอบตัวเองได้เหมือนกับที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในระหว่างช่วงปี พ.ศ.๒๕๔๔ - พ.ศ.๒๕๔๘ อันเป็นต้นเหตุของวิกฤตชาติมาจนถึงวันนี้ เราขอประณามนักการเมืองพรรคเพื่อไทยที่กระทำตัวเป็นทาสในระบอบทักษิณ ไม่มีสำนึกประโยชน์ของชาติ และสร้างวิกฤตให้แก่ประเทศชาติไม่มีวันจบสิ้น

ดังนั้น นายสนธิ ลิ้มทองกุล ในนามตัวแทนแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงได้แสวงหาแนวร่วมเพื่อแก้ไขวิกฤตชาติให้ได้อย่างคุ้มค่าต่อผลประโยชน์ของประเทศชาติโดยได้เสนอทางออกให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์เสียดสีลาออกมา เพื่อหยุดความชอบธรรมในจำนวนคณิตศาสตร์ของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระบอบ เผด็จการรัฐสภา และสร้างกระแสเติมพันหมัดหน้าตักนำมวลมหาประชาชนทั่วประเทศเคลื่อนไหวเพื่อหยุดระบบ

การเมืองที่ล้มเหลว เรียกร้องการเปลี่ยนแปลง และการปฏิรูปการเมืองครั้งใหญ่เพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน ๖๕ ล้านคน โดยไม่เข้าร่วมกับการเมืองในระบบนี้อีก ไม่ว่าจะมีการยุบสภาหรือไม่ก็ตามจนกว่าจะได้รับผลสำเร็จตามเป้าหมายการปฏิรูปประเทศไทย หากเป็นเช่นนั้น แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็พร้อมเสียสละ และจะร่วมมือกับพรรคประชาธิปัตย์ในการเปลี่ยนแปลงบ้านเมืองครั้งนี้ เพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่คุ้มค่าความเสี่ยงเมื่อเทียบกับผลประโยชน์ของประเทศชาติที่จะได้รับ เพราะหากการชุมนุมของมวลมหาประชาชนเกิดขึ้นเมื่อใด โอกาสที่จะมีการปฏิรูปการเมืองครั้งนี้สำเร็จก็ย่อมมีสูง ซึ่งผลที่ได้คือมีโอกาสหยุดปัญหาารายประเด็นในปัจจุบันได้ และมีโอกาสหยุดการเมืองระบอบทักษิณในภาวะวิกฤตเช่นนี้ได้ด้วย

ทั้งนี้ในยามที่ประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศนี้ยังไม่ตื่นรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงบ้านเมือง ยังหลงอยู่ในวังวนของสงครามชั่วอำนาจของพรรคการเมืองต่างๆ ลำพังการนำของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยย่อมไม่มีพลังพอที่จะนำการชุมนุม เพื่อการปฏิรูปประเทศไทยได้ในเวลานี้ คงเหลือแต่พรรคประชาธิปัตย์เท่านั้นที่มีศักยภาพพร้อมทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นมวลชนที่มีฐานคะแนนถึง ๑๒ ล้านเสียง นักปราศรัย นักกฎหมาย ฐานะการเงิน สถานีโทรทัศน์ ฯลฯ อีกทั้งผู้บริหารพรรคประชาธิปัตย์ยังมีได้มีพันธมิตรการด้วยคำสั่งศาลเหมือนกับแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย พรรคประชาธิปัตย์จึงยอมอยู่ในฐานะที่จะนำการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ได้ หากยอมเสียสละเพื่อเอาชาติเป็นตัวตั้ง

แต่เมื่อพรรคประชาธิปัตย์ปฏิเสธ ไม่เสียสละลาออกจากระบบการเมืองล้มเหลวเพื่อออกมา ร่วมสู้กับประชาชน ก็แสดงให้เห็นว่าพรรคประชาธิปัตย์ยังคงหวังเพียงแค่ทำลายความน่าเชื่อถือ ฝ่ายรัฐบาล หรือหวังสลับชั่วคราวการเมืองในวันข้างหน้า หรือหวังโค่นล้มรัฐบาลโดยสนับสนุนมวลชนกลุ่มอื่นให้เสียสละแทนตัวเอง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือพรรคการเมืองทุกพรรคในสภาผู้แทนราษฎรกำลังสมรู้ร่วมคิด รู้เห็นเป็นใจกันเพื่อรักษาระบอบเผด็จการที่มาจากการเลือกตั้งแบบนี้เอาไว้ เพียงเพื่อรออำนาจและผลประโยชน์ของตัวเองในปัจจุบัน หรือในวันข้างหน้าเท่านั้น จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้เชื่อได้ว่าการปฏิรูปประเทศไทยภายใต้ทิศทางผู้นำของพรรคประชาธิปัตย์เราได้วิเคราะห์เห็นแล้วว่า แนวทางดังกล่าวที่พรรคการเมืองทุกพรรคกำลังเดินหน้านำอยู่นั้นจะนำไปสู่ความชอบธรรมของระบอบทักษิณที่จะได้รับชัยชนะในระบบรัฐสภามากขึ้น และจะกระชับอำนาจอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดจนยากที่จะเยียวยาได้

การที่แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะเสียสละในการนำชุมนุม ย่อมไม่คุ้มค่าต่อประเทศหากมุ่งแต่เพียงคัดค้านปัญหาารายประเด็น หรือโค่นล้มระบอบทักษิณโดยปราศจากการปฏิรูปประเทศ ในขณะที่เดียวกันพรรคประชาธิปัตย์ก็ไม่เสียสละที่จะนำการชุมนุมเพื่อการเปลี่ยนแปลงปฏิรูปประเทศอันเป็นประเด็นซึ่งคุ้มค่าที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะร่วมมือด้วย ดังนั้นจึงยอมเป็นไปไม่ได้ที่แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะมีฐานะการนำมวลชนได้จริงในสถานการณ์และเงื่อนไขในปัจจุบันนี้

อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์ปัจจุบัน มีกลุ่มประชาชนจำนวนหนึ่งที่มีความหวังใยบ้านเมืองซึ่งสนใจ

แต่เฉพาะการประชุมคัดค้านปัญหาบ้านเมืองรายประเด็น หรือบางกลุ่มอาจสนใจที่จะเคลื่อนไหวเพื่อโคลน ล้มระบอบทักษิณแต่เพียงอย่างเดียวที่พรรคประชาธิปัตย์สนับสนุนอยู่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับแนวทางของ แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยตามที่กล่าวมาข้างต้น ในขณะที่แกนนำพันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตยก็มีอาจสนับสนุนการเคลื่อนไหวของกลุ่มมวลชนอื่นใด โดยปราศจากความรับผิดชอบ ในความคาดหวังต่อทั้งชัยชนะต่อประเทศชาติและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับผู้เข้าร่วมชุมนุมได้ ดังนั้น การดำรงอยู่ของแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ก็อาจเป็นอุปสรรคในการเคลื่อนไหว ของมวลชนกลุ่มอื่น ที่อาจไม่เห็นด้วยกับแนวทางของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้

ดังนั้นแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทั้งรุ่น ๑ และรุ่น ๒ จึงมติอย่าง เป็นเอกฉันท์ ยุติบทบาทจากฐานะแกนนำ เพื่อเปิดโอกาสให้แกนนำ นักปราชญ์ ศิลปิน พิธีกร ประชาชน ฯลฯ ได้ตัดสินใจด้วยตัวเอง ที่จะเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมกับกลุ่มใดก็ได้อย่างอิสระเสรี และเปิดโอกาสให้ เกิดขบวนการใหม่ในสังคมไทย โดยไม่ต้องรอแถลงการณ์หรือมติใดๆ จากแกนนำพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยอีก

การยุติบทบาทครั้งนี้ถือเป็นยุทธวิธีเดียวเท่านั้นที่จะเปิดโอกาสให้ผู้มีอำนาจในปัจจุบัน หรือ ผู้ที่มีโอกาสจะมีอำนาจในอนาคต รวมถึงทหารภายใต้จอมทัพไทยและศาลที่กระทำการภายใต้ พระปรมาภิไธย ตลอดจนผู้ที่มีบทบาทในบ้านเมือง รวมถึงประชาชนทั่วไป ได้ตัดสินใจที่จะทำ หน้าที่ของตนเองและเลือกเดินทางของตนเอง มากกว่าที่จะคาดหวังหรือรอมติการนำมวลชนโดย แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยให้เป็นตัวแปร หรือเป็นเครื่องมือที่ไม่สอดคล้องกับ เป้าหมายที่แท้จริงของแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ในขณะที่เดียวกัน พรรคประชาธิปัตย์ในฐานะเป็นอดีตรัฐบาลที่สร้างเงื่อนไขให้กับพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จนเป็นเหตุอันสำคัญยิ่งที่ทำให้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยไม่ สามารถนำมวลชนได้เหมือนเช่นเดิม และในฐานะพรรคการเมืองฝ่ายค้านในปัจจุบัน ไม่เสียสละลาออก มานำการต่อสู้แบบหมดหน้าตัวร่วมกับประชาชนเพื่อเปลี่ยนแปลงบ้านเมือง ทั้งๆ ที่แกนนำพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ประกาศไปแล้วว่าพร้อมที่จะเสียสละเข้าร่วมการในการปฏิรูปประเทศไทย ครั้งนี้ ดังนั้นพรรคประชาธิปัตย์จึงยังคงเป็นปัญหาส่วนหนึ่งของประเทศ และเป็นอุปสรรคต่อการ ปฏิรูปประเทศไทยด้วย พรรคประชาธิปัตย์จึงต้องรับผิดชอบในผลที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อบ้านเมือง ต่อไปด้วยเช่นกัน

เราขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า แม้แกนนำจะได้ยุติบทบาทไปแล้ว แต่ทุกคนก็ยังคงเป็นพันธมิตร ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยอยู่เหมือนเดิม และพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็ยังคงอยู่เช่น เดิม อุดมการณ์ความเป็นพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็ยังอยู่ในสายเลือดและจิตใจของ ทุกคนเหมือนเดิม และเรายังคงมีภาระหน้าที่ในการต่อสู้คดีความ เรียกร้องความเป็นธรรมให้กับ ผู้ที่สูญเสีย บาดเจ็บ และเสียชีวิต ตลอดจนแสวงหาความเป็นธรรมให้กับผู้ที่ถูกดำเนินคดีใน ระหว่างการประชุมต่อไป โดยในระหว่างนี้ เราได้ขอให้สถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมเอเอสทีวี เว็บไซต์แมนเจอร์ สื่อสิ่งพิมพ์ และวิทยุในเครือเอเอสทีวี-ผู้จัดการ ยังคงเป็นศูนย์กลางในการ

แกนนำที่ยุติบทบาทไปก็ยังคงทำหน้าที่ให้ปัญญาแก่ประชาชน
ตามหน้าที่และบทบาทของแต่ละคน
เพื่อเป้าหมายในการนำไปสู่การปฏิรูปประเทศไทยอย่างแท้จริง

จัดกิจกรรมเพื่อนำไปสู่การให้ปัญญากับประชาชนและการปฏิรูปประเทศไทย โดยแกนนำที่ยุติบทบาทไปก็ยังคงทำหน้าที่ให้ปัญญาแก่ประชาชนตามหน้าที่และบทบาทของแต่ละคน เพื่อเป้าหมายในการนำไปสู่การปฏิรูปประเทศไทยอย่างแท้จริงเท่านั้น

จนกว่าสถานการณ์จะถึงพร้อม ที่ประชาชนทุกกลุ่มได้ตื่นรู้และตั้งสติได้ว่า ต้องการการเปลี่ยนแปลงเพื่อการปฏิรูปประเทศไทยครั้งใหญ่ หรือเมื่อสถานการณ์ที่ผู้มีอำนาจ หรือผู้ที่มีโอกาส จะเข้าสู่อำนาจในกาลข้างหน้า เสียสละอำนาจและผลประโยชน์ในปัจจุบันหรือในอนาคตเพื่อการปฏิรูปประเทศไทย เพื่อผลประโยชน์ของคนไทย ๖๕ ล้านคน เมื่อถึงเวลาดังกล่าว แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่แม้จะยุติบทบาทไปแล้ว ก็พร้อมจะกลับมารวมตัวกันใหม่ เพื่อทบทวนบทบาทของตัวเองในการเคลื่อนไหวมวลชนอีกครั้ง หากในเวลานั้นพี่น้องประชาชน ยังคงต้องการพวกเรา

แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๙ พร้อมผู้ประสานงาน และมีการแต่งตั้งแกนนำรุ่นที่ ๒ ต่อมาวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๑ อีกทั้งยังมีการแต่งตั้งแกนนำรุ่นที่ ๒ เพิ่มเติมในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑ และวันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เราขอกราบขอบพระคุณพี่น้องประชาชนที่ไว้วางใจพวกเราตลอดระยะเวลาเกือบ ๘ ปีที่ผ่านมา และขอกราบขอบพระคุณพี่น้องประชาชนที่ได้เข้าร่วมชุมนุมแบบต่อเนื่อง ปักหลักปักค้าง ๓ ช่วงเวลา เป็นจำนวนเวลาถึง ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน จนได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการชุมนุมทุกครั้ง จึงนับเป็นการชุมนุมโดยสงบ อหิงสา และปราศจากอาวุธของภาคประชาชนครั้งประวัติศาสตร์ที่ยาวนานที่สุดในโลก

เราขอยืนยันว่าจะยังคงแน่วแน่ ยึดมั่นในอุดมการณ์ของวีรชนและพี่น้องประชาชนที่เสียสละไม่เคยเปลี่ยน และขอให้มั่นใจว่าการตัดสินใจครั้งนี้เป็นยุทธวิธีที่จะได้รับการพิสูจน์ว่า เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชนในวันข้างหน้าอย่างแน่นอน

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
วันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๖

ณ ห้องส่งสถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม เอเอสทีวี

อยากจะอ้วก!..อ้วก!..อ้วก!

๑. หาทางเอาภาษีของประชาชนมาโกงกินล้างผลาญ งามกันจนอ้วก

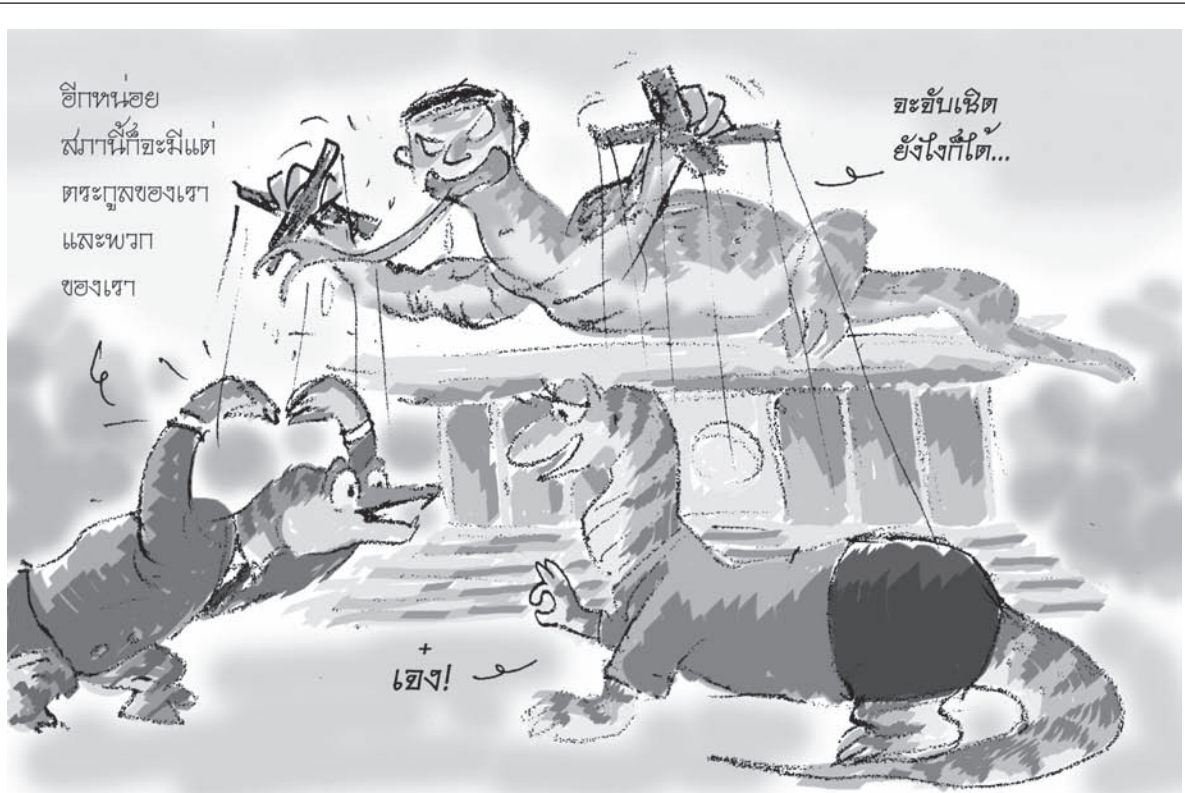

...ตุ๊ตึ๋น ตรงไหนเนี่ย...!

งามหน้า! หรือจะเรียก ไฮหน้า ส.ต.(สตีวี...นะฮะ)

๒. ซื้อเทคโนโลยีทันสมัยแจกให้ท่าน ส.ส. เพื่อให้มีภาพลักษณ์ดีขึ้น

๓. รื้อฟื้นสภาพัวเมียให้อยู่จนวันตาย เพื่อกินรวบประเทศไทย

ปฏิรูปประเทศไทย ชับไล่ระบบทุจริต ด้วยประชาชนคนรักชาติ!

ปฏิรูป คือ ชี้โลก ชี้โกง ชี้ฉ้อ ชี้ต่อแหล และชี้ข้า โหลมารวมกัน

ปฏิรูป คือ มวลมหาประชาชน ผู้กล้า ชือสัตย์ และเสียสละ มาช่วยกันเปลี่ยนประเทศไทย

๔. จะปฏิรูปหรือปฏิรูปก็อยู่ที่คุณคิดให้หรือคิดจะได้อะไรจากบ้านเมืองร

สี่สิบ
ชีวิต | ทีม สมอ.

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศก
เทศน์กัณฑ์พิเศษ ณ ที่ชุมนุมสวนลูมา
แสดงเจตนารมณ์ถึงแก่นแท้พุทธศาสนา
เพื่อมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ผู้นำทางจิตวิญญาณชาวอโศก

ภิกษุไม่ควรยุ่งการเมือง

อาตมาตั้งใจเดินทางมาร่วมในฐานะที่เป็นประชาชนคนไทย เพราะเห็นว่าเป็นเหตุการณ์ที่น่าเข้ามาร่วมจริงๆ แต่มีความเข้าใจของสังคมอยู่ว่าการออกมาชุมนุมประท้วงเป็นเรื่องการเมือง ส่วนเรื่องของธรรมเป็นเรื่องศาสนา ผู้เป็นภิกษุเป็นสมณะจึงไม่ควรมายุ่งการเมือง นี่เป็นมโนทัศน์หรือ concept ของคนทั่วไปที่คิดอย่างนี้เชื่ออย่างนี้กัน ซึ่งอาตมาพูดมาก่อนหลาย ๆ ที่แล้วในการชุมนุมที่ผ่าน ๆ มา เช่น ข้างสำนักงานสหประชาชาติ หน้ารัฐสภา แม้แต่ตรงนี้แหละ ข้าง ๆ สวนลุมฯ ในการประท้วงเรื่องเหล่านี้เขาจะเอาเข้าตลาดหลักทรัพย์เราก็มา และที่ถนนราชดำเนิน สะพานชมัยมรุเชฐจนถึงทำเนียบกลางเวทีนี้แหละ เราก็ไปมาหมดแล้ว ซึ่งเป็นความคิดของอาตมาที่เชื่อมั่นว่า การที่เราจะมาช่วยประชาชนให้มีความรู้เข้าใจความจริงหรือสังวรธรรม มันไม่ใช่ข้อละเว้นของนักบวชหรือภิกษุ แต่เป็นหน้าที่ของภิกษุหรือนักบวชที่ต้องมาช่วยประชาชนด้วยซ้ำ เพราะศาสนาพุทธที่มีแก่นแท้ พุทธชนิตายะ พุทธชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ

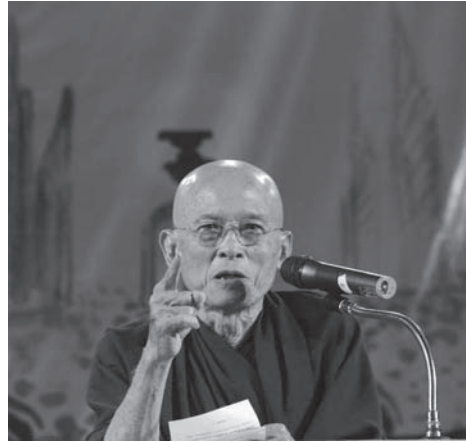
เมื่ออาตมาเห็นความตั้งใจจริงของศาสนาพุทธอย่างนี้อาตมาก็ปฏิบัติ ส่วนใครจะเห็นขัดแย้งอาตมาเห็นเป็นธรรมดา ความเห็นแตกต่างเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษยชาติ อาตมาไม่มีปัญหา อาตมาจึงปฏิบัติ ตามที่อาตมาเห็นว่ามันเป็นเหตุการณ์หัวเลี้ยวหัวต่อของสังคมไทยที่กำลังสับสนไม่เข้าใจ และไม่มั่นใจว่าจะทำอย่างไร อาตมาก็มาแสดงความเห็นในฐานะประชาชนคนหนึ่งในประเทศที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขที่ทุกคนมีสิทธิในการแสดงความเห็น นี่เป็นความปรารถนาดีที่เราต้องทำอาตมาเลยมาทำ

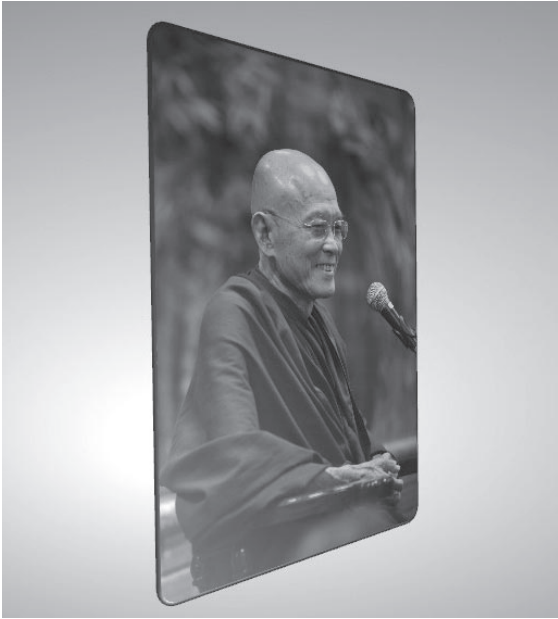
อาตมาอยู่ภายใต้กฎหมาย อาศัยอยู่และกินอาหารในประเทศไทย ถ้าจะปล่อยปละละเลย ไม่กตัญญูก็แล้วแล้ว ก็ต้องออกมาทำงาน ส่วนใครจะเข้าใจว่าศาสนาไม่เกี่ยว เพราะคนนั้นเข้าใจว่าศาสนาเป็นสิ่งบริสุทธิ์ แต่การเมืองเป็นเรื่องสกปรกไม่มีสิ่งดี เพราะฉะนั้นคนธรรมะอย่าเอาตัวไปแปดเปื้อน ก็เข้าใจเขา แต่อาตมาเป็นลูกพระพุทธรเจ้า เมื่อปฏิบัติก็มีภูมิธรรม มีฤทธิ์อำนาจที่จะเข้าใจ จึงไม่ยอมให้อำนาจการเมืองมาใช้อำนาจเหนือกว่า แต่คนส่วนใหญ่ก็เข้าใจว่าการเมืองมีฤทธิ์แรง ก้าวธรรมะจะเสียก็เป็นความเข้าใจ ความปรารถนาดี แต่อาตมาไม่ใช่คนเช่นนั้นคือไม่กลัวตกอยู่ในอำนาจการเมือง เพราะอาตมา “ไม่เล่นการเมือง” เด็ดขาด

การเมืองมีทั้งที่ถูกต้องและการเมืองที่เลอะเทอะ คนที่คิดว่าการเมืองมีอำนาจน่ากลัวเหลือเกินท่านอย่าออกไปเลย ท่านสู้อำนาจเขาไม่ได้หรอก ออกไปเดี่ยวถูกอำนาจนั้นเล่นงานเอา หรือถูกใช้เป็นเครื่องมือ อาตมาเห็นว่า การทำงานการเมืองคือการรับใช้ประชาชนที่แท้จริง มาช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนจริง อาตมามาทำสิ่งนี้โดยสุจริตใจไม่มีใครจ้างให้มาหาเสียง มาแย่งชิงโลกีย์สุขหรือเพื่อแย่งชิงอำนาจรัฐบาล อาตมามาทำงานการเมืองแต่ไม่ต้องการอำนาจทางการเมืองเลย มาเพื่อให้ประชาชนได้สิ่งที่ดีกว่าเก่า ได้เท่าไรก็เท่านั้นไม่ตะกละ ถ้าไม่ได้เราก็คงรู้ว่าเราไม่มีฝีมือ ถ้าได้เราก็เสียสละไป

คนไทยถูกสอนให้เชื่อผิด ๆ

คนไทยไม่รู้ว่าตนเองมีสิทธิในฐานะเป็นประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอย่างไร จะ

แสดงออกได้เมื่อโหระ แล้วไปให้นักวิชาการ อาจารย์สอนรัฐศาสตร์บอกประชาชนเน้นกันแต่ ว่าประชาธิปไตยคือการเลือกตั้ง ไปลงคะแนนเสียงเลือกผู้แทน แล้วผู้แทนนั้นก็มาใช้อำนาจ แทนเรา แปลว่าพอลงคะแนนเสียงเสร็จแล้วก็จบ ผู้แทนจะเอาอำนาจที่ประชาชนมอบให้ขึ้นไปปู้ยี้ ปู้ยำอย่างไรก็ได้ มันจึงเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ ประชาธิปไตยของไทยจึงล้มลุกคลุกคลานมา ๘๑ ปีแล้ว ก็เป็นประชาธิปไตยละ ๆ อยู่อย่างนี้แหละ เพราะเข้าใจว่าการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้แทน คือประชาธิปไตย “สำเสร็จรูป”

การเลือกผู้แทนเข้าไปใช้อำนาจนี้เป็นการให้อำนาจชั่วคราวตามวาระที่ระบุ ๔ ปีตามที่กฎหมายกำหนด ก็เชื่อกันไปหมดว่านั่นคือประชาธิปไตยแล้วเป็นอำนาจใหญ่อำนาจรัฐ (รัฐอธิปไตย) ก็อ้างนักอ้างหนามาตลอดว่าเป็นประชาธิปไตย แต่ในความเป็นจริงเลือกตั้งผู้แทนที่ดีเป็นประชาธิปไตยแน่นอน แต่การเลือกตั้งแต่ละครั้งเป็นการเลือกตั้งที่เลว เพราะใช้เล่ห์เหลี่ยม ใช้วิธีการซื้อเสียง กลโกง ใช้อำนาจบังคับ อะไรต่าง ๆ นานา สารพัดซึ่งมันใช้ไม่ได้ เป็นโมฆะหมด

ทุกวันนี้ประชาชนที่มีอำนาจเท่านั้นไม่รู้ประสีประสา ว่าเขาจะล้วงล้าอำนาจเอาทรัพยากรของ

ส่วนกลางของชาติของประเทศไปปู้ยี้ปู้ยำ อียากทำยังไงเขาก็ทำไป ใครท้วงยังงัยเขาก็ไม่หยุด แล้วเราก็ดูตายป่อยให้เขาทำ ผลก็คือฉิบหายสิทธิหมดสิ จะเหลืออะไร ประชาชนจึงควรต้องตื่นรู้ บ้างว่าประเทศชาติเราตอนนี้ได้รับการบริหารอย่างไร ที่เขาโฆษณาโน้นจริงไม่จริงอย่างไร มันถูกต้องหรือเปล่า ปรากฏการณ์จริงเป็นอย่างไร มันต้องอ่านดี ๆ ใช้ปัญญาบ้าง แล้วตรวจสอบดูซิ มันควรเป็นอย่างไร ยิ่งตอนนี้ ไอ้โฮ...จะเอาเงินไปใช้ ตั้งงบประมาณไว้ตั้ง ๒.๒ ล้านล้านบาทซึ่งเป็นเงินอนาคต เงินไม่มีก็ดันทุรังไปกู้มา รู้ทั้งรู้ว่าต้องเสียดอกเบี้ยอีก ๕๐ ปี เอาเงินที่มีในคลังไปใช้ไม่ว่า แต่ไปกู้เงินในอนาคตที่จะต้องใช้นี้ไปอีก ๕๐ ปี ไม่มีฝีมือบริหารงานก็เลิกไปเสียซี

ตอนนี้ผู้รู้ทั้งหลายก็ออกมาชี้แจงให้รู้กันหมดแล้วอาตมาแค่มาทบทวนเท่านั้นเอง สรุปคือประชาชนต้องออกมาดูแลประเทศชาติ ช่วยกันเอาภาระอย่าปล่อยให้ผู้บริหารเขาปู้ยี้ปู้ยำประเทศไปตามอำเภอใจแบบนี้คิดดูให้ดี ว่าควรปล่อยให้เขาไป หรือออกมายับยั้งบ้าง จะมีก็กลุ่มมาช่วยกันก็ออกมา เราก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่จะออกมาประท้วงมาแสดงสิทธิและหน้าที่ของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ ในมาตรา ๗๐ “บุคคลมีหน้าที่พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์ในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ส่วน ม.๗๑ บอกว่า “บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศและรักษาผลประโยชน์ชาติตามกฎหมาย” แต่เนี่ยเขากำลังทำลายทรัพยากรของชาติใช้ใหม่ แล้วประชาชนที่ไม่ออกมา มันผิดกฎหมาย ม.๗๐ กับ ๗๑ โหมล๊ะ

ปู้ยี้ปู้ยำ Neo-protest

คือประชาธิปไตยแท้ และคือการชุมนุมประท้วงแนวใหม่ ซึ่งมักถูกดูแคลนว่าเป็นการเมืองข้างถนน แต่จริง ๆ แล้ว การชุมนุมประท้วงนี้แหละเป็นการแสดงอำนาจอธิปไตยของประชาชนอย่างสำคัญ เป็นการใช้อำนาจประชาธิปไตย

ทาง “ตรง” โดยไม่ต้องผ่านตัวแทนใด ๆ การที่ออกมาชุมนุมอย่างสงบเรียบร้อย เพื่อแสดงมวลของประชาธิปไตย โดยนับหัว ๑ คน ๑ เสียง ๑ หมิ่นคน ๑ หมิ่นเสียง ถ้าประชาชนออกมาแสดงพลังอำนาจของมวลมหาประชาชนสัก ๑ ล้านคน อาตมาเชื่อมั่นว่าประเทศไทยจะเป็นตัวอย่างของประชาธิปไตยให้กับโลกทีเดียว ด้วยยุทธวิธีการชุมนุม (Strategies) ซึ่งมีความสุภาพ สงบ และเรียบร้อย ไม่มีความรุนแรง เสนอแต่เนื้อหาความรู้และความจริง ไม่หยาบคาย ไม่ผิด แต่กล่าวคำแรง เสียงดัง เท่าใดก็ได้ มุ่งสู่เป้าหมายของการชุมนุม (Goals) โดย

๑. ไม่มุ่งหาปริมาณเป็นเอก แต่มีปริมาณการแสดงออกเป็นประชาธิปไตย

๒. แสดงคุณภาพของความเป็นประชาธิปไตย (จิตที่มีธรรมะ)

๓. เพื่อมาแสดงสิทธิ์ร่วมชุมนุม ยืนยันอำนาจอธิปไตยของมวลประชาชน

๔. ไม่มุ่งหมายชนะหรือแพ้ ให้ความรู้ความจริงเป็นตัวตัดสิน

๕. เอาวิถีชีวิตความเป็นสาธารณโภคีมาแสดง (มีทรัพย์สินเป็นของส่วนกลางให้ทุกคนต่างร่วมกินร่วมใช้ได้)

การเมืองประชาธิปไตยที่แท้จริง

ประชาธิปไตยไม่ใช่การมาล่าโลกธรรมคือลาภยศ สรรเสริญ โลกียสุข แต่คนทำงานการเมืองประชาธิปไตยที่แท้จริง คือผู้มาเสียสละทำงานเพื่อประชาชน ขออ่านนิยามของประชาธิปไตย ๑๐ ข้อ อาจไม่เหมือนกับที่นักรัฐศาสตร์แบ่งไว้ แต่อตมารับผิดชอบสิ่งที่ทำ

๑. งานการเมืองต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล เพราะฉะนั้นอาตมาจะพยายามใช้ความรู้ความสามารถทางธรรม มาบรรยายมาให้ความรู้เอามาพาทำกันโดยใช้สถานที่นี้ (สวนลุมฯ) ชาวอโศกจะนำพากัน โดยทำธรรมเป็นหลัก การเมืองเป็นรอง

๒. นักการเมืองต้อง “รู้จัก” ประชาธิปไตยที่แท้

แต่ทุกวันนี้เขาไม่รู้จัก การเมืองจึงกลายเป็นเรื่องหากินจนและไปหมด

๓. นักการเมืองต้อง “สอน” หรือเผยแพร่ประชาธิปไตยให้กับประชาชน (ประชาชนก็ใส่ใจ ขวนขวายเรียนรู้ ไม่ใช่รู้แค่จะไปเลือกตั้งเท่านั้น)

๔. นักการเมืองต้องเป็นผู้ฟังตัวเองได้แล้ว ไม่ใช่มาเกาะการเมืองกินเป็นตัวหมัดตัวเส้น สูดเลือดประชาชน

๕. นักการเมืองต้องเป็นผู้มักน้อยสันโดษ นักการเมืองดี ๆ ในอดีตมักน้อยสันโดษทั้งนั้น ไม่ว่าจะ ลินคอล์น และคานธี เป็นต้น

๖. นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน

๗. งานการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ

๘. นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ (ต้องพ้น อคติ ๔ ฉันทาคติ โทสาคติ โมหาคติ และภยาคติ)

๙. นักการเมือง คือ ผู้มีอิสระแท้จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรมโดยเฉพาะไม่เป็นทาสพรรคการเมือง

๑๐. งานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยต้องไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจาก “พรรค” ของตน

มาช่วยกัน:

ผู้มีความรู้เรื่องรัฐศาสตร์การเมืองก็มาให้ความรู้กันซึ่งเราก็จะมีตารางเวลาให้ผู้ที่จะขึ้นมาใช้เวทีที่นี่

และเราขอสงวนสิทธิ์ในการคัดเลือกผู้ปราศรัย เราจะทำค่อย ๆ กระจายกันไป ในวันเวลาสถานที่ อย่างที่ทำนี้ หรือจะขยายเวลาก็ค่อยดูไป สื่อสารไป เพราะเรามีโทรทัศน์ของเรา และเพื่อน ๆ ที่จะเกี่ยวลัญญาณไปช่วยกันเผยแพร่ความรู้ความ จริงสู่ประชาชนสู่สังคมตามโอกาสอันควร เราจะ ร่วมกันทำและจะทำไปเรื่อยๆ “ยาวให้เป็น เย็น เรื่อยไปไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ” ตาม นโยบาย “ดูไป” หรือ go on and see out จะไป ให้ถึงที่สุด เราจะชุมนุมต่อไปเพื่อทำงาน ประชาธิปไตย และขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่าที่นี้ กองทัพธรรมจะร่วมมือกับกองทัพประชาชน ชุมนุมไปเรื่อยๆทุกวัน ไม่ละเว้นและจะดูแลกันไป อย่างที่เราเคยทำมาแล้ว ชาวอโศกเราจะทำงาน นี้เป็นหลักก่อน มาทำงานเลี้ยงกันทุกวัน ๆ ซึ่ง เราก็ชำนาญพอสมควรโดยขอยืนยันว่าเราจะไม่ ไปรุกรานใคร ไม่ไปรบราฆ่าฟันกับใคร เราจะทำ หน้าที่ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ทำตามหลักเกณฑ์ ใครมาทำร้ายเราก็ผิดกฎหมาย แม้แต่ตำรวจหรือ เจ้าหน้าที่ส่วนนั้นส่วนนี้ ก็ไม่ควรจะผิดกฎหมาย

ขอเชิญนายมาร่วมบุญกับเรา เพื่อทำงาน การเมืองนี่อย่างเป็นเรื่องเป็นราว เราจะดำเนิน ตามครรลองของหลักนิติรัฐนิติธรรม เพื่อทำ การเมืองนี้ให้เป็นโล้เป็นพาย เป็นเรื่องเป็นราว ไม่เกี่ยงเรื่องชีวิต ต้องเห็นดีเห็นชอบหนักหนา ไม่ เกี่ยงเรื่องฝนเรื่องหนาวเรื่องร้อนเรื่องเหนียว เรามีความอดทน เราไม่ได้ตั้งเป้าว่าออกมาเพื่อให้

เกิดความรุนแรง หรือมาล้มคว่ำใคร แต่ถ้า ประชาชนจะออกมาร่วมกันแสดงมวลให้เห็นว่านี่ คือคะแนนเสียง วันนี้เราจะร่วมกันไปยืนยันว่า เรา ต้องการอย่างนั้นะ รัฐบาล หรือ ย่อยกว่านั้นก็ได้ รมต.คนนี้ หรือแม้แต่ข้าราชการคนนั้นคนนี้ ระบุ ชื่อเลยนะ เพราะ พวกนี้คือนักการเมืองประจำ ทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมือง ชั่วไม่มี ดีไม่ปรากฏ ก็ได้ปีละหนึ่งขึ้น เกษียณแล้วก็ยังได้รับบำนาญอีก กินเงินเดือนประชาชนทั้งชีวิต นี่คือนักการเมือง ประจำที่ต้องรับใช้ประชาชน เราไล่ออกได้ คน ไหนผิด เราก็มาชุมนุมกันแล้วยื่นฟ้องได้ ไล่ออกได้ ตามกฎหมาย ถ้าเขาทำผิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ เรา ไม่เอา เราฟ้องไล่ได้เลย ไม่ใช่ไล่ได้แต่นัก- การเมืองจรซึ่งได้รับเลือกตั้งเข้ามาชั่วคราวเท่านั้น

ด้านธรรมะฝ่ายอาตมาก็จะรับผิดชอบ ส่วน ด้านความรู้ก็ขอเชิญผู้รู้มาให้ความรู้กันได้ แต่เรา ก็ขอดูแลนะว่าควรไม่ควร ตามที่เราเมกษณ์ไว้ เพราะเราก็พยายามให้ดีที่สุดเท่าที่มันควรจะเป็น และขอย้ำถึงลูกหลานอโศกและชาวอโศกทั้ง หลายแหล่งที่อาตมาพอจะบอกได้ ว่าตอนนี้ เรา ต้องการแรงงาน เพราะเราทำงานฟรีไม่มีค่าจ้าง ใครมาได้ขอให้ช่วยมาแสดงตัวมาแจ้งคณะทำงาน โดยเฉพาะทางด้านสื่อสาร ด้านเทคนิคยัง ต้องการอยู่อีกมาก ลูกหลานอโศกที่เคยช่วยกัน ก็มาได้ และงานอื่น ๆ อีกหลายด้านที่จะต้องช่วย กัน อย่างน้อยมาช่วยเก็บกวาดทำความสะอาด ชาวอโศกมีฝีมือเรื่องเก็บกวาดเช็ดถู ขนาด เป็น ดร. ก็เก็บกวาดเก่ง แต่คุณไม่รู้หรอกว่าผู้ที่กวาด อยู่นี้เป็นป.โท ป. เอก ดร. หรือซีห้าซีแปดซีสิบ เป็นนายพล เป็นนายห้าง เขาไม่ติดป้ายติดเบอร์ พวกเรามาทำงาน ช่วยอะไรได้ก็ทำ นี่เป็นสิ่งที่ เรากล้าภูมิใจ เราไม่มีศักดิ์นา เราเป็นนักธรรมะ อยู่แล้ว เราไม่อยู่ในชายที่เขาดำกันไปดำกันมา ประเภทศักดิ์นาตาไฟร์ หรือไฟร์ดำศักดิ์นา

อาตมากำงานให้สังคม

ตั้งแต่บวชมาจนกระทั่ง ๔๐ ปีแล้ว ไม่ได้ทำ

เพื่อตัวเอง แต่มาทำเพื่อมนุษยชาติ ไม่ได้มาเสพ โลภียสุขแต่อย่างใด ก็ยืนยันได้ อาตมามีแต่เสีย สละพาลูก ๆ ทำ จนเป็นรูปร่างชาวอโศก เป็น พฤติกรรมมองคร่อม เป็นพฤติกรรมหมูกุ่ม มีพฤติ- ภาพที่เห็นได้ว่าอโศกเป็นอย่างนี้ ผู้ที่รู้จักชาว อโศกก็เห็นว่าอโศกเป็นคนเช่นนี้ ๆ ๆ ส่วนคนไม่ เชื่อเลยก็มี นอกจากไม่เชื่อแล้วยังเห็นว่าอโศก เป็นพวกบ้า ๆ บอ ๆ ทำร้ายสังคมก็มี แต่คนที่ เขาเห็นว่าดีใช้ได้ก็มี ก็เป็นจริงตามภูมิปัญญา แต่ละบุคคล อาตมาไม่ตัดสินหรือใครจะเห็นดี หรือไม่เห็นดีก็แล้วแต่เขา แต่ใจของเรานั้นทำงาน อย่างจริงใจ อย่างปรารถนาดี ไม่ได้มาเอาอะไร จากสังคม หลักเกณฑ์ของอาตมามี ๔ ข้อคือ

๑. ไม่เป็นหนี้ ทั้งตนเองและคณะ เพราะ ฉะนั้นแต่ละชุมชนของอโศกจะไม่เป็นหนี้ ใครมี หนี้ส่วนตัวก็ปลดหนี้ให้หมด บางคนไม่หมดก็ พยายาม พอปลดหนี้หมดจะรู้สึกว่าจะจริงตามธรรม เพราะการเป็นหนี้เป็นทุกข์มากมาย ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้

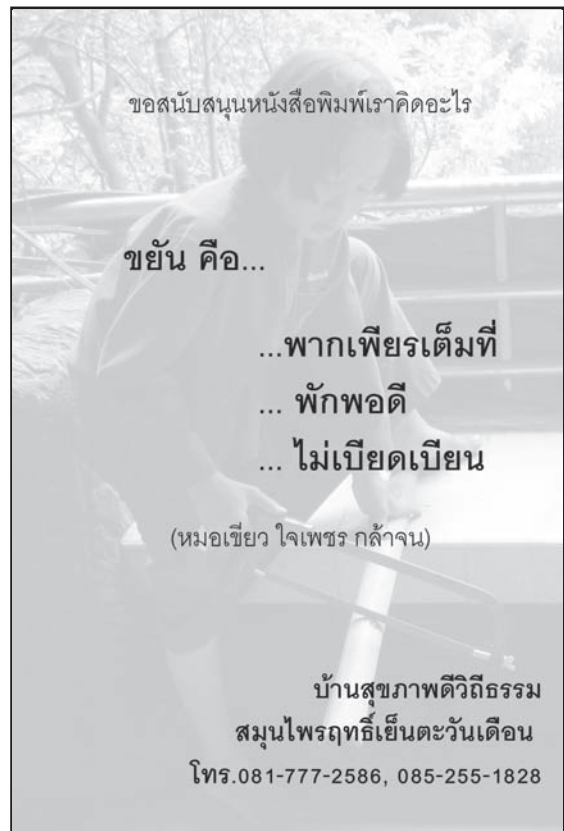
๒. พึ่งตนเองให้รอด ทำงานทำการด้วยด้วย สมรรถภาพ ด้วยสุจริต เป็นแรงงานพึ่งตนรอด ไม่เบียดเบียนใคร

๓. ทำให้มากจนมีส่วนเหลือ เกินกินเกินใช้

๔. แจกเผื่อแผ่ส่วนเกินส่วนเหลือ นั้น สงเคราะห์ผู้อื่น

นี่คือหลักตายตัวที่อาตมาพาทำ จะว่าดีก็ยังไม่ดีพอ ทุกวันนี้อาตมาภูมิใจที่ทำสำเร็จ ในข้อ ๑ กับ ๒ ส่วน ๓ กับ ๔ ก็พอเป็นไป ส่วน ๑ กับ ๒ ทำได้ทุกแห่ง อโศกทุกชุมชนไม่เป็นหนี้ธนาคาร มีส่วนเกินจริงมากหรือน้อยก็พอเป็นไป เรามา ชุมนุมเปิดตลาดอารียะ (ขายสินค้าราคาต่ำกว่า ทุน) ก็มีผลดี เราทำมา ๓๐ - ๔๐ ปี แล้วเราก็ดำริว่าจะทำที่สวนลุมฯอีก แต่ก็เกี่ยวกับทุน จะไหว ไหมเพราะเราไม่สะสม เราไม่เอาเปรียบ และเรายังเสียสละอีก เราจะไปรวยได้อย่างไร เพราะฉะนั้น เราจึงมีทุนสะสมน้อย ก็ตกลงกันว่า จะทำตลาด อารียะเดือนละสองครั้ง เอาวัน อาทิตย์เว้นอาทิตย์

เริ่มตั้งแต่วันอาทิตย์ที่ ๑ กันยายนเป็นต้นไป ซึ่ง ถือเป็นครั้งที่ ๒ เพราะเราจัดครั้งที่ 1 ไปแล้ว เมื่อ วันแม่ ๑๒ สิงหาคม อันนี้เป็นพาณิชย์นิยม ซึ่งเราจริงใจนะ ไม่ได้ขอให้ใครมาช่วย ขอภัยที่ ต้องบอกว่า เราไม่รับเงินบริจาคจากคนนอก ไม่ใช่รังเกียจ แต่ขอพิสูจน์ว่าเราทำได้ไหม และ ขอทำความเข้าใจว่าเรื่องของการทำตลาดอารียะ เป็นงบบก้องหนึ่ง ซึ่งเป็นคนละส่วนกับงบบริ จาคสำหรับงานชุมชน ซึ่งมีกองอำนวยการเขา รายงานรายรับ-จ่ายทุกวันอยู่แล้ว เรื่องตลาด อารียะเราจะไม่แตะต้องเงินกองนั้น แต่ใครจะมา ร่วมมือร่วมไม้บ้างก็ทำได้ไม่ต่างกัน และถ้าผู้ใด ประสงค์อยากเข้าร่วมก็มาปฏิบัติตนเป็นสมาชิก ตามกติกาของเราให้สำเร็จ เอาละ ไม่อยากพูด อะไรมากเพราะเราไม่ใช้วิธีของโลกที่ต้องประเล้า ประโลม เรียโรบอคนบุญ มั่นน่านเกลียดเราไม่ทำ ใครมีสติปัญญาเห็นดีว่าควรร่วมมือกับเราจะมา ร่วมก็ได้ **ข**

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ขยัน คือ...

- ...พากเพียรเต็มที่
- ... พักพอดี
- ... ไม่เบียดเบียน

(หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน)

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
สมุนไพรรักษ์เย็นตะวันออก
โทร.081-777-2586, 085-255-1828

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๗)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิพากษ์กันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้อันตรายจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอาริยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถประโยชน* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อาริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อาริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอาริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลुकุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐัม”**นั้น ยิ่งบรรลुकุณ**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อาริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อหาของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอาริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुकุณจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลुकุณยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามความจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลુถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อัตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง**“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”** ซึ่งเป็น

ถ้าไป-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวานามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเห็น“สัมมาสมาธิ”นั่น“ฉน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้อยู่ถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุธรรมขั้นปรมัตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสสาณี ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

คนที่“ตรัสรู้”ไม่ได้ หรือไม่เกิด“ความตรัสรู้”ในอาริยธรรมของพระพุทธเจ้ากับเขานั้น ก็เพราะไม่สัมมาทิวา แม้จะปฏิบัติเคร่งครัดปานใดก็ไม่“รู้แจ้ง”ในความเป็น“รูปธรรม-นามธรรม”นั้น และปฏิบัติตนจนหลุดพ้น“รูป”นั้น“นาม”นั้น กระทั่งมีวิสัยอยู่“เหนือ”(อุตตระ)รูปนั้น-นามนั้นได้ ผู้นั้นก็ไม่บรรลุธรรมนั้น

เพราะปฏิบัติเรียนรู้อย่างไม่ครบพร้อมทั้งวิญญาณ ๖-อายตนะ ๖-ผัสสะ ๖-เวทนา ๖-ตัณหา ๖ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจำแนกความเป็นวิญญาณ-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหาในบริบทแห่งปฏิจลสมุพบาทไว้ว่า ต้องมีทั้งภายนอกและภายในครบ ๖ และเมื่อปฏิบัติจะมีนาม ๕ ; เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ

จึงจะ“ดับต้นเหตุ ๓-อุปาทาน ๔-ภพ ๓-ชาติ ๕” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจำแนกไว้ [พระไตรปิฎก “วิภังคสูตร” เล่ม ๑๖ ตั้งแต่ข้อ ๔ ถึงข้อ ๑๘] จึงจะพ้น“ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาส”

เพราะสามารถดับ“ชาติ”ลงได้ “ชาติ”ที่ว่านี้คือการเกิดของอกุศลจิตหรือกิเลสที่มันอาศัย“เกิด”(โยนิ) อยู่ในจิตวิญญาณของเรามาแต่ไหนแต่ไร เราไม่เคยเรียนรู้เพื่อทำการ“ดับ”มันมาก่อนเลย บัดนี้เราเริ่มมี“วิชชา”ของพระพุทธเจ้ามาตามลำดับ และกำลังปฏิบัติฝึกฝนชนิดสำคัญยิ่ง เป็นการทำให้มี“การดับ-การเกิด”ของจิตวิญญาณ ซึ่ง“ความไม่รู้”(อวิชชา)ก็จะ“กลายเป็นหรือก่อให้เกิดหรือเกิดใหม่”(นิพพัตตติ) นั่นคือ เมื่อผู้ปฏิบัติประกอบเหตุปัจจัยขึ้นไปเรื่อยๆก็จะเกิด(โยนิ)เป็น“วิชชา”ของพระพุทธเจ้า ขึ้นในจิตใจของผู้ปฏิบัติ ซึ่งเกิดอย่าง“โอบปาติกโยนิ” คือ เกิดชนิดที่“ผุดเกิด”ในตัวเอง มี“แม่(มาตา)-พ่อ(ปิตา)”แต่ไม่ใช่แม่-พ่อที่ทำให้เกิดด้วยการปรุงแต่งกันของ“มหากุตรูป ๔” ทว่าเป็นแม่-พ่อที่ทำให้เกิดได้ด้วย“กรรม”(กัมมโยนิ)

ซึ่งเริ่มตั้งแต่“กรรม”หรือ“กิริยา”อันเป็น“อุปาทายรูป ๒๔” เช่น “กายวิญญูติ-วจีวิญญูติ”ของพระพุทธเจ้าหรือของผู้รู้ได้แสดงออกมา(กรรม)ให้ผู้อื่นได้รู้ได้แจ้งแล้วผู้รับรู้ที่สัมมาทิฐิ ก็นำมาปฏิบัติตามให้สัมมาปฏิบัติก็เกิด“การกระทำเป็นของตนเอง”(กัมมัตสสกะ) เป็น“ผลวิบากที่สัมมาผล”(สุกตะ กัมมานัง ผลัง วิปาโก)

“การเกิด”ชนิดนี้ จึงเกิดจากกรรมหรือกิริยาจาก“แม่-พ่อ”เท่านั้นที่ถ่ายทอดไปเป็นพันธุ์ จึงเรียกว่า“กรรมพันธุ์”(เชื้อพันธุ์ที่เกิดจากกรรมจากกิริยา) ซึ่งไม่มีส่วนของ“สรีระ”ที่ประกอบขึ้นเป็นร่างกายด้วยดินน้ำไฟลมเลย จึงไม่ควรเรียกว่า“กรรมพันธุ์”แต่น่าจะเรียกว่า“สรีรพันธุ์”(เชื้อพันธุ์ที่เกิดจากดินน้ำไฟลมประกอบขึ้นเป็นสรีระหรือร่างกาย เพราะ“การเกิด”ชนิดนี้มีแต่“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”เท่านั้น ที่ถ่ายทอดมาใส่จิตวิญญาณจนกระทั่ง“เกิด”สำเร็จ โดยไม่มีส่วนใดส่วนหนึ่งแห่งวัตถุรูปหรือมหากุตรูปถ่ายทอดแล้วตกทอดมาร่วมอยู่ในจิตวิญญาณจนเป็น“จิตวิญญาณ”ของลูกที่เป็น“โอบปาติกสัตว์”เลย [กรรมพันธุ์ จึงไม่ใช่เกิดจาก genetic]

ลูกของ“สัตว์โอบปาติกะ” จึงเป็น“การเกิด”ไม่มีส่วนของธาตุมหาภูตรูปที่สืบทอดหรือถ่ายทอดมาจากแม่-พ่อแม่ชนิดแม่้น้อยจาก DNA หรือจากโครโมโซมธุลีใดเลย

การเกิดทางจิตวิญญาณหรือสัตว์โอบปาติกะ จึงไม่มีใครสามารถ“เห็น”รอยต่อ(สันตติ)ของการเกิดได้ ฉะนั้นเองที่เรียกว่า“ผุดเกิด” และเกิดจากภาวะที่มีอกุศลจิต“ตายหรือดับหรือสิ้นซาก”(นิโรธ,นิพพาน)ไปจากจิตวิญญาณของผู้ปฏิบัตินั้นๆ และตายลงก็ไม่มี“ซาก”เหลือให้เห็นอีกด้วย จึงเป็นการเกิด-ดับที่ต้องมี“ญาณปัญญา”ขั้นพิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)แท้จริงจึงจะหยั่งรู้ได้

เพราะจิตวิญญาณไม่มีความเป็นสรีระ หรือไม่มีส่วนของ“ร่างกายที่ประกอบด้วยมหากุตรูป ๔”แท้จริง

แต่สามารถรู้ชัดเห็นจริงแจ้งๆในขณะหรือสมัยที่เรา“สัมผัสรู้จากภาวะจริง”แม้จะขึ้นนามธรรมชั้นอนุรูปธรรมปานใด ที่มีความเป็นได้เป็นจริง ก็สามารถ“เห็น”(ปัสสติ)อยู่หลังๆ โทหน่โต้งๆ(ขั้นวิปัสสนาญาณทีเดียว)

แม้ที่สุดกิเลสชั้น“อรุปัตตา”สุดท้ายเมื่อมีการสัมผัส ๖ ครบ“รูปกาย” ก็จะมี“สัมผัสปัญญา”เห็นชัดภาวะของ“อุธัจจสังโยชน์และอวิชชาสังโยชน์”ที่ผูกสัตว์โอบปาติกะตัวปลายสุดไว้ และกำจัดสังโยชน์นั้นได้หมด

การเกิด(ชาติ)ของ“ลูกทางจิตวิญญาณ”ที่เรียกว่า“โอบปาติกสัตว์”จึงมี“แม่-พ่อทางจิตวิญญาณ”เช่นกัน รูปนามหรือนามและรูปของ“ชาติ”ที่เป็นปรมัตถธรรมถ้าผู้ปฏิบัติไม่มีภูมิรู้ถึงขั้นสามารถรู้แจ้งเห็นจริง“รูป”และ“นาม”อย่างสัมมาทิฐิถูกถ่วง ก็ยากมากที่จะบรรลุพุทธธรรมถึงนิพพานได้แต่อย่างสมบูรณ์

ต้องทำความเข้าใจกับความเป็น“แม่-พ่อ”และความเป็น“ลูกทางจิตวิญญาณ”ของโอบปาติกสัตว์นี้ให้คมลึกแม่นยำให้ดีๆ จึงจะ“สัมมาทิฐิ”ตามประธานของ“มรรคอันเมืองค์ ๘”ถูกต้องที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อที่ ๗-๙ ของ“สัมมาทิฐิ ๑๐”(พตปฎ, เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗)

“แม่-พ่อ”ที่ทำให้“สัตว์โอบปาติกะ”นี้เกิด ก็ทำแค่เพียง“กรรม”เช่น กายกรรม(กายวิญญูติ)และวจีกรรม(วจีวิญญูติ)ของพระพุทธเจ้าคือ“พ่อ” ส่วนกรรมทางกาย(กายวิญญูติ)และกรรมทางวจี(วจีวิญญูติ)ของสัตว์บุรุษทั้งปวงคือ“แม่”เป็นต้น แล้วผู้รับรู้เรียนรู้มาได้เข้าใจดีเป็น

สัมมาทิฐิก็นำมาปฏิบัติเองจนมี**“การเกิดด้วยกรรมของตนเอง,มีกรรมเป็นกำเนิด,กรรมเท่านั้นที่พาเกิด”** (กัมมโยนิ)ในตนเอง เช่น เกิดเป็นอุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ เป็นต้น การเกิดนี้เป็น**การเกิด (ชาติ)อย่างโอบปาทิกโยนิ**

มิใช่**“การเกิด”**(โยนิ)อย่างอื่นอีก ๓ โยนิ ซึ่งเป็น การเกิดของมหาภูตรูป ๔ ที่ไม่ใช่เรื่องของจิตวิญญาณ

โอบปาทิกโยนินี้ผู้ปฏิบัติกำลังทำการประกอบขึ้น ให้มีจิตเป็นผลิตผลใหม่(นิพพัตติ) เพื่อให้**“เกิด”**(โยนิ) **“การดับ”**(นิพพาน,นิโรธ) เข้าใจให้ดีๆนะให้เกิดความดับ หมายความว่า ทำให้**“ความดับ”อุบัติขึ้นในจิตตนเอง**

ปัจจุบันใดมี**“ความดับหรือความตายของอกุศลจิต(กิเลส) ก็คือ ปัจจุบันนั้นมี**“ความเกิดขึ้นหรืออุบัติขึ้นของกุศลจิต”****ในจิตวิญญาณของผู้นั้น ณ บัดนั้น

โดย**“การตายหรือการดับ”**ก็**ไม่มีชาก** และแม้**“อุบัติหรือการเกิดขึ้น”**ก็เกิดอย่าง**“ผุดเกิด”** เมื่อเหตุปัจจัยของ**“การดับหรือการตาย”**ครบถ้วนบริบูรณ์..ไป! ก็มี**“การเกิดของจิตวิญญาณ”**นั้น..ไป!ทันที การเกิดชนิดนี้ ชื่อว่า**“โอบปาทิกโยนิ”**(การเกิดทางจิตวิญญาณ)

ซึ่งเป็น**“การเกิด”**ที่เกิดจาก**“กรรม”**(กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)ของผู้กระทำนั้นๆ(กัมมโยนิ) ทั้งสังเคราะห์กัน(การจัดการชำระกันของเหตุปัจจัยหรือของกรรม=synthesis) ทั้งสังขารกัน(สิ่งที่ถูกปัจจัยปรุงแต่งหรือจัดการกันขึ้น)เป็นปรุงแต่งขึ้น**“อภิสังขาร”** มี**การหมดไปดับไป**ของ**“อกุศลจิตหรือกิเลส”** มี**การเจริญขึ้นสะอาดขึ้น**ของ**กุศลจิต**

เมื่อสังเคราะห์-สังขารกันเสร็จถึงที่สุดก็เป็น**“ผล”**เกิดขึ้น **“ผล”**นี้แหละคือ**“จิตวิญญาณที่เกิดขึ้นใหม่”**

“การเกิดขึ้นของจิตวิญญาณ”(โอบปาทิกโยนิ)ทุกครั้ง จะประกอบไปด้วย**“เหตุปัจจัย”** เช่น มีรูปกับนามขณะ**“ผัสสะ”**ในปัจจุบันใด ปัจจุบันนั้นเรียกว่า**“สมัย”**(สมัย)

ซึ่งภาวะของ**“สมัย”**นั้นจะมีทั้ง**ความพร้อมเพรียงแห่งเหตุ(สมวาย) ขณะ(ขณะ) วาระ(กาล) กลุ่มของการประชุมกัน(สมุท) ปัจจัย(เหตุ) ความเห็น(ทิฐิ) การได้มา(ปฏิลาภ) การละ,การกำจัด(ปหาน) การแทงตลอด(ปฏิเวธ)ในกาลใด** มี**“การประชุม”เหตุปัจจัยและสังเคราะห์-สังขารกันถึงขั้นสำเร็จบริบูรณ์**“ผล”****คราใดก็เรียกว่า**“เกิด”**ครานั้น

การเกิดหรือการดับของจิตวิญญาณจึงมี**“ผล”**

แท้จริง ที่สามารถทำได้ และรู้แจ้งเห็นจริงได้ โดยเฉพาะ**“เหตุ”ที่เป็นตัวการใหญ่** คือ **“อวิชชา”** หากผู้ใดศึกษาให้สัมมาทิฐิ และปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติ ย่อมมี**สัมมาปฏิเวธ** โดย**การสำรอกโดยไม่เหลือ**ได้สำเร็จแท้จริง

ผู้ปฏิบัติที่ทำให้**“อวิชชา”**ถูกสำรอกไปจนหมด ถึงสุดสิ้น**อัสวะ**ได้จริง ย่อมจะมี**“ปัจเจกตักขณ”**ที่เป็น**“ปัจเจกตั้ง เวทีทัพโพล วิญญูทิ”** พุทธอุก บอกผู้อื่นได้

เพราะ**“อวิชชา”**นั้นแหละ**“ดับ”** ด้วยการสำรอกโดยไม่เหลือ **“สังขาร”**จึงดับ

เพราะสังขารดับ วิญญานจึงดับ เพราะวิญญานดับ นามรูปจึงดับ เพราะนามรูปดับ สฬายตนะจึงดับ เพราะสฬายตนะดับ ผัสสะจึงดับ เพราะผัสสะดับ เวทนาจึงดับ เพราะเวทนาดับ ตัณหาจึงดับ เพราะตัณหาดับ อุปาทานจึงดับ เพราะอุปาทานดับ ภพจึงดับ เพราะภพดับ ชาติจึงดับ เพราะชาติดับ ชราและมรณะโสภบริเทวะทุกขะโทมนัสและอุปายาสจึงดับ **“ความดับ”**แห่ง**กองทุกข์ทั้งมวล**นี้ ย่อม**“มี”**ด้วยประการดังนี้

การปฏิบัติที่มี**“วิญญาน ๖-อายตนะ ๖-ผัสสะ ๖-เวทนา ๖-ตัณหา ๖”**ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส จึงบริบูรณ์ด้วย**“รูป”**ด้วย**“นาม”**ครบพร้อมทั้ง**ภายนอกภายใน**

จึงสัมบูรณ์ด้วยความเป็น**“กาย”**ตั้งแต่**สักกายทิฐิ** ตลอดไปทั้ง**อัตตานุทิฐิ** ถึงที่สุดตัวตนของ**“อนุสัย”** ก็ดับสนิท **จึงหมดสิ้น**“อัตตา”** สะอาดสุดเกลี้ยง**“อัสวะ”** เป็นภาวะแห่ง**“อนัตตา”**แท้จริง** ซึ่งเกิดจากการรู้แจ้งเห็นจริงทั้ง**“รูปกาย”**และ**“นามกาย”** ถึงพร้อมด้วยภายนอกและภายในที่ต่อเนื่องกันอยู่เป็น**องค์ประชุม** คือ **“กาย”** ไม่ขาดตกบกพร่อง

ถ้าแม้ผู้ปฏิบัติใดไม่**“สัมมาทิฐิ”**ตั้งแต่ขั้นต้นในคำว่า**“วิญญาน”** โดยผู้ศึกษาจะต้อง**“รู้เห็นวิญญานเกิดขึ้นจากการสัมผัสของทวาร ๖ แต่ละทวารหรือพร้อมกันหลายๆทวาร”** ต้องศึกษาจาก**“วิญญาน”**ที่เกิดจริงเป็นจริงจาก**“รูป”**และ**“นาม”**ที่ต้องมี**“การสัมผัส”**กันอยู่ในปัจจุบันนั้น มีภาวะจริงพิสูจน์ได้ดังว่านี้

ก็ไม่สามารถยืนยันเป็นวิทยาศาสตร์ หรือแท้ๆก็**“ไม่ใช่”**“ปรมาตถธรรม”ที่เป็นความจริงสูงสุดของจิตใจ
[มีต่อฉบับหน้า]

● ลาก-ลักการะ-ซื้อเสียง
เปรียบประดุงซึกองใหญ่
ผู้ใดหลงเสพติดเข้า
ย่อมต้องทุกข์สิ้นกาลนาน

ซึกองนี้อันตราย

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตนครสาวัตถี แคว้นโกศล

ณ ที่นั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเรียกภิกษุทั้งหลาย แล้วตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ลาก-ลักการะ-ซื้อเสียง เป็นสิ่งทารุณ เป็นสิ่งเผ็ดร้อน เป็นสิ่งหยาบคาย เป็นอันตรายแก่การบรรลุลหรรณที่เกษมจากโยคะ (กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม-ภพ-ทิฐิ-อวิชชา) ซึ่งไม่มีธรรมอื่นยิ่งกว่า

เปรียบเสมือนแมลงงูฉี่ (แมลงพวกตัวงูฉี่ แข็ง ตัวสีดำ อาศัยอยู่ตามกองขี้ของสัตว์ ได้กินขี้เต็มท้องแล้ว แต่ยังมีซึกองใหญ่อยู่ข้างหน้าอีก มันจึงดูหมิ่นแมลงงูฉี่ตัวอื่นๆว่า

เราได้กินขี้เต็มท้องแล้ว ก็ยังมีซึกองใหญ่อยู่ข้างหน้าอีกเยอะ

อุปมานี้ฉันใด ภิกษุบางรูปในธรรมวินัยนี้ ถูกลาก-ลักการะ-ซื้อเสียงครอบงำอำยิจิตแล้ว ก็อุปไมยฉันนั้น คือในเวลาเช้า ภิกษุนั้นครองจีวรแล้วถือบาตร เข้าไปบิณฑบาตยังบ้านหรือตำบล

ครั้นได้ฉัน(กินอาหาร)อยู่ ณ ที่นั้น จนพอแก่ความต้องการแล้ว ยังมีทายก(ผู้ถวายทานแก่ภิกษุ)นิมนต์อีก เพื่อให้ภิกษุนั้นได้ฉันในวันรุ่งขึ้น แม้

บิณฑบาตของเธอจะเต็มแล้วก็ตาม

เมื่อเธอกลับไปถึงอารามแล้ว ก็โอ้อวดที่ท่ามกลางหมู่ภิกษุว่า

ผมได้ฉันอาหารพอแก่ความต้องการแล้ว ทายกก็ยังนิมนต์ให้ผมไปฉันในวันรุ่งขึ้นอีก ทั้งที่บิณฑบาตของผมก็เต็มมาตรแล้วยังจะได้จีวรบิณฑบาต เสนาสนะ(ที่อยู่อาศัย)คิลานปัจจัยเภลัชบริขาร(ยากับเครื่องใช้รักษาผู้ป่วย)อีกมาก

ไม่เหมือนกับภิกษุที่มีบุญน้อย มีศักดิ์น้อย จึงไม่ได้จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานปัจจัยเภลัชบริขาร

ก็การกระทำเช่นนี้แหละ เธอถูกลาก-ลักการะ-ซื้อเสียงครอบงำอำยิจิตแล้ว ย่อมดูหมิ่นภิกษุอื่นผู้มีศีลเป็นที่รัก

การกระทำของโมฆบุรุษ(คนเสียชาติเกิด)นั้น ย่อมเป็นไปเพื่อสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ เพื่อทุกข์สิ้นกาลนาน

เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ ลาก-ลักการะ-ซื้อเสียง เป็นสิ่งทารุณ เป็นสิ่งเผ็ดร้อน เป็นสิ่งหยาบคาย เป็นอันตรายแก่การบรรลุลหรรณที่เกษมจากโยคะ ซึ่งไม่มีธรรมอื่นยิ่งกว่า

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ “เอทกสูตร” ข้อ ๕๔๗)

☸

งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

The Celebration of the 100th Birthday Anniversary of
His Holiness Somdet Phra Nyanasamvara
the Supreme Patriarch of Thailand
3rd October 2013

บทความพิเศษ

๑๐๐ ปี พระชันษา สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
กับพระศาสนากิจเผยแผ่พระพุทธศาสนาสู่สากล
ที่มายูโก โหตุ สังฆราชา

ต่อจากฉบับ ๒๓/๗

- ทศพันธ์ นรทัศน์
ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน
www.ictforall.org
www.facebook.com/ICTforAll.org

พ.ศ. ๒๕๑๑ เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร เมื่อครั้งยังเป็นที่ พระสาสนโสภณ ได้เดินทางไป สังเกตการณ์พระศาสนาในประเทศออสเตรเลีย เห็นว่ามีผู้สนใจพระพุทธศาสนากันมาก และ บรรยายภาพทั่วไปก็น่าจะส่งเสริมการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น อีกทั้งชาวพุทธใน ออสเตรเลียยังได้แสดงความประสงค์ใคร่มีวัด และพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาเพื่อประกาศพระพุทธศาสนา และได้ขอให้พระสาสนโสภณ ในฐานะผู้อำนวยการมูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย ช่วยอนุเคราะห์เพื่อให้มีวัดไทยและพระสงฆ์ไทย ในออสเตรเลียต่อคณะกรรมการมหามกุฏราช- วิทยาลัยและผู้ที่เกี่ยวข้อง ก็ได้รับความเห็นชอบ จึงมีการริเริ่มจัดตั้งสำนักสงฆ์ในความอุปถัมภ์ ของมูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัยขึ้นที่นครซิดนีย์ รัฐนิวเซาท์เวลส์ ออสเตรเลีย ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ พร้อมทั้งได้จัดส่งพระสงฆ์ไทยและพระสงฆ์ชาว ต่างประเทศที่บวชศึกษาอยู่ที่วัดบวรนิเวศวิหาร ออกไปอยู่จำพรรษาเพื่อสั่งสอนพระพุทธศาสนา ณ สำนักสงฆ์นั้นในปีเดียวกัน สำนักสงฆ์ไทย ณ นครซิดนีย์ ได้เจริญก้าวหน้าขึ้นโดยลำดับ จนมีการจัดซื้อที่ดินและตัวอาคารเพื่อสร้างเป็นวัด ในนามขอมมหามกุฏราชวิทยาลัยในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๘ และได้รับพระราชทานนามจาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า “วัดพุทธรังษี” นับเป็นวัดไทยแห่งแรกในทวีปออสเตรเลีย สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ซึ่งขณะนั้นทรงศึกษาอยู่ ณ วิทยาลัยการทหาร ดันทรูน (The Royal Military Collage, Duntroon) ออสเตรเลีย ได้เสด็จพระราชดำเนินทรงประกอบ พิธีเปิดวัดพุทธรังษีในวันวิสาขบูชา ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร จึงเป็นผู้ทรงนำพระพุทธศาสนาเถรวาทไปสู่ทวีป ออสเตรเลียเป็นครั้งแรก

ในต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๒ วัดบวรนิเวศวิหารเริ่ม คึกคักไปด้วยชาวต่างประเทศที่ใฝ่ศึกษาพระพุทธ- ศาสนา ณ พระอุโบสถ ทุกวันอาทิตย์มีการแสดง

ธรรมแก่ชาวต่างประเทศ เจ้าพระคุณสมเด็จพระ ญาณสังวร ทรงมอบให้พระที่จบการฝึก อบรมจากสำนักฝึกอบรมพระธรรมทูตไปต่าง ประเทศบ้าง พระชาวต่างประเทศที่จำพรรษา อยู่ที่วัดบวรนิเวศวิหารและได้รับการอบรมจาก พระองค์แล้วบ้าง ผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้แสดงธรรม ได้รับความสนใจจากชาวต่างประเทศเป็นอันมาก แต่ดำเนินไปได้ไม่นานต้องหยุดลง เนื่องจาก ขาดแคลนพระสงฆ์ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ ชำนาญพอที่จะแสดงธรรม

ด้วยพระเมตตาปรารภณาให้ชาวต่างประเทศ ได้รู้ได้ศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ เช่นเดียวกับที่ประชาชนชาวไทยได้รับ แม้มี อุปสรรคการขาดแคลนผู้เชี่ยวชาญ พระองค์ก็ ทรงไม่ย่อท้อ ไม่ล้มเลิกความตั้งใจนี้ เพียงแต่รอ คอยเวลาและความพร้อม จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๑๔ พระองค์ทรงฟื้นฟูงานการแสดงธรรมแก่ชาว ต่างประเทศนี้ขึ้นมาอีกครั้ง และครั้งนี้เจ้าพระคุณ สมเด็จพระญาณสังวร ทรงสอนด้วยพระองค์เอง โดยบรรยายธรรมเป็นภาษาอังกฤษ เวลานั้น วัดบวรนิเวศวิหารมีชาวต่างประเทศจากทุกมุมโลก ทั้งจากสหรัฐอเมริกา ยุโรป และเอเชีย เข้ามา อุปสมบทเป็นพระภิกษุเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ รวมทั้งมีผู้ที่สนใจมาฝึกปฏิบัติสมาธิกรรมฐานโดย เฉพาะ เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร จึงทรง จัดตั้ง “Dhamma Class” (ชั้นเรียนธรรมะ) ขึ้น ที่กุฏิของพระองค์เอง ณ ห้องหน้ามุขชั้นล่างของ พระตำหนักคอยท่าปราโมช จัดให้เป็นห้องเรียน ธรรมะสำหรับชาวต่างประเทศโดยเฉพาะ โดยได้ ดำเนินต่อเนื่องมาจนถึงปี พ.ศ.๒๕๒๗ จึงยุติลง เพราะท่านผู้สอนมีภารกิจด้านอื่น ๆ มากขึ้น และ ขาดพระสงฆ์ผู้สามารถที่จะรับช่วงกิจกรรมนี้ต่อไป ตลอดหลายปีที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณ- สังวร ทรงวางพื้นฐานสำหรับเป้าหมายใหญ่อีก เป้าหมายหนึ่งในภายหน้าอย่างมิได้ทรงย่อท้อ นั่นคือ เผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ให้งอกงามไพบุลย์ยิ่งขึ้นในสากลโลก เจ้าพระคุณ

สมเด็จพระญาณสังวร ทรงปฏิบัติพระกรณียกิจ ในต่างประเทศมาแต่ครั้งทรงดำรงสมณศักดิ์ที่ พระสาสนโสภณ ด้วยความทุ่มเทของพระองค์ ที่ ทรงริเริ่มสืบสานสายสัมพันธ์ระหว่างคณะสงฆ์ รัฐบาล และพุทธศาสนิกชน กิจการพระพุทธรูป- ศาสนาในหลายประเทศได้รับการฟื้นฟูและเจริญ ก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้น อาทิ พ.ศ. ๒๕๑๓ เสด็จไปให้ การบรรพชาอุปสมบทแก่กุลบุตรชาวอินโดนีเซีย เป็นครั้งแรก ณ มหาเจดีย์บุโรพุทโธ (บุโรดู) เป็นการปลุกสมณวงศ์แบบสยามวงศ์ในประเทศ อินโดนีเซียขึ้นเป็นครั้งแรก และได้เสด็จไปให้ การบรรพชาอุปสมบทแก่กุลบุตรอินโดนีเซียอีก หลายครั้งในเวลาต่อมา นับว่าเจ้าพระคุณสมเด็จพระ ญาณสังวรทรงให้กำเนิดคณะสงฆ์เถรวาทขึ้น ในประเทศอินโดนีเซีย

พ.ศ. ๒๕๒๘ เสด็จไปให้การบรรพชาแก่ คากยะกุลบุตร ณ กรุงการ์ฆมาณฑู ราชอาณาจักร เนปาล โดยครั้งนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานไตร ๒๐ ไตร จึงนับเป็นเหตุการณ์สำคัญครั้งหนึ่งใน ประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนาในเนปาล เพราะนอกจากจะเป็นการบรรพชาในพระบรม- ราชานุเคราะห์เป็นครั้งแรกแล้ว ยังเป็นการช่วย ฟื้นฟูพระพุทธศาสนาเถรวาทในประเทศเนปาล ทำให้ประเพณีการบวชฟื้นตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่งใน เนปาลยุคปัจจุบัน

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวรทรงเจริญ ศาสนไมตรีกับองค์ดาไลลามะ กระทั่งเป็นที่ทรง คำนึงและได้วิสาสะกันหลายครั้ง จากการที่องค์ ทะไลลามะ ประมุขแห่งศาสนจักรทิเบต ได้เสด็จ เยือนราชอาณาจักรไทยหลายครั้ง และทุกครั้งที่ ต้องเสด็จเยือนวัดบวรนิเวศวิหาร และทรงพบปะ สนทนากับเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวรด้วย พระองค์จึงทรงคุ้นเคยกับเจ้าพระคุณสมเด็จพระ ญาณสังวรเป็นอย่างดี ในการเสด็จประพาส ไทยเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๖ ทรง

ประทับแรมที่วัดบวรนิเวศวิหาร คำแรกที่องค์ ทะไลลามะตรัสทักทายเจ้าพระคุณสมเด็จพระ ญาณสังวร เมื่อทรงพบกันในพระอุโบสถวัด บวรนิเวศวิหาร ก็คือ “พี่ชายคนโตของข้าพเจ้า” เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร อันแสดงถึง ความเคารพนับถือว่าทรงมีต่อกันเพียงไร

ต่อมาระหว่างวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๖ รัฐบาลของสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้กราบทูลอาราธนาเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณ- สังวรเสด็จเยือนสาธารณรัฐประชาชนจีนอย่างเป็นทางการ รวมเป็นเวลา ๑๓ วัน นับเป็นประมุข แห่งศาสนจักรพระองค์แรกที่รัฐบาลจีนกราบทูล อาราธนาให้เสด็จเยือนจีนอย่างเป็นทางการ

ในการเสด็จเยือนจีนครั้งนั้น ทางการเงิน จัดการรับรองเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ในระดับเดียวกับประมุขของประเทศ เช่นจัดที่ ประทับถวาย ณ เรือนรับรองรัฐบาลเต๋ยว อวีไถ (Diaoyutai State Guesthouse บางครั้งสะกดว่า “เต๋ยวหุยไถ”) กรุงปักกิ่ง อันตั้งอยู่ในพระราช- อุทยานเดิมสมัยที่จีนยังมีพระจักรพรรดิ เรือน รับรองแห่งนี้ตามปกติแล้วจะใช้เป็นที่พำนักของ ประมุขประเทศต่าง ๆ ผู้นำรัฐบาล หรือแขก ผู้มีเกียรติระดับสูงที่เดินทางไปเยือนสาธารณรัฐ ประชาชนจีน

พระภิกษุผู้ตามเสด็จครั้งนั้นยังจำได้ดีว่า แม้ ห้องบรรทมที่ทางการจีนจัดเตรียมไว้รับรองนั้น หรุหราราวกับห้องบรรทมของฮ่องเต้ ทว่า เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ก็ทรงเลือกที่ จะปูผ้าอาบน้ำฝนบนพื้นพรมแล้วบรรทมตามวิสัย ของสมณะ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าทรงมีสมณสัญญา และทรงระลึกถึงสมณสาธูปอยู่เสมอ

ตลอดระยะเวลาที่ประทับอยู่ในจีน เจ้าพระ คุณสมเด็จพระญาณสังวร ได้พบปะกับผู้นำประเทศ ผู้ว่าการมณฑลต่างๆ ที่เสด็จเยือน ผู้นำของชาว พุทธในเมืองนั้นๆ ตลอดถึงเสด็จเยี่ยมเยียนวัด พระพุทธศาสนา พบปะภิกษุสามเณรและพุทธศา สนิกชนจำนวนมาก ทั้งในกรุงปักกิ่ง นครซีอาน

และนครคุณหมิง

ในระหว่างการพบปะกับประธานาธิบดี เลียง เจ้อ หมิน ประธานาธิบดีสาธารณรัฐประชาชนจีน (ในขณะนั้น) ณ ตำหนักอิง ไถ ภายในทำเนียบจงหนานไห่ เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ได้ทรงมีพระปฏิสันถารกล่าวฝากพระพุทธศาสนาในประเทศไทยว่า “...และโดยที่พระพุทธศาสนานั้น ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนและความเสื่อมแก่ประเทศไทย ประเทศจีน และทั้งสองประเทศ จึงขอฝากพระพุทธศาสนาแก่ท่านประธานาธิบดี ให้การอุปถัมภ์พระพุทธศาสนาตามสมควรด้วย...”

นอกจากนั้น เมื่อทรงพบปะกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาล รัฐมนตรี ตลอดจนผู้ว่าการมณฑลต่าง ๆ ก็มักจะทรงฝากฝังขอให้ช่วยอุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนาและคณะสงฆ์ กับทั้งขอโอกาสให้คณะสงฆ์ได้สั่งสอนศีลธรรมแก่ประชาชน ตลอดจนช่วยสอดส่องดูแลคณะสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนให้ประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในขอบเขตของพุทธธรรมและกฎระเบียบของบ้านเมืองด้วย

การเสด็จเยือนสาธารณรัฐประชาชนจีนในครั้งนั้นได้ก่อให้เกิดความตื่นตัวในทางพระพุทธศาสนาแก่บุคคลทั้งฝ่ายคณะสงฆ์ พุทธศาสนิกชน และผู้บริหารปกครองของจีนเป็นอันมาก เพราะเป็นครั้งแรกของการเจริญศาสนสัมพันธ์อย่างเป็นทางการระหว่างไทยกับจีน และเป็นครั้งแรกที่ประชาชนจีนได้เห็นภาพของพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาอย่างเต็มตา และ “เป็นทางการ” กระทั่งพระภิกษุจีนบางรูปถึงกับออกปากว่า ไม่เคยคิดและไม่เคยเห็นมาก่อนว่าพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาจะได้รับการยกย่องเทิดทูนและได้รับความเคารพจากปวงชนถึงขนาดนี้ นายจ้าว ผู้ชู นายกพุทธสมาคมแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน และรองประธานสภาที่ปรึกษาทางการเมืองแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (ในขณะนั้น) ได้กล่าวยกย่องไว้ตอนหนึ่งว่า “...พระกรรมกิจ

ต่าง ๆ ของใต้ฝ่าพระบาทที่ทรงปฏิบัติอย่างเปี่ยมล้นไปด้วยพระเมตตาอัน ได้ถูกบันทึกและแสดงแก่ประชาชนชาวจีนทางจอโทรทัศน์แล้ว ผลที่ได้รับจากการเสด็จเยือนประเทศจีนของใต้ฝ่าพระบาทครั้งนี้ มีเป็นอนุเอกอนันต์และกว้างขวาง การเสด็จมาของใต้ฝ่าพระบาทในครั้งนี้ นับว่าเป็นเหตุการณ์ครั้งแรกของวงการคณะสงฆ์ระหว่างสองประเทศเราในระยะเวลากว่า ๑,๕๐๐ ปี และผลดีที่ได้รับจากการเสด็จมาครั้งนี้ ก็หวังว่าจะมีอิทธิพลต่อไปในอนาคตกว่า ๑,๕๐๐ ปีต่อไป...”

พ.ศ. ๒๕๓๘ เสด็จปฏิบัติพระศาสนกิจในการประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ วัดไทยลุมพินี ณ ลุมพินี ประเทศเนปาล ทรงผลักดันให้มีการก่อสร้างจนสำเร็จ ทำให้มีวัดไทยในต่างประเทศที่ได้รับการดูแลจากรัฐบาลไทยเกิดขึ้นเป็นวัดที่ ๓ (วัดแรกคือ วัดไทยพุทธคยา ประเทศอินเดีย วัดที่สองคือ วัดพุทธประทีป สหราชอาณาจักร)

พ.ศ. ๒๕๔๑ เสด็จเยือนประเทศญี่ปุ่น ทรงเป็นประธานเปิดการประชุมนานาชาติครั้งแรกของผู้นำพระพุทธศาสนาจากทั่วโลก เรื่อง “การเผยแผ่พระพุทธศาสนาในโลก (The First World Buddhist Propagation Conference)” ณ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น จัดโดยพุทธศาสนิกชนในญี่ปุ่น

จากพระศาสนากิจต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น ทำให้เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงเป็นที่เคารพสักการะตลอดไปถึงพุทธศาสนิกชนในนานาประเทศ ด้วยเหตุนี้ ทางรัฐบาลสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา จึงได้ทูลถวายตำแหน่ง “**อภิธรรมหารัฐครู**” อันเป็นสมณศักดิ์สูงสุดแห่งคณะสงฆ์เมียนมา และที่ประชุมผู้นำสูงสุดแห่งพุทธศาสนาโลก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้ทูลถวายตำแหน่ง “**ผู้นำสูงสุดแห่งพระพุทธศาสนาโลก**”

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เสียงข้อย่างน้อยผอมด้วยคน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

สงครามธรรมะปฏิวัติ โค่นพระราชทักษิณ

ฝ่ายธรรมะสู้ก้าวหน้ารายการทาง

๑๒ปีมาแล้วที่ระบอบทักษิณเผด็จการทุนสามานย์
หยั่งรากฝังลึก นับตั้งแต่รัฐบาลไทยรักไทย พลัง
ประชาชน จนถึงเพื่อไทยวันนี้ มีผลงานโคตรโกงทำ
ฉิบหายทั่วแผ่นดินเหลือร้ายสุดชั่วในประวัติศาสตร์

เคราะห์ดีที่ ๘ ปีก่อน เกิดผู้กล้าหาญก่อ
ปรากฏการณ์เมืองไทยรายสัปดาห์เปิดโปงกรณี
ทุจริตฉ้อฉลเชิงนโยบาย มีปัญหามากมาย ทำทนาย
ให้ทักษิณกล่าวแก้ไม่รู้ก็ลืบเรื่อง แต่ไม่เคยได้คำ
อธิบายใด ๆ นอกจากบ๊วยเฉไฉไว้หมดสี่ปีเลือกตั้ง
ใหม่ค่อยตัดลिनกัน ทักษิณถูกพิสูจนต์อนันัน
ผลเลือกตั้งเลยใหญ่กว่าศาลพิพากษาซะอีก!

นั่นคือประชาธิปไตยชี้โง่งของทักษิณเจ้าเล่ห์

แปลว่าชนะเลือกตั้งเท่ากับรับสัมปทานเป็น
รัฐบาลไปจนครบเทอมเต็ม ๆ ใครจะมาให้ออกก่อน
กำหนด เซอะ...ทำไม่ได้จ๊ะ...

ผลพวงเผด็จการรัฐสภา ครอบงำสื่อ คุมรัฐ
ตำรวจ ดันน้ำกระบวนยุติธรรมเพียงสกัดจุด
สำคัญแค่นี้ มันถึงยากสาหัสขนาดไหนที่ทักษิณ
จะโดนเล่นงานทางศาล

แม้กระนั้นปรากฏการณ์เมืองไทยฯ โดย
สนธิ ลิ้มทองกุล เป็นที่ประจักษ์แก่สาธารณชน
จนเดินหน้าขยายมวล ไปชุมนุมที่ลานพระบรมรูป
ทรงม้า แปรชบวนเป็นพันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตย ด้านทักษิณเรื่อยมา กระทั่ง

สามารถโล้รัฐบาลสมัครและรัฐบาลสมชายสำเร็จ
ไปแล้ว เป็นต้น

ผลสัมฤทธิ์ยิ่งกว่าไค่นล้มสองรัฐบาลอย่างมี
นัยสำคัญคือ พธม. เป็นขบวนการเมืองภาค
ประชาชนที่ก่อเกิดขึ้นมา ทำหน้าที่พลเมืองได้ทรง
พลังบริบูรณ์ อันไม่เคยปรากฏมาก่อน โดยเฉพาะการ
ชุมนุมประท้วงก่อกำลัการระขัดขึ้นด้วยสันติ อหิงสา
ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น

สามัคคีธรรมนำกองทัพประชาชน

พันธมิตรฯ นำชุมนุมเป็นตัวอย่าง พาปักหลัก
ปักค้างยึดเยื้อถึงครึ่งค่อนปี มีชนชั้นกลางเขต
เมืองแทบทุกจังหวัดทั่วไทย หลังไหลมาสู่กินอยู่
หลับนอนกลางถนน แบ่งปันข้าวน้ำเหมือนพี่น้อง
ญาติธรรม โดยกองทัพธรรมนำสูตรสาธารณโภคี
เป็นวิถีชีวิตประชาธิปไตย คือถือประโยชน์ส่วน
รวมเหนือกว่าส่วนตัว

ชาวพันธมิตรฯ กลายเป็นแนวร่วมญาติธรรม
โดยปริยาย เหมือนน้ำไหลไปหาน้ำ น้ำมันไหลไป
หาน้ำมัน และแม่แกนนำประกาศยุติบทบาทตัวเอง
ยิ่งแสดงว่าแกนนำแต่ละคนล้วนเสียสละแท้ ๆ ไม่
ได้ออยากเป็นใหญ่ ไม่ได้รับผลประโยชน์อำมิล
กลับมิดิติติตัวด้วยซ้ำ

ฉะนั้น เมื่อกองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณ
ได้กองทัพธรรมมาหนุนเนื่อง เท่ากับสืบสาน
ต่อยอดงานของพันธมิตรฯ หลังปราศจากแกนนำ
ให้ขยายวงกว้างมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่างแม่น้ำร้อยสาย
ไหลมาบรรจบแม่น้ำใหญ่หนึ่งเดียว

ยิ่งมาได้ช่วยภูมิสวนลุ่มพินที่ชุมนุมนี้โอโปรเทสต์
อันเหมาะสมที่สุดกว่าทุกครั้ง มันยิ่งเอื้อแสน
สะดวก ปลอดภัยสูง ไม่ต้องมีปัญหากับรัฐตำรวจ
เรื่องพื้นที่ชุมนุมหรือผู้คนสัญจร จึงสบายเหลือเกิน
จะให้อยู่ยาวเท่าไรไรเท่ากัน

พอดีกับสถานการณ์ต้องรอเหล่าไทยเฉย ลูกขึ้น
ตื่นรู้พรังพรุเป็นแสนเป็นล้าน งานนี้พ่อครูท่านโพธิรักษ์
เมื่อไว้ให้ทำใจ คือ ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไซ้ความจริง
ออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ นี่คือสูตรสร้างฝันให้เป็น

จริงของผู้นำกองทัพธรรม ซึ่งท่านอยากชักจูงให้
มั่นใจว่า มันจะจบลงเอยด้วยดี ไม่นานเกินเมื่อ
เดินหน้าทันที **ที่พบหมู่ฝูงที่ดี รีบพลีชีพพลุ!!!**

ปรากฏการณ์วิปริตผิดสากล

ปัจจัยสำคัญ ๆ อันเอื้ออวยให้ระบอบทักษิณ
แจ้งเกิดและกำเริบเลิปลานมาตลอด เพราะภาค
ประชาชนขาดการมีส่วนร่วม เรามักเข้าใจผิด ๆ
ประชาธิปไตยเป็นระบบการเมืองภาครัฐเท่านั้น

ครั้นผู้คนเดือดร้อน ออกไปชุมนุมประท้วง
โดนกล่าวหาว่าเป็นการเมืองข้างถนน ใช้กฎหมาย
เหนือกฎหมาย โดยเฉพาะพรรคประชาธิปัตย์
ชอบกวาดทิ้งการชุมนุม แม้อย่างสงบตามสิทธิใน
รัฐธรรมนูญ อ้างว่าปัญหาต้องนำขึ้นสู่โต๊ะเจรจา
ต้องตัดสินกันในเวทีรัฐสภาเท่านั้น

เคราะห์ดีที่พันธมิตรฯ พิสูจน์ทำการเมืองข้าง
ถนน นอกสภาสัมฤทธิ์ผลประจักษ์ เพ็งไม่นานมานี้
พรรคประชาธิปัตย์ค่อยจ่านยอมรับการเมือง
นอกสภาบ้าง เช่น เปิดเวทีผ่าความจริงสู่เพื่อไทย

เหตุประชาธิปไตยเป็นตัวอย่างทำการเมือง
น้ำเน่า มีอาชีพเก่าแก่ ใช้ทำหน้าที่ฝ่ายค้านเก่ง
วาทกรรมพออาศัย พอมีโอกาสบุญหล่นทับเป็น
รัฐบาลที่ไร ไม่วายชี้โก่ง กะล่อนต่อแหลทำพิลึก
เหมือนที่ตัวเองไปโจมตี ว่าแต่เขา อิเหนาเป็นเองถึง
เกิดปัญหาอปริยไปจัญไรมา จนต้องพอกันที ได้
เวลาปฏิรูปประเทศไทย ล้างบางการเมืองน้ำเน่าเสียที่
สรุปแล้ว ประชาธิปัตย์นักสร้างภาพ ชอบ
เอาดีเข้าตัว เอาชั่วใส่คนอื่น เก่งฉวยโอกาส โทษ
กระแส เป็นฝ่ายค้านเก่าแก่ แต่สร้างภาพ
ชอบธรรมให้รัฐบาลชี้โก่ง คงอยู่ยงในระบบ
ประชาธิปไตยตัวแทนไปเรื่อย ๆ คือประชาธิปไตย
เป็นได้แค่ไม้ประดับของรัฐสภาแห่งประชาธิปไตย
เดรัจฉานเท่านั้นแหละ

แทนที่ประชาธิปไตยจะดีอั้นเป็นไม้สั้นไปรันชี้
และเหยียบเรือสองแคม ลู้ออนตัวอยู่นอกสภาจะ
ช่วยผลักดันระบบประชาธิปไตยทางตรงผ่านการ
ชุมนุมประท้วง เพื่อทวงคืนอธิปไตยปวงชนมาตั้ง

หลักปฏิรูปอย่างขนานใหญ่ ให้บังเกิดมรรคผล ดีกว่า
โง่งมจมปลักตักดานสภาเดียวรัจฉานไม่ลืมหูลืมตา

อนึ่ง ยังมีทันเอ๋ยถึงเหตุปัจฉัยวิปริตผิดหน้าที่
ร้ายแรงอีกเหลือหลาย คือ สื่อสารมวลชน มีฟรี
ทีวีช่องหลัก ทั้ง นสพ.ยักษ์ใหญ่ ไม่ยอมยกเลิกเสนอ
ข่าวการเมืองภาคประชาชน เปิดหูเปิดตา
สาธารณชนให้ล่วงรู้ความจริง เช่น กรณี ปตท.ต่อแหล่ง
ฉ้อฉลปล้นประเทศขนาดไหน โยสื่อทำซื้อบื้อหูหนวก
ตาบอดอยู่ได้ยังไง(วะ) เป็นสื่อฟรีทีวีหลัก เป็น
น.ส.พ.ยักษ์เสียเปล่า นำเศรั้าแสนล้งเวช เท่ากับ
ปล่อยมหาโจรลอยนวล ปตท.ต้องจ่ายเงินซื้อสื่อ
แน่เสียยิ่งกว่าแน่

เพียงแค่นี้ฟรีทีวีหลักสักช่อง สื่อความจริงดังที่
พันธมิตรป่าวร้องฟ้องสาธารณะอยู่หลายปีติดต่อกัน
ปานนี้ปัญหาประเทศไทยมันจบไปตั้งนานแล้ว
นี่เป็นข้อสังเกตจากผู้รู้สำคัญยิ่ง

ดังนั้น ปัญหาใหญ่เฉพาะหน้าคือข้อเท็จจริง
ไปถึงชนชั้นรากหญ้า เป็นข้อมูลคนละชุดกับ
ความจริง ชาวบ้านเลยเป็นไทยเฉย ไม่ทันตื่นรู้ ก็
น่าเห็นใจพวกเขา

ส่วนที่น่าเป็นนงอย่างแรง กลับเป็นพวกปัญญาชน
ช่างทนดูเผด็จการทรราชย์บู๊บู๊ยำประเทศอย่าง
บ้าร่าห์ได้ใจหือ ถึงไฟจะยังไม่ไหม้บ้านตัวเองวันนี้ แต่
แผ่นดินกำลังลุกเป็นไฟอยู่ทั่วหัวระแหง ขึ้นทำเป็น
ทองไม่รู้ร้อน เพียงตื่นรู้อยู่เปล่าๆ เท่านั้น ลู่อุตสาห์
ตาดีแล้ว มัวชี้ขลาดชี้กั้วพาลชี้เกียจยุ่ง เสรีจลิ
ประเทศไทย ไปไหนไม่เป็นก็จบเห่!

วิกฤตขณะนี้ จะมีเวลาที่ไหน ให้คนตีมีปัญญา
ตั้งท่าเกียงงอนนอนเฉยเลย...ได้ไง

สถานการณ์ดึงเหวสุดเลวต่อ

เมืองไทยวันนี้มันล้มเหลวแทบทุก ๆ มิติก็ว่าได้
จะมีดีอยู่บ้างคือช่วยให้คนเห็นทุกขอาริยสังข์ ช่วง
วิกฤตีย่อมเป็นโอกาสสร้างวีรบุรุษ ประมาณนั้นโดย
เฉพาะนับเป็นโอกาสทองของพระโพธิสัตว์ จะชี้ทาง
สว่าง ทางรอด คนมีปัญญาจะเห็นแจ้งชัดแจ้วมากขึ้น
เช่น เห็นทักษิณชี้โลกเหลือร้าย อยากบ้า

รวยบ้าอำนาจไปถึงไหนไม่เสร็จ ทำไม ใครเห็น
หน้าโง่ ฉลาดเห็นแก่ตัว ก่อเวรสร้างนรกสุดล้งเวช
แล้วยังอยากแข่งเลวกกับทักษิณบ้าง...ก็เชิญตอบ
ตัวเองเถอะ ช้าน้อยขอถอยหัวหดด้วยคนละ!

มันคงเป็นธรรมชาติ เมื่อตกถึงก้นเหว ไม่
อยากตายก็ต้องทะเล็งยูเทิร์นขึ้นปากเหวให้จงได้

หวังว่าคนไทยน่าจะประจักษ์แจ้ง บทเรียน
ราคาแพงจากระบอบทักษิณมากเกินพอแล้ว พุด
ซ้าล้น ๆ อีกที จำนำข้าวทุบตลาดข้าวไทยพังหมด
ทั้งแพงทั้งเนา ใครจะโง่ซ้อ เจ็งไม่น้อยกว่า
ปีละ ๒-๓ แสนล้าน รัฐบาลจะมีเงินผลาญได้กี่นาน?

ข้าวเป็นเส้นเลือดเศรษฐกิจ หลักใหญ่สุดมา
แต่ไหนแต่ไร ลำพังข้าวแพงเพราะต้นทุนค่าแรง
ปุ๋ย ค่าเช่า ค่าเกี่ยว มันก็แยเติมทนแล้ว รัฐบาล
บ้าผ่าตั้นโก่งราคาซื้อฟลิทหนักเข้าไปอีก แสดงว่า
มีแผนซ่อนซ่อนลึก ตลาดข้าวพังแล้วยังไงต่อ?

เลื่อนอกประโคมข้าวเศรษฐกิจไทยครึ่งปีแรก
ตกต่ำผิดล้งเกด นากลัวกำลังถดถอยอย่างแรง
เงินบาทแข็งค่าแล้วกลับอ่อนวูบ ตกลงข้าวแพง
น้ำมันแพง เศรษฐกิจไทยจะไปไหนพันชุนนรก!

อนึ่ง รัฐบาลอ่อยเหยื่อประชาชนมรับจำนำข้าว
พร้อมทั้งเลือกที่รักมักที่ชังหลายมาตรฐานกับพืช
เศรษฐกิจอื่น จะแก้ปัญหาราคายตกอีกทำไหน คอยดูไป

อย่างไรก็ตาม ทั้งหลายทั้งปวง เมื่อในหลวง
ทรงบอกให้ส่งเสริมคนดีขึ้นไปมีอำนาจรับใช้มหาชน
พร้อมก็ดกกันคนเลว อย่าให้ไปมีฤทธิ์เดชทำร้าย
สังคม เสรีแล้วพรรคการเมืองรู้ประสาที่คน ทำ
สวนทางใช้ทุนสามานย์ เลคเล่ห์ พาชี้เข้าเข้าคอก
ดั่งที่เห็น ๘๑ ปีการเมืองไทย ยิ่งเลือกตั้งยิ่งเละเทะ
๑ คน ๑ เสียง เมืองไทยชายสิทธิ์ชายเสียงได้วะ
อย่ามาอ้างความจน ที่อินเตียเขาจนยังงไม่
มีปัญหาชายสิทธิ์กันเลย โฉนเขาเลือกตั้งกันเป็น?

ใครเอ๋ยทุ้มเงินซื้อเสียง จนยึดประเทศใน
อุ้งเท้าอยู่หมัดทุกวันนี้ !

แม้กระนั้น งานเลี้ยงต้องมีวันเลิกรา ขณะ
ที่การเมืองภาครัฐสภาถอยหลังตกรนรก เป็น
ประชาธิปไตยเดรัจฉานไปแล้ว อีกด้านหนึ่ง

การเมืองภาคประชาชนกลับตื่นรู้ฟูเฟื่องขึ้นทุกวัน
ล่าสุด ปรากฏการณ์ใหม่ที่สวนลุมพินี หนุ่ม
ชาวอาชีวะ ช่างกลยกโยยงกันมาชุมนุมสามัคคี เลิก
วิวาทกันเอง หันมารวมพลัง ปกป้องการครองแผ่นดิน
โดยธรรม ของในหลวงที่โลกยกย่อง King of
the Kings เมื่อเราแสนโชคดีมีในหลวงสุดเลิศยอด
ไม่เฉพาะในแผ่นดินไทย จึงไม่น่าลั้งเลที่จะเชื่อฟัง
ทำตามพระประมุขสั่งสอน

นิมิตแห่งปาฏิหาริย์

ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก จะหันหน้าไปพึ่งใครมา
ช่วยโค่นโคตรโกงลงได้รัฐตำรวจมะเขือเทศทั้งร้อย
กองทัพทหารใหญ่แดงโมเท่าไรร่ ยามนี้ไม่มีอะไร
วิเศษกว่า อัดดาตี อัดตโน นาโถ โกหิณาโถ บโรลียา
ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน คนอื่นจะเป็นที่พึ่งถึงไหนกัน...

**ณ วินาทีนี้ เมื่อประชาธิปไตยโดยตัวแทน
มันใช้ไม่ได้ ทั้งรัฐสภาและรัฐบาลมันอ้วกกัน
ล้างผลาญประเทศ พังชื่อแปนิดิรัฐนิติธรรม
ฉิบหายใหญ่เกินบรรยายไม่เคยเห็น**

เจ้าของอธิปไตยคือประชาชน จำเป็นต้องลุกขึ้น
ใช้สิทธิประชาธิปไตยทางตรง โดยตัวจริงเสียงจริง
หนึ่งคนหนึ่งเสียง ออกมาประกาศแสดงตนต่อ
สาธารณะให้รู้เช่นเห็นชาติไปทั่วโลกทันทีเลยว่า
พวกภักดีในหลวง ไม่เอาทักษิณ มีเท่าไรกันแน่?

แค่ก้าวเท้าออกมาพริบพริบนับล้านครั้งล้าน
เท่านั้นแหละ เดียวก็รู้เรื่อง รัฐบาลยิ่งและ จะทน
หน้าด้านถึงไหนเชียว เพียงสองเท้าสองมือเปล่า
เท่านั้นเอง ประท้วงอย่างสันติ ปราศจากอาวุธ มัน
ควรจะหยุดทักษิณ ปิดฉากทรวราชย์ได้แล้วยังเอ๊ย...

นี่คือแสงสว่างปลายอุโมงค์ เปิดทางประชาธิปไตย
ขั้นหนึ่ง อันควรสร้างฝันให้เป็นจริงดังพ่อครูซึ่งชองไว้ชัดๆ

ประเด็นยิ่งยวดสุดยอด ประเทศนี้จู่ๆ เกิดวิปริต
โคตรโกงทะเลิงพรวดขึ้นมีอำนาจ ผ่านพิธีเลือกตั้งโลโครก
พาแตกแยก ถึงทางสองแพร่ง เอาไม่เอาชี้ข้าทักษิณ?

มันน่าคิดจริงๆ ตกกลางคนไทยยอมเป็นข้า
ทักษิณต่อตี หรือว่าพอกันที ขอภักดีพึ่งบารมี
ในหลวงมากกว่ามาก หากศรัทธาเชื่อใจ เชื่อมัน

น้ำพระทัยในหลวง ถึงเวลาจำต้องประกาศตัว
เพื่อเอารัฐบาล รัฐสภาของประชาชนกลับคืนมา
เอารัฐบาลตั้งต้อง สภาเสื่อสิงห์กระทิงแรดคืน
ทักษิณคนพเนจรไปพัน ๆ

เชื่อเหลือเกินว่า อย่างไรเสียคนเห็นกงจักร
เป็นดอกบัว เห็นชาติชั่วเป็นเทวดา มันน่าจะเป็น
พวกน้อยกระจ้อยร่อย พิสูจน์ความจริงวันนี้กัน
หน่อยปะไร คนไทยเอ๊ย...

น้ำใจคนไทยยอมรู้บุญ กลัวบาป อยู่ในกะโหลก
ฝังรากลึกถึงสำนักจิตวิญญาณ เราโชคดีมีบุญ
ขนาดไหนจึงได้เกิดมาเป็นคนไทยอยู่ในแผ่นดินได้
บารมีโพธิสมภารเจ้าพระองค์นี้

ในหลวงท่านทรงงานหนัก ดูแลทุกข์สุขคนเล็ก
คนน้อยทั่ว แผ่นดิน ถึงไหนถึงกันมาตลอด
พระชนม์ชีพ ด้วยพระปรีชาญาณ ทรงแนะนำทาง
ทำมาหากิน ใช้ที่ดิน แหล่งน้ำ นำพาพึ่งตัวเองแบบ
คนจน มีเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงตนจนให้คนอื่นพึ่ง
ได้ด้วย ทรงเป็นกษัตริย์แสนจะดีดดินไม่มีใครปาน

คนไทยมีในหลวงทวงราษฎร์วิเศษขนาดนี้ยอม
กตัญญูรู้คุณ จงรักภักดี ไม่มีทอดทิ้งแน่ ๆ

เอาเถอะ คิดดูง่าย ๆ ใช้หัวแม่เท้าตรงดูก็
เหลือแหล่ เอามาเทียบกันได้ไง คนหนึ่งอภิมหา
โจรโคตรโกงปล้นแผ่นดิน จนรวยล้นฟ้า พาอวด
โอ้ฟู้งเพื่อเหอเหิม เพิ่มหนี้คนท่วมหัว ขณะที่
พระประมุขทรงเสียสละ สุดอดทน ยอดประหยัด
ทั้งนำพากินอยู่อย่างคนจน ขยันทำกิน ไม่บ้าเงิน
แข่งรวย ช่างต่างกันไกล ดังฟ้ากับเหวลึก

แบบนี้แล้ว ใครกันแน่ควรเป็นประมุขประเทศไทย
ไม่บ้าก็เมาเท่านั้นแหละที่จะชุกทักษิณ สำหรับ
อาริต เพิ่งดิษฐ์ ไม่รู้ไปอยู่หลังเขาไหน เลยหมา
เอาหุ่นเชิดนายกบไม่เต็มบาทขึ้นแทนประมุข
ประเทศด้วยคน ทำทุเรศกันเช่นนี้แหละ ถึงคราว
ต้องล้างบางการเมืองสุดและทะเลิงสันติใหม่

ด้วยเหตุนี้ ขนาดคนซื้อมือสะอาด ฉลาดแกง
ไม่พอ ยังอยู่ในอำนาจรับใช้บ้านเมืองไม่ได้ง่าย ๆ
นี่อะไร แสนชาติชั่วมั่วโคตรโกง สะเออะขึ้นแทน
บังอาจมีอำนาจแค่วันเดียว ย่อมปล่อยไว้หาได้ไม่

มันต้องกระซากลงให้จงได้โดยพลัน ต่อให้ล้าน
ยากแสนเข็ญขนาดไหน ไม่มีวันจ้านทนเป็นขี้ข้า
สารเลวไม่เลวเด็ดขาด เรื่องอะไรจะเป็นไทยเฉย
แข่งกับคุณหนูไม่รู้เจ้าปู่เฒ่า!

ประมวลความตามเหตุปัจจัยโดยรวม ส่วนตัว
ออกจะเชื่อมั่นเต็ม ๆ ว่า กองทัพประชาชนโค่น
ระบอบทักษิณจะเดินหน้าถึงเป้าหมาย ตามกติกา
ประชาธิปไตยโดยธรรม ไม่เอาด้วยเลยกับ
ประชาธิปไตยเดรัจฉาน ยิ่งพวกพาลฆ่าแกงเผาบ้าน
เมือง เขียวไปพืดกันเองกะพวกชอบด้วยกัน ก็แล้วแต่
ทั้งนี้ทั้งนั้น เพราะเราเคยรวมพลังสันติ อหิงสา
กับพันธมิตรและกลุ่มอื่น ผนึกกำลังก้าวหน้าด้วยดี
ทุกระยะ งานหนักนี้ไม่สู้เสี่ยงหรือหนักสาหัสกว่า
ที่เคยเป็นแน่ เพียงแต่ใช้เวลาให้เพื่อนพ้องน้องพี่
เต็มเต็มความจริงเข้มข้นไปเรื่อย ๆ

ยิ่งฝ่ายบ้าอำนาจเหิมเกริมมากขึ้นเท่าไร
เขายิ่งพังตัวเองเร็วขึ้น ไม่ต้องห่วง **ธรรมะย่อม
ชนะอธรรม** อยู่แล้วในตัวเองมาแต่ไหนแต่ไร

โดยเฉพาะความจริงมีหนึ่งเดียว เช่น ความดี
ย่อมต้องเหนือชั้นกว่าความชั่วบาป และเสียสละ
ย่อมเป็นบุญให้คุณประโยชน์

ตรงกันข้าม ขี้โลกขี้ไกรธจะเอาเป็นของกุหมัด
นั่นนี่ของข้าใครอย่าแตะ สารเลวพรรคนี้ ฝ่าย
ธรรมะยอมแพ้ตั้งแต่ในมุ้ง ไม่ไปบ้าขึ้นแท่นชนะ
เบอร์หนึ่งกับใครดอก

เพราะแพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร นี่คือแพ้ชนะ
ของโลกบ้ากอบโกย กตขี้ชูกริด

ส่วนทางธรรมโลกุตระ เสียสละเมื่อใดยอม
ชนะใจตัวเอง ทั้งชนะใจคน สำนึกดีมีบุญไปตลอดโลก

เป็นอันว่างานพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินครั้งนี้ บ้าน
เมืองจำต้องเปลี่ยนผ่านให้พ้นเงื้อมมือทรราชย์
มันยากแสนปานใดใช่ต้องไหวหวั่น

เมื่อพบหมู่ฝูงที่ดี พร้อมมีผู้นำทางธรรมอีก
ด้วย ปาฏิหาริย์แห่งธรรมย่อมปรากฏตลอดทางที่
เดินหน้า ธิปไตยพลุย...

อย่างไรก็ตาม คนเขาจะเชื่อง่าย ๆ ได้อย่างไรว่า
กองทัพประชาชนนำโดยทหารแก่หมดกำลังเขี้ยว

เล็บ แม่หนูนด้วยกองทัพธรรมรบก็กระจริด มี
อาวุธแค่สองเท้าสองมือเปล่า ๆ ทักหาญเข้าโค่น
ยักษ์ทักษิณยังงใจว่า จักล้มฤทธิ์เมื่อไหร่ จะ
สำเร็จอิท่าไหนเว้ย...ใคร ๆ ต่างอยากรู้จังแก?

ใคร ๆ ไม่ต้องไปดูหมอดอก อยากรอกให้มา
สวนลุมฯ สถานแจ้งเกิดของพระโพธิสัตว์ จะได้
ดูไปเรื่อย ๆ ให้เห็นกับตาบรรยากาศแห่งความจริง
สด ๆ ไม่สะตอกมาเชิญดูทีวีเอา

คอยดูไปเรื่อย ๆ เสมอ ๆ คงเจอความจริงมากขึ้น
ทุกทีไป แน่แน่นอนว่าจะมีปัญญาเพิ่ม เต็มใจเชื่อมั่นลึกซึ้ง
ส่วนตัวออกจะเชื่อมั่นเต็มร้อย สงครามใหญ่
ครั้งนี้ไม่มีถอยก่อนถึงเป้าเป็นแน่ จะฟันธงว่า
ปิดประตูแพ้ ย่อมไม่ผิดเลย

เพราะผลประเมินชุมนุมสันติ อหิงสาแล้ว ๆ มา
ทั้งหมด ในสายตาของพ่อครูท่านนับว่าก้าวหน้า
ชนะตามรายทางมาตลอดแสดงว่าก้าวมาถูกทาง
แล้ว ครั้นก้าวต่อดูไปในทางถูกนั้นอีกชัยชนะ
สงครามครั้งสุดท้ายจะไปไหนเสีย!

ใครยังไม่อยากเชื่อน้ำมนต์ เชิญลองไปดู จะได้
ดูไปด้วย ช่วยใช้หัวคิดนิด ๆ เมา ๆ ยังงีย่อมฉลาด
กว่านางปูเฒ่าคอก-นก-รืด ประเทศชิตินัย

คือ สมมติความตามท้องเรื่อง เมื่อสวนลุมฯ
มีคนมาชุมนุมดูไปเรื่อย จากพันเป็นหมื่น ขึ้นหลาย
แสนครั้งก่อนลั่น เมื่อเอ๋ยเมื่อนั้น เป็นอันเกมพะยะคะ
แค่สองมือสองตีนเปล่า ๆ ธิปไตยเขยารัฐบาล
ปูเฒ่าเหิมกระเด็นแน่ ๆ...

วันนี้ขอवादฟันและชวนสร้างฝันให้เป็นจริง
ประชาธิปไตยเดรัจฉานเขาใช้เงินฟาดหัวคนจากหมู่
บ้านยันสภา ส่วนประชาธิปไตยปัญญาชนใช้ขี้ข้าใคร
ถึงไม่ชวนก็ควรดูไปเรื่อย ๆ คนตาดียอมเห็นเป็นจริงด้วย
ช่วยกันรวมตัวรวมใจล้มยักษ์เนจรก่อนอื่นใด

นั่นคือ ธรรมฤทธิมีสิทธิ์ปรากฏปาฏิหาริย์เหนือ
ชั้นใต้ฟ้าเมืองไทย เมื่อเกิดสามัคคีพร้อมเพียงในหมู่มชน
ยังผลให้เป็นสุข (สุชาสังฆมัสสสามัคคี)

**ขณะเดียวกัน พลังคนรวมพลสู้รัฐรักสามัคคี
ยอมจำเริญดี มีผลประจักษ์แจ้งดังนี้แหละ...สาธุ
(สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคีวุฒิสภา) ๒**

● นายนอก ทำเนียบ

นิรโทษใครกันแน่?

ท ปลายคนรู้สึกสงสัยกฎหมายนิรโทษกรรม ในขณะนี้ของรัฐบาลที่ผ่านวาระ ๑ ไปแล้ว

รัฐบาลโดยเฉพาะฝ่ายพรรคเพื่อไทยเสนอกฎหมายนี้เข้าสภา โดยอ้างเหตุผลว่า เพื่อให้เกิดความปรองดองในชาติ

แต่ความเป็นจริง พอมีการเสนอกฎหมายนี้เข้าสภา ทำให้เกิดกระแสต่อต้านรุนแรงไปทั่วจนประชาชนที่ไม่เห็นด้วยหลายกลุ่มได้ออกมารวมตัวกันประท้วง

ความสงบในสังคม ก็เริ่มไม่สงบ ความไม่ปรองดองเพิ่มมากขึ้น

เป้าหมายของกฎหมายนิรโทษกรรม ก็เพื่อให้เกิดความสงบ เกิดความปรองดองในสังคม ก็ดูจะสลายไปในทันที

แต่รัฐบาลก็ยังพยายามจะเสนอกฎหมายนี้เข้าสภา ถึงขนาดระดมตำรวจนับหมื่นมาควบคุมผู้ที่มาชุมนุมอย่างสงบ แต่รัฐบาลกลับรีบออกกฎหมาย พ.ร.บ.ความมั่นคง มาควบคุมผู้ชุมนุมที่ใช้สิทธิ์ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ คือ ชุมนุมอย่างสงบและปราศจากอาวุธ

การกระทำของรัฐบาลที่ขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญ เป็นการสะท้อนถึงวิถีคิดและการทำงานอันมิชอบของรัฐบาล

ส่วนเป้าหมายของรัฐบาลที่จะให้เกิดความปรองดองในสังคมนั้น ก็ไม่รู้เหมือนกันจะปรองดองกับฝ่ายไหน ทั้งๆ ที่ฝ่ายที่รัฐอ้างว่าต้องการปรองดองไม่ต้องการปรองดองโดยผู้กระทำผิดยังไม่รู้ตัว ไม่รู้สำนึกผิด จึงได้รวมตัวกันออกมาประท้วงรัฐบาลไปทั่ว

จึงเป็นที่น่าสงสัยว่ากฎหมายนิรโทษกรรมฉบับนี้ รัฐบาลต้องการปรองดองระหว่างใครกับใคร? จะมีก็แต่ฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายเสื้อแดงกันเองมากกว่าโดยเฉพาะคนที่ฆ่าทหาร ตำรวจ ประชาชน เผาบ้านเผาเมือง เผาศาลากลางจังหวัดให้พันคดี จึงไม่สนใจเสียงประท้วงจากฝ่ายอื่นที่มีเชื้อพวกหรือฝ่ายของตนเอง

แล้วเช่นนี้ความปรองดองจะเกิดขึ้นในชาติได้อย่างไร??

หรือต้องการช่วยนิรโทษใครบางคนที่หนีการจับกุมของรัฐ และสร้างความปั่นป่วนให้สังคมไทยอยู่ในทุกวันนี้? ที่ฝ่ายรัฐบาลหรือคนเสื้อแดงไม่สามารถปฏิเสธเงิน อำนาจ หรือความต้องการของคนคนนี้ได้! **☒**

ทขอเดือนท่านเรื่อง
กฎหมายนิรโทษกรรม
ท่าน ส.ส. ท่านกำลังชูดหลุมฝังตัวเอง!...
ระวัง ตายทั้งเป็น!

ประชาธิปไตยเหลวแหลก เพื่อไปสู่ธรรมาธิปไตย....กระมัง?

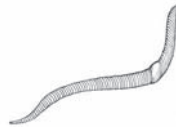
๑. รูปตอไม้กับขวาน หมายถึง ความรุนแรง การหักโค่น การหักดิบ!

ระบอบการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช ปกครองโดยบุคคลคนเดียว เปลี่ยนไปเป็นระบอบประชาธิปไตย คนทุกคนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการประเทศ

ระบอบธรรมาธิปไตย คือ ระบบการปกครองต่อไปที่กำลังจะมาถึง!

แน่นอน การหักดิบ การโค่นล้ม มีโอกาสเกิดสูง

เหตุผลก็คือ ไม่มีผู้นำคนใดเดินลงจากฐานอำนาจโดยดูชน!

๒. รูปไล่เดือน คือสัญลักษณ์แห่งความคิดแคบ ๆ มองอะไรใกล้ตัวไม่เห็นอนาคต ไม่สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เลวร้าย เปลี่ยนเป็นสิ่งที่ดี ไล่เดือนจึงคือหมวกความคิดสีดำ!

๓. รูปนกบิน คือการมองอย่างเข้าใจ การเปลี่ยนแปลง เห็นวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต

นกบินย่อมมีสายตากว้างไกล จึงเป็นสัญลักษณ์ของหมวกความคิดสีเหลือง และอาจได้เป็นหมวกความคิดสีเขียว(มองนอกกรอบ) ได้

อีกใบหนึ่ง!

๔. รูปลูกตากับบาตร ๑ ใบ เป็นนิทานเล่าถึงการทำอะไรโดยไม่รู้ที่มาที่ไป ลึกแต่ทำตามๆกัน

เมื่อหลวงตาผู้บวชนาน ก่อนออกบิณฑบาต มักยกบาตรส่องกับแสงแดด เพื่อตรวจดูรูรั่ว เพราะเหตุที่เป็นบาตรเก่าแล้ว

สามเณรผู้อยู่ใกล้แอบสังเกตเห็น ก็ทำตามทุกขั้นตอน ด้วยนึกว่าคงเป็น “เคล็ดวิชา” เพราะกลับจากบิณฑบาตทุกที มีของขบฉันมากมาย

นี่คือคำพังเพย “เถรสองบาตร”

๕. รูปกวางกัดกินใบไม้ที่ตัวเองแอบอยู่ อาศัยพรางตัว ใบไม้หมดกวางก็ขาดที่กำลังนายพรานจึงมาเด็ดหัว!

มนุษย์เราอยู่กับโลก อาศัยโลก สุดท้ายก็ทำลายโลก

นักการเมืองอยู่กับการเมือง สุดท้ายก็ทำลายระบบการเมือง!

๖. รูปไม้กวาด เป็นสัญลักษณ์ของคนรับใช้ นักการเมืองคือคนรับใช้คือคนใช้ของประชาชน ที่อาสาประชาชนเข้ามาจัดการดูแลบ้าน

โต ๆ ของเรา

อะไรบ้างที่บ่งบอก “การรับใช้”?

ก) การไหว้ทักทายก่อน

ข) การพยายามเล่าความดีของตัวเองจากผลงานต่างๆ เพื่อโชว์ว่า ฉันมีค่า ฉันทำงานคุ้ม

ค) การโชว์ภาพของตัวเองตามสื่อ แยก ตามข้างถนนสายต่าง ๆ เพื่อจะได้ระลึกถึง เพื่อให้ประชาชนได้จดจำ

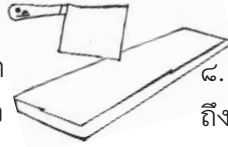

๗. รูปเจ้ากรรมนายเวรของประชาชน ประชาชนมีนักการเมืองชี้หลังอยู่ ประดุจเจ้ากรรมนายเวร เพราะเอาเปรียบเรา ทำร้ายเรา หาผล-

ประโยชน์ใส่ตัวเอง

วาทกรรมอันลือลั่นของนักการเมือง

“ผมยินดีทำทุกอย่าง ยกเว้นลงจากหลังคุณ”!

๘. รูปปังตอกับเขียง หมายความว่าถึงเวลา “ฆ่า” นักการเมือง!

หากร้าน “โชว์ห่วย” ขอเปลี่ยนชื่อเป็น “โชว์สวย”

“นักการเมืองก็ควรเปลี่ยนชื่อใหม่ได้แล้ว เพื่อเสริมมงคลของประเทศ!

๙. รูปนาฬิกาทรายมีเม็ดทรายกำลังร่วงหล่นเม็ดแล้วเม็ดเล่า หมดเวลาของนักการเมือง

ท่านเข้ามาหาผลประโยชน์

ท่านเข้ามาเพื่อธุรกิจ

ท่านเข้ามาเพื่อฟังคำสั่ง

ท่านออกไปเถิด ไปเสียดี ๆ ก่อนที่บ้านเมืองจะลุกเป็นไฟมากกว่านี้! (หมายเหตุ ขณะนี้ทำเวอร์กกรรมอะไรมั่ง ตั้งแต่จะออก ก.ม.นิรโทษกรรม, เปลี่ยน ก.ม.ที่ไม่ถูกใจ, ฯลฯ)

๑๐. รูปฝูงชน หมายถึง ระบอบประชาธิปไตยต้องฟังเสียงทุก ๆ ฝ่าย เพื่อก้าวเข้าสู่ยุค “ธรรมาธิปไตย”

ก) ใส่ใจอาทรเสียงข้างน้อย

ข) ทำอะไรก็ปรึกษาพิจารณาก่อน

ค) ลองเช็คเรตติ้งตัวเองด้วยการให้ลงคะแนนทั่วประเทศ ถามว่า ท่านไว้วางใจนักการเมืองหรือไม่? ถ้าโหวตแล้วเกิน ๕๐% ว่า “ไม่ไว้วางใจ” ก็ยุบการเลือกตั้งไปเลย!

๑๑.ป.ล. เราขอเตือนท่านเรื่องกฎหมายนิรโทษกรรม ท่าน ส.ส. ท่านกำลังขุดหลุมฝังตัวเอง!...ระวังตายทั้งเป็น!

☞

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๗๗<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้มีกามกัฏฐิ กิเลสอันกัฏฐิ อยู่ในใจก่อนแล้ว
อันเป็น“สกลัญญา”คือความกำหนดหมาย
ตามที่ตนเป็นตนมีกิเลส อยู่ ยังมีวิชชา
จึงไม่พ้นแม้แต่“สักกายทิฏฐิสังโยชน์”
ดังนั้นป่วยการกล่าวถึงที่สุดชั้น“อรุปลัตถ์
หรืออรุปลัตถา” เพราะยังห่างความหวังอีกไกล
ที่จะสามารถเห็นแจ้งว่า สัญญาอย่างหนึ่ง“ดับ”
สัญญาอย่างหนึ่ง“เกิดขึ้น”
เพราะลึกล้ำยิ่งนัก ซึ่งมีศาสนาพุทธเท่านั้นที่สอนอย่างนี้

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นกรการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มาจนแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** กิตติ ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหา ข้อที่ ๙. มีว่า **ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก** **ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง** **เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก** **ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ** **“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ **ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข** **เป็นอันขาด**

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” **อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑ **คือ ฐานะนักบวช)** ซึ่งมีศักดิ์ศรี **ได้รับการเคารพ** **นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมี **คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม **ที่แสวงหา** **“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง** **ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ** **เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,** **โลภียสุข”** ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ **มากขึ้นๆ เท่าใด** **ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง** **และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง **แล้วอาศัยงาน** **การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**ด้วยโลภะ **ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด** **กระทั่งไม่มี** **เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น** **นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง** **น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น** **นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญหาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. **ฐานะนักบวช** ๒. **ฐานะนักบริหาร** ๓. **ฐานะนักบริการ** ๔. **ฐานะนักผลิต**
๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น**“ที่พึ่ง”**สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัตต์”**จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง** **อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”** ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย**“วรรณะ ๙”** เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘ **“การไม่สะสม”** ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”** อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”** ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”**ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกตรรกุมิ”**ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อิตตทานุทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา”(อนัตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้”(ซานติ) “เห็น”(ปัสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอารยสัจ” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อุปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

เพราะยังไม่สูงสุดถึงขั้นสิ้น “อวิชชาขันธ์” เกลี้ยง จึงยังมี “อิตตา” ตามที่เหลือ “อุปาทานในขันธ ๕” อยู่ คือ ยังหลง เป็นสุขเป็นทุกข์ หรือยังมีกิเลสในรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณอยู่ ตามที่ยังมี “อุปาทาน-อนุสัย-อวิชชา” ดังนั้น ผู้ยังมี “อุปาทาน” ยึดถือเชื่อดื้อ ว่า ในโลกนี้เป็น “ปรโลกตามทิวฐิโลกีย์” และตนก็ยังไม่ตายไปสู่ปรโลก(โลกีย์) นั้น ซึ่งบ้างก็เรียกปรโลกนี้ ว่า โลกทิพย์ก็มี โลกแห่งวิญญาณก็มี โลกแห่งรูปหรือนามธรรมที่คนธรรมดา ผู้ไม่มีพลังพิเศษจะรู้ไม่ได้ เป็นต้น ซึ่งเป็น

“โลกที่เป็นนามธรรม”หรือ“โลกแห่งจิตหรือแห่งวิญญาณ” (ปรมาตถธรรมที่เป็นโอปปาติกะ)นั่นเอง เขาก็จะมี“สารพัดสัตว์”ที่ยังเป็น“เทพ”นานบ้าง ความเป็น“สารพัดสัตว์”ที่ยังเป็น“นรกวินิบาต”บ้าง ด้วยความรู้ของตนว่า“จิตหรือวิญญาณหรือมน”นั้นมี“สรีระ”มี“รูปร่าง”(สรีระ) ก็จะมี“สัตว์”แบบนั้นอยู่ตามอุปาทาน ตามอนุสัย ที่ยังไม่หมดเกลี้ยง เป็นที่สุดชั้น“อวิชชาขุสัย”

โลกของ“สมมุติสัจจะ” ที่เกิดจริงเป็นจริงตาม“อุปาทาน”ของผู้วิชชา จึงเกิด“เห็น”ได้ และหลงเป็นจริงมีจริงกันอยู่ในโลกแห่ง“อตตปฏิลาโภ”(การเข้าครองอตตาทของจิต, จิตเข้าจับยึดความเป็นตัวตน)ทั้งหลาย ซึ่งผู้ยังไม่รู้ชัดทั้งหลายต่างตกเถียงกันมาตลอดกาลนาน

เพราะไม่มีภูมิธรรม ไม่มี“วิชชา๘”อย่างสัมมาทิฐิขั้น“ปรมาตถสัจจะ”แท้จริง ยัง“อวิชชา”อยู่นั่นเอง จึงหลงว่า “สัตว์ที่มีสรีระ”สารพัดนั้นมีจริง ก็ยังมีโมมยอตตาทที่ตนหลงยึดอยู่จริง เป็น“มนิมยอตตปฏิลาโภ”กันอยู่ทั่วไปในชาวเทวนิยม แม้แต่ในชาวพุทธที่ยัง“มิจฉาทิฐฐิ”อยู่มากหลากหลาย เพราะไม่มีญาณไม่มีวิชชาแห่งทะเลสังขารต่างจาก“รูป-นาม”ที่ศิลปินโบราณแฝงฝังไว้ในงาน“ศิลปะ”เหล่านั้น หรือทั้งที่ถูกผู้ไม่ใช่ศิลปินหรือก แต่หลอกสร้างขึ้นมาอมเมาเข้าไปอีกมากมาย คนผู้ยังมี“อุปาทาน”อยู่จึงยังมีหรือยัง“เห็น”สัตว์โอปปาติกะ หรือเห็น“รูปร่างตัวตน”ของจิตของวิญญาณมี“รูปร่าง”(สรีระ) มี“ตัวตน”(อตตาท) ก็เป็นจริงอยู่ตรงหน้าทุกวันนี่ ด้วยประการฉะนี้

เพราะผู้ยังมีอวิชชาอยู่นั้น “กาย”คืออย่างไร ก็ไม่รู้ “สัญญา”คืออย่างไร ก็ไม่รู้ แต่“สัญญา”มันก็ทำงาน จึงได้“กาย” เป็น“กาย”ให้ตนเสพอาศัยไปตามแต่อำนาจกิเลส จะบงการพาได้ พาเป็น ก็เป็นจริงมีจริง ไม่หมดสรีระ(รูปร่าง) ไม่หมดอตตาท(ตัวตน)อยู่นั่นเอง เพราะยังมีอุปาทานในเวทนา-สัญญา-สังขาร เท่าที่อวิชชายังไม่หมดสิ้นอาสวะ

ต่างก็“ยึด”(อุปาทาน)รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์”ว่า เป็นตน(อตตาท) เป็นของตน(อตตนิยา) และมีรูปร่างสร้าง“นิยาย-นิทาน”ของตนไปตามอุปาทานของตนไม่เช็ดขามเบือหน้าย จึงไม่พบทางออกสำรอก“เหตุ”ไม่ได้

แม้บางคนจะศึกษาธรรมะ แต่ถ้าไม่มีหลักเกณฑ์พอที่จะลำคณันหมาย(สัญญา)จิต-เจตสิกตนได้ ก็กำหนดหมายรู้(สัญญา)จิต-เจตสิกตนไม่ได้ “ไม่มีการทำใจในใจ”(อมนสิการ)ของตน หรือ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนไม่เป็น มีแต่แสวงหาตามอำนาจกิเลส ให้เกิด“อารมณ์”(เวทนา)สมใจตามอำนาจที่ตนโลก-โทษ-หลง สมใจตนบ้าง..ก็สุข ไม่สมใจตนบ้าง..ก็ทุกข์ ได้แต่ดิ้นรนแสวงหา อยากใคร่ ไม่รู้ “ทุกข์” ไม่รู้“เหตุแห่งทุกข์” ไม่มีวิธีปฏิบัติ“กำจัดเหตุแห่งทุกข์”ให้ได้เด็ดขาดอย่างเป็นปรมาตถธรรมตามอริยสัจ ๔

มีแต่ทำตามอำนาจกิเลส แล้วก็ได้“อารมณ์เป็นสุข-เป็นทุกข์”ไปตามเหตุปัจจัยที่“ปรุงแต่ง-จัดแจง”(สังขาร)มาให้ตนสำเร็จสมใจ เป็นทาสมันไปตลอดเวลา ซ้อกๆ ชมซานแสวงหาสิ่งบำเรอกิเลสตนไป ไม่มีวันพ้นวัฏจักรของสงสาร ได้แต่รับใช้วิบากสุขๆ-ทุกข์ๆวนเวียนกลับไปกลับมาแล้วๆเล่าๆ “ไม่สิ้นทุกข์เด็ดขาด”ไปชั่วกาลนาน

เพราะไม่รู้ความเป็นสัตว์วินิบาต(นรก) เป็นสัตว์สวรรค์ หรือเป็นสัตว์มนุษย์ อย่างเป็นปรมาตถธรรมที่สัมมาทิฐิ และดับ“เหตุ”แห่งความเป็น“สัตว์”ต่างๆไม่ได้ ก็มี“สังโยชน์”ที่เป็นเครื่องผูก“ความเป็นสัตว์”ในตัวตนไว้อยู่ ตราบใดที่ยังไม่หมดสิ้น“สังโยชน์ ๑๐” ก็ต้องวนเวียนอยู่กับสุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์ไปตามที่มีอยู่ตรงนั้น เป็น“สัตว์โลกีย์”(สัตว์ที่อยากเสพรสโลกีย์หรือสัตว์ที่ยังเสพรสโลกีย์อยู่)

เพราะฉะนั้น เมื่อได้“เสพอารมณ์สุข”ก็ขึ้นสวรรค์เป็นเทวดา(สัตว์ทางจิตใจ-โอปปาติกะชนิดหนึ่ง)อย่างนั้นอย่างนี้ เมื่อดิ้นรนตามตัณหาความอยากอย่างนั้นอย่างนี้ก็เป็นผีนรกหรือสัตว์อบาย(สัตว์ทางจิตใจ-โอปปาติกะชนิดหนึ่ง)ไปตามลักษณะและขนาดของกิเลสต่างๆ แต่ไม่รู้จักจิต-เจตสิกตนเลย โดยเฉพาะไม่รู้“ความเป็นสัตว์ทางจิต” เพราะไม่มี“ความรู้พุทธธรรม” หรือแม้รู้ก็ยังไม่สัมมาทิฐิ จึงต่างก็สะเปะสะปะได้“กาย”คือ องค์ประชุม(กาย)หรือหมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร(กาย)แตกต่างกันไปตามที่ตนดิ้นรนแสวงหา อยากมากหรือน้อย สุขมาก-สุขน้อย ทุกข์มาก-ทุกข์น้อย หรือไม่สุขไม่ทุกข์

ผู้ยังมีมิจฉาทิฐฐิ ที่ยังไม่มีความรู้ระดับเทวนิยม ก็จะมีความยึดถือ(อุปาทาน)ซึ่ง“ยึดถือ”ตาม“ทิฐฐิ”(ลัทธิต, ความรู้,

ความเห็น,ความเข้าใจ,ทฤษฎี)ของตน ที่ตนมีภูมิขั้นใดอยู่ ตนก็มีภูมิรู้ขั้นนั้นนั่นเอง ว่า **“ความมี‘อิตตา’อันหมายถึง‘จิต’ถึง‘มโน’ถึง‘วิญญาน’** ซึ่งไม่ใช่**“มหากุตรรูป”**แล้วปานนั้น ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **อัสริระ** ก็หมายความว่าซัดๆอยู่แล้วว่า **“ไม่มีรูปที่เป็นร่างเป็นโถม” ผู้มีทฤษฎีที่มีจกาก็จะยัง“เห็น”รูป(สิ่งที่ถูกรู้)ที่เป็นกาย(องค์ประชุม)ของ“นามธรรม”มีรูปร่าง มีสรีระตัวตนอยู่นั้นแหละ**

จึง**ติดแหงก**อยู่แค่**“รูปร่าง”**(สรีระ)ไม่มีญาณลึกไปถึงภาวะของ**“ความรู้สึกรู้”(เวทนา)หรือ“อาการของนามธรรม”(เวทนา)ได้ลึกที่** เมื่อติดแหงกอยู่อย่างนั้น ก็**ไม่มีทางจะรู้จัก“สัตว์ที่เป็นปรมาตม์”** หรือไม่มีทางรู้จักนามรูปของจิต เช่น **ไม่รู้จัก“สัตว์”ที่เรียกว่าเทวดาหรือผีนรก** ยิ่งความเป็นสัตว์ชั้นโลกุตระ ได้แก่ **อูปติเทพหรือพรหม** ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย ก็**จะจมมออยู่**แต่กับ**สมมุติเทพ**เท่านั้น

เพราะแม้แค่**“นามธรรม”ที่เป็นเหตุ(สมุทัยอริยสัง)** ซึ่งได้แก่ **ตัณหา** ตัวการสำคัญที่ทำให้เกิด**สัตว์(โอปปาติกะ)**ชั้นต่ำต่ำๆ เช่น**“สัตว์อภาย”** ที่เรียกกันว่า **ผีนรก ผีเปรต** เป็นต้น **ผู้ยังติดอยู่กับ“รูปร่าง”(สรีระ)ในความเป็นผีนรก ผีเปรต**นี้ก็**ยังติดแหงกอยู่แค่“รูป”(ร่าง)เท่านั้น**

ดังนั้น **จะ“เห็นสัตว์นรก”**ก็**มีวแต่หลงผิดว่า มันมี“รูปร่าง”**อย่างนั้นอย่างนี้ **ต้องปฏิบัติให้มีฌานชั้นสูงจึงจะ“เห็นสัตว์นรก”มีรูปร่างจริง** เขาก็จะไม่ หันมาเรียนรู้อีกปรือเพื่อ**เห็น“นาม”ที่เรียกว่า“นามรูป”หรือ“นามกาย”ซึ่งไม่มีสรีระไม่มีรูปร่าง**เหมือน**“มหากุตรรูป”**

เพราะ**ความเป็น“สัตว์นรก”ของเขา** เขายึดอยู่ที่**ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ**กันแค่**“สัตว์นรก”ที่เป็นร่างเป็นรูป** เขาก็**จะเห็นแต่“สัตว์ทางจิต”** เช่น สัตว์นรก ก็คือ**สัตว์ที่มี“ร่าง”มี“รูป”อันไม่ใช่“นามกาย”** ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า **จะรู้“นามกาย”ได้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”** ไม่ใช่**เห็น“นามกาย”ด้วย“รูปร่าง”(สรีระ : พตปฎ.เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)**

คนเช่นนี้จึงห่างไกลโอกาสที่จะรู้แจ้งทุกขอริยสังได้ เพราะ**“ทุกข”**(อริยสัง)คือ **อาการของนามธรรม ความเป็น“สัตว์”ทางจิตวิญญาณก็เป็นนามธรรม** การจะ**“เห็นกาย”ของสัตว์ที่เป็น“นามกาย”** ก็**เห็นได้แค่“รูปร่าง”ของสัตว์** เมื่อ**“ติดแหงก”อยู่**ที่**“รูปร่าง”**ของ**ความเป็นจิตเป็น**

วิญญาณ **มีวแต่เห็น“ความเป็นสัตว์นรกเทวดา”**แค่ที่**“รูปร่าง”(สรีระ)อยู่**เท่านั้น **แล้วมันจะไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ”ได้เมื่อไหร่**

แต่ผู้ยังไม่**สัมมาทิฐิ**นี้จะ**เชื่อว่า “ความเป็นสัตว์นรกเทวดา”ที่มี“รูปร่าง”(สรีระ)นั้น “เห็น”ด้วยตาทิพย์**ได้ว่า **มันมีจริง เห็นได้จริง** นี่แหละคือ **“อิตตา”ของผู้นี้ที่ยัง“มี”**

ผู้ยึดว่า“จิตวิญญาณ”มี“รูป”มีสรีระ เพราะมีจกาทฤษฎีก็มี“รูป”เป็นอิตตา ซึ่งเมื่อเขาตายแล้ว**“อิตตา”ของ“เทพหรือสัตว์”**ไปเสวยภูมิอยู่ในแดนสวรรค์ตามชั้น ตามสถานที่ที่เขาเชื่อว่า **มีถิ่นมีภพมีแดนสวรรค์เป็นที่เทวดาอาศัยอยู่ และมีทั้งภพถิ่นแดนนรกที่ผีนรกเปรตเดรัจฉานวินิบาตอาศัยอยู่** ผู้ยังมี**“อุปาทาน”ว่า มีรูปร่าง มีสรีระ** อิตตาทั้งหลายนี้**ก็มีสรีระรูปร่างให้เห็นได้**ด้วย เป็น**“มโนมยอิตตา”**

จะ**นี้เอง**ที่เป็น**ภูมิรู้แบบ“เทวนิยม”**ที่เขาเป็น**ขามักกันคือ ผู้ไม่สามารถ“เห็น”(ปัสสตี)แจ้ง(สังคิ)ความเป็น“เทพ”หรือ“เทวดา”ชนิดที่เป็น“อเทวนิยม”อย่างปรมาตมธรรม** อันเป็น**“เทพหรือเทวดา”ที่ไม่มีสรีระ(ไม่มีรูปโถมโนมพรณ,ไม่มีรูปร่าง ที่สัมผัสเห็นได้เหมือนตาเนื้อกระทบรูป)**

แต่**ผู้“สัมมาทิฐิ”จะ“เห็น”(ปัสสตี)“ภายในกาย”ที่เป็น“เทพ”หรือ“สัตว์ทางใจ”เหล่านี้ได้** **แจ้ง(สังคิ)ได้** ด้วย**“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”** ว่า เป็น**“เวทนา-สัญญา-สังขาร”หรือเป็น“วิญญาน”** เป็น**“สัตว์โอปปาติกะ”**อย่างไร

เพราะ**ภูมิรู้แบบ“เทวนิยม”** แม้จะเป็นชาวพุทธ เป็นนักปฏิบัติที่เอาจริงเอาจัง เป็นนักปฏิบัติที่เชื่อว่าบรรลุนิพพานชั้นสูง ยิ่งใหญ่ปานใดก็ตาม ถ้า**มันยังหลงยึดอยู่**ว่า**“จิต”หรือ“มโน”หรือ“วิญญาน” มีรูปร่าง มีสรีระ** แม้จะอยู่ในสภาพที่ไม่มี**“มหากุตรรูป”**แล้ว แต่เป็น**“รูป”ถึงขั้นลึกเข้าไปเป็น“อุปาทานรูป”** เป็น**“ภายในกาย”** เข้าไปถึง**“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”** และการปฏิบัติก็ยังมี**“สติปัญญา ๔”** เห็น(ปัสสตี)**“จิต”เห็น“มโน”เห็น“วิญญาน”** เป็น**“เทพ”** เป็น**“สัตว์นรก”** ที่มี**“รูปโถมโนมพรณ”** มี**“รูปร่าง”อยู่** นั่นคือ **ผู้ชื่อว่า“เทวนิยม”**

ความเป็น**“เทวนิยม”**จึงหมายถึง **คนผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทวะหรือเทพเจ้า”** จึง**ยังมีความเชื่อ**ว่า**เทวดาหรือเทพเจ้า มีรูปร่าง(สรีระ) มีรูปโถม(สรีระ) และมี**

พลังพิเศษที่ลึกลับ จึงหลงพึ่งอำนาจพิเศษลึกลับนั้นๆ

เพราะไม่มี“วิชา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในพลังพิเศษอำนาจพิเศษนั้นๆ ว่า พลังของเทวะหรือเทพเจ้านั้นมาจากไหน พลังพิเศษ-อำนาจพิเศษนั้นเกิดได้ ด้วยเหตุปัจจัยอะไร เป็นใจน มีคุณมีโทษอย่างไร

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“รูป”เป็น“นาม”อย่างสัมมาทิฐิ จึงไม่สามารถ“เข้าใจ”ความเป็น“รูปกาย”หรือ“นามกาย” ที่ถูกตรงแม่นยำคมลึกกว้างชัดเจนด้วย“สังขสัญญาอันละเอียด”(สุขุมสังขสัญญา) ก็ไม่สามารถ“กำหนดรู้”(สัญญา)สังจะอันละเอียดที่เป็น“กาย”นั้นๆได้ จึงไม่สามารถ“ดับสัญญา”ที่ยังสำคัญมั่นหมายในกาม(กามสัญญา)ไม่สามารถ“ดับสังโยชน์”เครื่องผูกมัดความเป็นสัตว์คือกาม(กามสังโยชน์) เป็นต้น ที่มีใฝ่ใจมาก่อนแล้ว(บุรีมิได้

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะของความเป็นสัญญา(ความกำหนดหมายหรือความจำ) ด้วยปัญญาหรือด้วยวิชาแท้จริง จึงกำหนดรู้ใน“สัญญา”ของตนว่า มีกิเลสที่ตนเองยึดอยู่(อุปาทาน) แล้ว“กำจัดกิเลส”นั้นออกจากจิตตนยังไม่ได้ มันจึงเป็น“จิต”ที่มี“กิเลส”ร่วมปรุงแต่งจิตใจของตนตามอำนาจของมันอยู่(สังขาร)

“จิตยังไม่สะอาดจากกิเลสนั้นๆ”เรียกว่า จิตยังมี“อุปาทาน” ภาษาทางวิชาการที่ว่า “สัญญาุปาทานักขันธ”(สัญญาขันธที่มีอุปาทานทำหน้าที่ยึดถืออยู่)

กิเลสมันจึงยังมีอำนาจ สามารถที่จะใช้“สัญญา”ทั้งที่มันยังมีกิเลสอยู่นั้นมากำหนดหมายอะไรต่ออะไรซ้ำซ้อนคือ ทั้งเอา“กิเลส”ที่ยังยึดไว้จำไว้มาใช้กับจิตตนเองอยู่มาใช้ ทั้งกำหนดหมายใหม่เพิ่ม“กิเลสใหม่”ให้ทำงานในปัจจุบันนั้นอีก กิเลสก็เพิ่มขึ้น “ตน”จึงยิ่งเลวร้ายยิ่งขึ้น

ผู้นี้จึงยังคือ ผู้ยังไม่มี“อิสระ” ยังตกอยู่ใต้อำนาจ“กิเลส” เจตนา(ความปรารถนามุ่งหมาย)ก็จะยังสู้กิเลสไม่ได้ ไม่สามารถให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งได้ ตาม“เจตนา”ของตน เพราะ“กิเลส”มันยังมีอำนาจมากกว่า เป็นต้น

เพราะ“สัญญา”ยังไม่“อิสระ” สัญญายังมี“อุปาทาน”คือ ยัง“ยึด”ตามทิฐิ(ความเชื่อ) ตามรสนิยม-ตามความยินดี(อัสสาทะ)ของตนอยู่ เป็นต้น จึงยังมี“ตน”(อัตตา) หรือมี“สัญญา”เป็น“ตน”(อัตตสัญญา)อยู่

หรือ“นาม ทั้ง ๕”นั้นแหละ ล้วนยังถูกอำนาจของ“กิเลส”กำหนดคงการได้อยู่

“เวทนา”ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง ตัว“สัญญา”เองก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง “เจตนา”ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง “ผัสสะ”ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง “มนสิการ”ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง คือ“นาม ทั้ง ๕”ยังไม่สามารถทำตนเมื่อวิวัฒนาการพัฒนาขึ้นมาได้

“ปฏิจจนุปบาท”ไม่เจริญก้าวหน้าสู่โลกตรชนั่นเอง เพราะความฉลาด(ฉฬายตนะ)ยังไม่เจริญเป็นอาริยะ ยังไม่มี“กำลัง”(อินทรีย์,พละ)พอ ยังไม่“เห็นจริง”หยั่งลึกเข้าไป ว่า สิ่งต่างๆเหล่านั้นล้วน“ไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ไม่คงทน(อนิจจัง)ไม่คงที่(อนิจจัง)อยู่คงเดิมอย่างนั้นตลอดไปหรอก” “ทุกข์”เท่านั้น“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่ตัวตน ไม่มี“ความเป็นอย่างนั้น”อยู่ตลอดกาลนานนิรันดรจริงเลย

เพราะไม่มี“วิชา”ในความเป็น“รูปและนาม”แท้จริงจนสามารถทำให้“อุปจยะ”สู่กุศลจิตได้จริง

“เหตุ”เพราะแม้ความเป็น“รูป ๒๘”ก็ยังไม่รู้แจ้งในความเป็นปรมาณัตถ์จะชนิดที่เป็น“รูปรูป-นามรูป”สัมบูรณ์ที่สุดยังไม่รู้แจ้งเห็นจริงใน“ลักษณะรูป”ถึงขั้นเห็นจริงๆ ว่า ทุกอย่างมันต้องเสื่อมไปๆ คือ“ขรตา” มันไม่เที่ยง, ไม่คงที่หรอก ทุกสรรพสิ่งคือ“อนิจจตา”ทั้งสิ้น

เพราะยังไม่รู้แจ้งเห็นจริงใน“ลักษณะรูป”ที่ตนเองสามารถถึงขั้นทำให้กุศลก่อตัวหรือเติบโตสั่งสมขึ้นในจิตตนได้“อุปจยะ” และรู้แจ้งเห็นจริงในขณะปัจจุบันโดยมันยังเชื่อมต่อกันอยู่, มันยังไม่ขาดสายกันไป คือ“สันตติ”

ภาวะที่มัน“ตั้งอยู่”(ฐ,ฐายิ)ใดๆ จะชั่วคราว หรือจะนานแสนนานนั้นมันล้วนเกิดด้วย“เหตุปัจจัย”ทั้งนั้นจริงๆ ซึ่งคนผู้นั้นจะต้องมี“อินทรีย์” จะต้องมี“พละ”ถึงขั้นทำการสะสมส่วนที่เป็นกุศลได้สำเร็จ,

ถึงขั้นทำการพอกพูนส่วนที่เป็นกุศลได้สำเร็จ, ถึงขั้นทำการรวบรวมส่วนที่เป็นกุศลได้สำเร็จ

การมีอินทรีย์-มีพละเช่นนี้ได้ คือ ผู้มี“อุปจยะ” และจะต้องยืนยันความจริงอยู่หลักๆโทหน้ให้ใ้ต่างๆอยู่ช่วงนี้(สมยะ)ขณะนับคได้ยวนี่(สัมปติ) เห็นภาวะมันต่อเนื่องกันอยู่ไม่ขาดสาย มันเกิดอยู่ๆไม่ขาดสาย

ต่อเนื่องอยู่ ไม่ขาดสายอยู่ นั่นคือ มี“สันตติ”

เรารู้แจ้งเห็นจริงความจริง“ภาวรูป๒”ที่“ถูกรู้” (รูป) นั้นอยู่ หลัคๆ โทโท โต้ๆ อยู่ตอนนี้ ภาวะใดจะเป็น “อิตถิภาวะอยู่” ยังไม่สูงสุดถึง“ปริสสภาวะ”ผู้มีวิษขาก็ จะรู้แจ้งเห็นจริงภาวนั้นๆ อย่างสมบูรณ์

ต้องมี“กาย”คือ“องค์ประชุมของรูปและนาม” ต้อง มี“สัญญา”คือ“ธาตุรู้ที่ทำหน้าที่กำหนดหมายรู้และจำ”

ซึ่งมีทั้ง“ภาวะของมหาภูตรูป๔” ทั้ง“ภาวะของนาม รูป”อันเป็น“รูปของนามธรรม” เรียกว่า“อุปาทายรูป๒๔” ไม่แยกขาดจากกันทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” มี“สัมพัทธ์”กันอยู่ ภาษาใช้เรียกว่า“กาย”(องค์ประชุม)

กาย หมายถึง องค์ประชุม, กลุ่ม, กอง, จำนวนที่รวมกัน, การรวมเข้าด้วยกัน, หมวดหมู่, ภายในตัวตน คือ การรวมเข้ากันของธาตุต่างๆ มากมายหลายหลาก แม้แต่ หมายถึง หมวดแห่งเจตสิกธรรมคือ เวทนา-สัญญา-สังขาร

กาย คำเดียวนี้ เป็นคำรวมแทนทั้ง ๓ อย่าง คือ ทั้งกาย-วาจา-ใจ

ซึ่งคนละความหมายกับคำว่า ร่าง ที่เป็นภาษาไทย

ร่าง ในภาษาไทย หมายถึง สรีระ(ที่เป็นภาษาบาลี) รูป, โครม, รูปทรง, ตัว, ลักษณะ, รูปโฉม, โครงสร้างของรูป, ส่วนทั้งหมดของรูปโฉม ซึ่งไม่ใช่ความเป็น“นามธรรม”เลย

ซึ่ง“อุปาทายรูป ๒๔”ความเป็น“รูป”ก็มี “นาม”ก็มี “อุปาทายรูป ๒๔”นี้มีอยู่ เป็นสิ่งปรากฏอยู่ ซึ่งจะ “ถูกรู้”ด้วยญาณหรือปัญญาเราเองอยู่ครบพร้อม

และใน“อุปาทายรูป ๒๔”ทั้งหลายนั้นแหละ ที่เริ่ม จากความเป็น“กายในกาย”นี้เองคือ“นาม”ทั้งหลายทั้งปวง ซึ่งเป็น“นามรูป”(นามธรรมที่อยู่ใต้อาตมภูต) และยังอยู่ในภาวะ “มี”(โหติ) ย่อมจะให้“ถูกรู้”ด้วยปัญญาหรือญาณของเรา

แต่ที่ต้องเรียกว่า“รูป”ก็เพราะมันอยู่ในฐานะของ “ภาวะที่ถูกรู้” แม้ในตัวมันเองจะเป็น“ธาตุรู้”อยู่ เช่น เป็น “ความรู้สึกรู้”(เวทนา) ก็“ถูกรู้”ได้ เป็น“ความจำหรือความ กำหนดหมายรู้”(สัญญา) เป็น“ความจัดแจงปรุงแต่งกันเป็น องค์รวมอยู่”(สังขาร) หรือเป็น“ตัวธาตุรู้องค์รวม”(วิญญาน)

ศึกษาให้สัมมาทิฐิเดอะ ฝึกฝนให้ดีๆ เกิด จะ บรรลุสำเร็จความจริงที่ลึกล้ำเหล่านี้ได้

เมื่อสามารถบรรลุสูงสุดก็จะอยู่อย่างไม่มี“ทุกข์” และ อยู่อย่างมีประโยชน์คุณค่าให้แก่โลกแก่สังคมที่ชีวิต

เราจึงมีชีวิตอยู่โดย“อาศัย”รูปนาม”ทั้งปวงเท่านั้น และที่สำคัญ ถ้าใครไปหลงภาวะที่อาศัยมันอยู่

ขณะนั้น แล้ว“ยึดมั่นหมายว่า นี่แหละจริง นี่แหละแท้

นี่แหละเที่ยง(สัญญาะ นิจจัน)” เราก็จะต้องซอกๆๆ วิ่งหา แสวงหา มาเป็น มามี มาได้ ให้ตัวที่มันหลงยึดว่า

“จริง”ตามที่มัน สั่ง-มันอยาก(ตัณหา)อยู่ไม่สิ้นสุดสักทีแน่ๆ

ก็ซอกกลับวนไปพุดซ้ำซากอีกว่า “กิเลส”ไม่ใช่ของจริง

“กิเลส”เป็นผีหลอก “กิเลส”มันจรมมาหลอกเป็นคราวๆให้เรา

หลงว่า“ปรุงแต่ง”อย่างนี้“เกิดอย่างนี้ขึ้นแล้ว” แล้วมันก็หลอก ว่า “นี่แหละคือภาวะที่น่าใฝ่ น่าเป็น”

เราก็หลงเชื่อมั่น “อาการที่ใจเราก็คือไปตามมันหลอก” เราก็เลยเป็นไป

ตามมันหลอก” คือ ใจไปตามผี ก็เลยเป็นผีไปตามมัน

พระพุทธเจ้าตรัสว่า กิเลสมันเป็น“อาศัย”คือ

มันแค่“ผู้มาเยือน”เท่านั้น มันไม่ใช่“เรา” มันไม่ใช่“ตัวเรา”

ผู้ได้พิสูจน์ จนเกิดปัญญาารู้แจ้ง กระทั่งตนไม่ยึดมั่น

ถือมั่นในกิเลส แม้แต่สิ่งที่อาศัย ก็อาศัยไปตามควร จึง

จะเป็นผู้เข้าใจในความเป็น“อิตตา” เพราะไม่ลืกลับใน

ความเป็น“อิตตา”แล้ว หมกสิ้น“ความไม่รู้”(อวิชชา) จึงมี

ชีวิตอยู่กับ“การอาศัยอิตตา”อย่างผู้มี“วิษขา” ไม่ทำบาป

ทั้งปวง(สัพพปาปัสสะอกรรม) ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม(กุศลลล สุปสัมปทา) เพราะทำจิตสะอาดได้แล้ว(สจิตตปริโยทปนัง)

คนผู้นี้ชื่อว่า ผู้“อรหัตตา”หรือ“อรหันต์”

เป็นผู้หมดสิ้น“อุปาทาน”ใน“สัญญานันท์”แน่แท้

ยังเสพกาม(กามสังโยชน์) เป็นต้น

ผู้มีกามกัฏฐิ กิเลสอันกัฏฐิ อยู่ในใจก่อนแล้ว อันเป็น “สกลัญญา” คือความกำหนดหมายตามที่ตนเป็นตนมีกิเลสอยู่ ยังมีอวิชชา จึง**ไม่พ้นแม้แค่ “สัทธิกาญญิสสังโยชน์”**

ดังนั้น ป่วยการกล่าวถึงที่สุดชั้น**“อรูปสัตว์หรืออรูปอตฺตา”** เพราะยังห่างความหวังอีกไกลที่จะสามารถเห็นแจ้งว่า **สัฏญฺเอยํ**อย่างหนึ่ง**“ดับ”** สัฏญฺเอยํอย่างหนึ่ง**“เกิดขึ้น”** เพราะลึกล้ำยิ่งนัก ซึ่งมีศาสนาพุทธเท่านั้นที่สอนอย่างนี้

“ความดับ”หรือ “นิโรธ”จึงมิใช่ “ดับ” สัฏญฺเอยํกันตะพีตจนกระทั่ง “ดับ สัฏญฺเอยํ” เป็น “อสังญฺเอยํสัตว์” ตาม**“ทิจญฺเอยํ”**และการปฏิบัติของจิตสายเจโต หรือสายศรัทธาที่หลงยึดถือกัน
นัยสำคัญที่ว่านี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ปุณฺณปาฬุตฺต** ข้อ ๒๗๙ ว่า **“สัฏญฺเอยํของบุรุษมีเหตุ มีปัจจัย เกิดขึ้นก็มี ดับไปก็มี สัฏญฺเอยํอย่างหนึ่งย่อมเกิดขึ้นเพราะการศึกษาที่มี สัฏญฺเอยํอย่างหนึ่งย่อมดับไปเพราะการศึกษาก็มี”**

คำตรัสมียืนยันอยู่ชัดเจนอย่างนี้

ส่วน**จิตตรรกะ** หรือ**สายปัญญา**บางพวกที่ไม่ชัดเจน เช่น คนที่**ไปหลงยึดเอาแค่เข้าใจว่า “สัฏญฺเอยํเกิดขึ้น ก็มี สัฏญฺเอยํดับไปก็มี”** พอตนใคร่ครวญรู้ชัดแม่นยำเต็มเท่านั้น ก็**นึกว่าเป็นการบรรลุธรรมแล้ว** หลงกันอย่างนี้ในพวกนักศึกษาอภิธรรมบ้าง นักปรัชญาบ้าง นักขบคิด เช่น ลัทธิเซ็นโซฮามุฮายานบ้าง ต่างได้รู้เท่านี้ ก็หลงว่าตนบรรลุสำเร็จแล้ว

เพราะคนที่**มีทิจญฺเอยํ “มิฉฉา”**ดังว่านี้ จะเข้าใจเพียงว่า**ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นธรรมชาติเท่านั้น เกิดขึ้น แล้ว ก็ดับไปทั้งสิ้น ไม่ละเว้นสิ่งใดเลย** พอ**“ตนเข้าใจชัดเจนแล้ว”** เมื่อ**ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดและดับ ก็รู้แจ้งจบแล้ว**นี้ ว่า**ทุกสิ่งทุกอย่างก็ล้วนเป็นเพียงธรรมชาติ คือ มันเกิดขึ้น แล้ว ที่สุดมันก็ดับไป “ก็มันดับไปแล้ว”**จะไป**“ดับอะไรอีก”** จะ**มัวงมงายคิดว่า มี “อตฺตา” อะไรกันอยู่อีกเล่า??!**

และจะเพ่งโทษว่า **ถ้าใครขึ้นคิดว่า “ตนยังมีอตฺตา”** ผู้นั้น**ก็มีฉฉาทิจญฺเอยํ** เพราะ**“ทุกสรรพสิ่งมันล้วนไม่ใช่อตฺตา”** แล้วจะไป**มัวหลงว่า “มีอตฺตา” อยู่ที่ไหนอีกเล่า!!!!** แล้วก็ตัดสินว่า**คนผู้นั้นยังหลงผิดเห็น ว่า อตฺตายังมี หรือหลงเห็น ว่า ตนยังหลงสิ่งที่ไม่ใช่อตฺตา เป็น “อตฺตา” อยู่**

ที่จริงทุกอย่างสักแต่**ว่าเป็นรูปเป็นนาม** รูปก็เป็นรูป นามก็เป็นนามเท่านั้น **อตฺตาก็แค่รูปแค่นาม มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วก็ดับไป** ผู้ใดขึ้นยังหลงเห็น-หลงเข้าใจ-หลงเชื่อว่าอะไรๆก็ยังมี **อตฺตายังมี** นั่นคือ ผู้ยังยึดว่า**“มีตัวตน”** ก็จะต้องไปล้าง**“ตัวตน” ให้ “ไม่มีตัวตน” อีกที**

●●●

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน “นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา** “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสลับเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า **ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น** เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”** เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”**(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป ตราบ“ปรีณิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ **ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูคล้ายกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย**หรือ**สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่ยอมทำก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้ที่นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่

นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะหนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง** **“กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ**(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแห่งของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้ขออธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้ขออธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้ขออธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสุณิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่ได้ียวว่า **“อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฎิหารีย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้นไป และ**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี**ศีล**อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี**ศีล**กันทั้งกลุ่มชุมชน มี**ศีล**กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน**“ชาวอโศก”**ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี**ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี**ศีล ๘ ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี**ศีลสูง**ยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีวะ** ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย**มัจฉาชีวะ** เป็นต้น

การค้าขาย**มัจฉาชีวะ ๕** ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕)ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ดังนั้น การฆ่าสัตว์จึงเป็น“กิเลส” เกิดจาก“เหตุ”ที่เป็นกิเลสโลกก็มี เกิดจากเหตุที่เป็นกิเลสโกรธก็มี เกิดจากเหตุที่เป็นกิเลส“โมหะ”นี้แหละร้ายกว่าโลภะ-โทสะ จิตใจที่มี**“ความรู้สึก”**นี้เป็น**โมหะ** โมหะก็**กิเลส** เป็น**ความหลง** คือ**หลงผิดเป็นญก** **หลงชั่วเป็นดี** เป็นต้น เป็น**กิเลส**แท้ **เกิดในใจ** ก็**บาป**ใน**ตน** เป็น**ของตน**(กัมมัตสกะ)

โมหะ นั้น “หลง”ได้หลากหลายนัย **หลงผิด** **หลงลืม**

หลงตัว **หลงใจ** **หลงคลัง** **คลัง** **หลงเหลือ** **หลงเลอะเทอะ** **หลงเลอะเลือน** **หลงตาม** **หลงติด** **หลงเสพ** **หลงยึด** ฯลฯ

กิเลส**“โมหะ”**นี้คนรู้มันยาก หลง**“ยินดีพอใจ”**ในสิ่ง**ผิดเป็นญก** นี้..มีมากกว่ามาก เช่น หลงยินดีพอใจในการได้เปรียบ ยินดีในความอ้ออวย เป็นต้น อย่างนี้ก็บาปแล้ว จริงๆนั้น หลงได้เสพสุขในกามแล้วยินดีพอใจ ก็**“โมหะ”** ได้บาปแล้ว นี่คือ**“บาป”** คือได้กิเลสโลภะใจตนจริงแล้ว หรือหลงได้เสพสุขในโทสะ โกรธ ในพยาบาทแล้ว ยินดีพอใจ ก็**“โมหะ”** ได้บาป คือความหลงผิดจากสังขารขั้นปรมาตย์อยู่แท้ๆ เป็นขั้นสูง พอใจในกิเลส มันก็ผิดชัดๆ ยังสนใจในกิเลสอยู่นั่นเอง แต่ผู้วิเศษยอมยังไม่รู้

“โมหะ”ที่ร้ายกาจมาก ก็คือ การทำให้**“กิเลส”**โตขึ้น, มากขึ้น, หนาขึ้น, อ้วนขึ้นนั้นยังเป็น**“บาป”** แต่เรากลับไปหลงยินดีที่กิเลสเราโตขึ้น, มากขึ้น, หนาขึ้น, อ้วนขึ้น ในทุกคราที่กิเลสเราได้สมใจ เช่น กิเลสกามได้เสพสมใจ กิเลสโทสะได้สมใจ โดยเฉพาะกิเลสโมหะได้เสพสมใจ ซึ่งกิเลสได้อาหาร มันก็อ้วนขึ้น, โตขึ้น, หนาขึ้น, มากขึ้น แต่ดีใจ

คำว่า**อ้วน, โต, หนา, มาก, ใหญ่** บาลีคือ**“ปฺลฺล”** คนที่ยังทำกิเลสให้อ้วน, โต, หนา, มาก, ใหญ่ เพิ่มขึ้นๆอยู่ จึงชื่อว่า**ปฺลฺลชน** คนที่ยัง**“เป็นสุข-ยินดี-พอใจ”**เมื่อ**ได้สมใจในกาม** **สมใจในโกรธ** คือ**คนยัง“โมหะ”**ทั้งสิ้น และคือ**ผู้“สังสมกิเลสลงไปในใจ”** กิเลสก็หนา ก็โต ก็มาก ก็ใหญ่ ก็อ้วน กิเลสมันเพิ่มขึ้นๆในใจของตน นั่นเอง

นี่แหละ คือ ปฺลฺลชน **นี่แหละคือ** **ยังเป็นบาป** **ที่** **ต้อง“ชำระ”**

บุญ คือ **ชำระจิตสันดาน** หรือ**ชำระกิเลสที่มันยังมี** **ในสันดานให้สะอาดหมด**(สันตานิ้ง ปุณาติ วิโสเธติ)

บาป คือ **กิเลส** **ที่ยังมีอยู่ในสันดาน**

“บาปหรือกิเลส”จะ**ออกจากจิตได้** ด้วย**“กรรม”** **ของตน** หรือ**ด้วยการกระทำของตน** **ผู้อื่นทำออกให้ไม่ได้**

“กรรม”หรือ **การกระทำ** ไม่ว่า การกระทำทางกาย การกระทำทางวจี หรือการกระทำทางใจ เป็น**“กรรม”**ทั้งสิ้น **กรรมทุกกรรม** หรือ**การกระทำทุกการกระทำ** ไม่ว่า ดีหรือไม่ดี ล้วนเป็น**“ผลวิบาก”**ที่ตนต้องรับทั้งนั้น

[มีต่อฉบับหน้า]

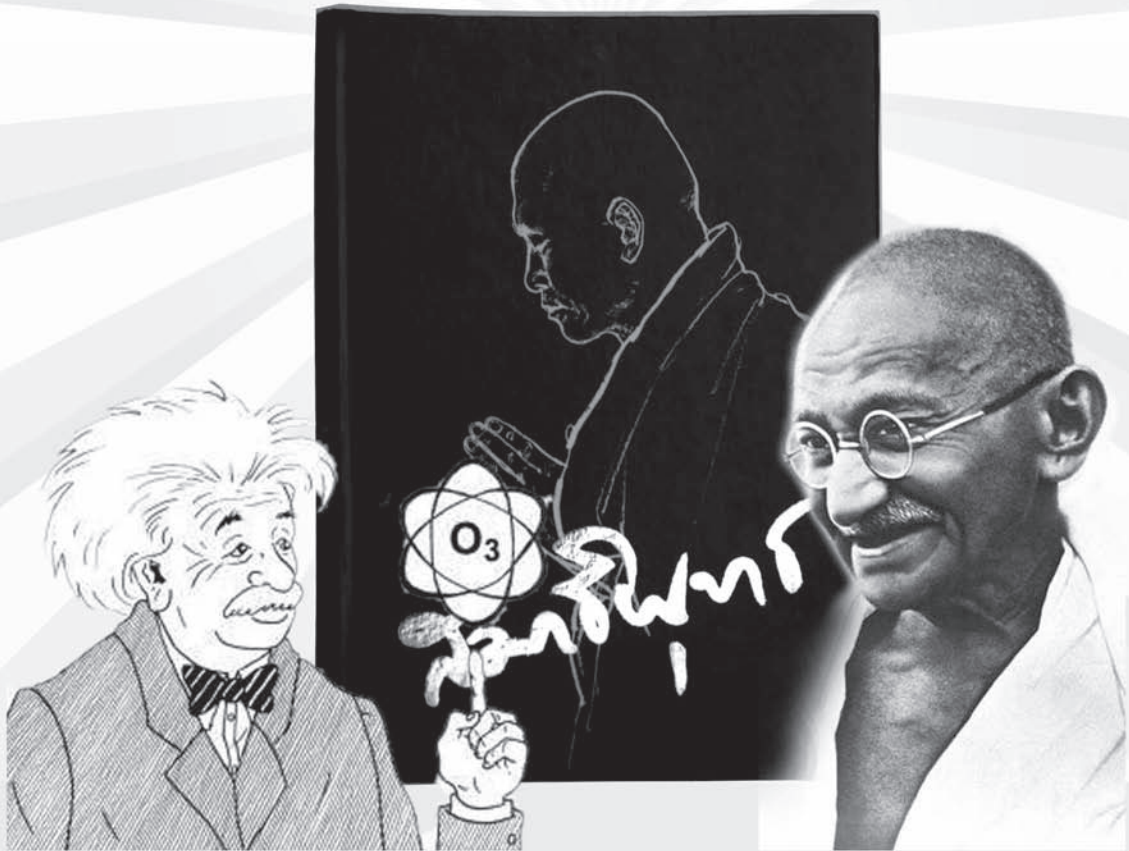

● ต่อจากฉบับที่ ๒๓๗

● เป้าหมายเบื้องต้นในความพยายามของมนุษย์ เช่น ทรัพย์สินสมบัติ
ความสำเร็จภายนอก หรือความหรรษาฟุ่มเฟือยนั้น เป็นเรื่องน่าเหยียดหยาม
อย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้า... **ไอน์สไตน์**

● “หากจะรับใช้เพื่อนร่วมชาติด้วยกัน ซึ่งเราเห็นเขาได้รับความทุกข์ยาก
อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันแล้วไซ้รั ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องละทิ้งทรัพย์สิน
ทุกชิ้นโดยสิ้นเชิง” ... **คานธี**

● ถ้ามนุษย์ไม่ศึกษา “กรรม” ก็ไม่รู้จัก “กรรม” ของตัวเอง ทำชั่ว-ไม่รู้ชั่ว ทำดี-ไม่รู้
ดี กรรมทุกอย่างก็จะหมุนเวียนวนไปกับ “กาล” เรียกว่า “สังสารวัฏ”... **สมณะโพธิรักษ์**

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๒๐

ชีวิตศน์ โลกศน์ ของไอน์สไตน์

มันช่างประหลาดเพียงใดสำหรับมนุษย์เรา
เกี่ยวกับโลกนี้ พวกเราแต่ละคนมาอยู่บนโลกนี้
เพียงช่วงสั้นๆ เพื่อวัตถุประสงค์อันใดไม่อาจ
ทราบได้ (แม้บางครั้งเราคิดว่าทราบดี) แต่ถ้า

มองให้ลึกซึ้ง จากการดำเนินชีวิตประจำวันจะพบว่า
เรามีชีวิตอยู่เพื่อมวลมนุษยชาติ ประการแรก
เพื่อเพื่อนมนุษย์ที่เรามีความสุขอยู่ด้วย จะเห็นได้
จากรอยยิ้มบนใบหน้า อีกประการหนึ่งนั้นเพื่อคน

ทั้งหลายที่เรายังไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัว แต่เราก็ต้องร่วมสุขร่วมทุกข์กับเขาเหล่านั้น ที่ต้องร่วมชะตากรรมกัน ด้วยความเห็นอกเห็นใจ ที่มนุษย์พึงมีต่อกัน

ข้าพเจ้าหมั่นเตือนตนเองนับร้อยๆ ครั้ง ทุกวันให้ระลึกว่า ชีวิตของตนเองทั้งร่างกายและจิตใจต้องพึ่งพาผลงานของเพื่อนมนุษย์ ทั้งคนที่ยังมีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อจะได้ทำประโยชน์ตอบแทนในสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยได้รับมาแล้วและกำลังได้รับอยู่

ข้าพเจ้าชอบการดำรงชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย และรู้สึกสลดใจเสมอเมื่อคิดว่า ข้าพเจ้าได้กินแรงเพื่อนมนุษย์มากอย่างไม่จำเป็น ข้าพเจ้าถือว่าการแบ่งชั้นวรรณะนั้นขัดแย้งกับหลักคุณธรรม และนำไปสู่การใช้อำนาจอย่างเบ็ดเสร็จในบั้นปลาย

ข้าพเจ้าคิดว่า การมีชีวิตที่เรียบง่าย และ

อยู่อย่างสามัญชนนั้นเป็นสิ่งที่ดี และนำมาซึ่งความสุขทั้งทางร่างกายและจิตใจสำหรับทุก ๆ คน

ในทางปรัชญา ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่ามนุษย์มีอิสระ มนุษย์ทุกคนไม่เพียงกระทำการใดๆ ภายใต้อิทธิพลของปัจจัยภายนอก แต่เป็นไปตามความต้องการหรือความจำเป็นภายในจิตใจด้วย “มนุษย์สามารถทำตามใจปรารถนาได้ แต่ไม่อาจสามารถบรรลุได้ทุกสิ่งตามที่เขาปรารถนา” เป็นคำกล่าวของเชอเพินเฮาเออร์ (Schopenhauer : พ.ศ. ๒๓๓๑-๒๔๐๓ ; นักปรัชญาจิตนิยมซึ่งหมายถึงไม่ให้ยึดมั่นถือมั่นที่จะให้ผลสำเร็จเป็นได้ตั้งใจเรา เพราะความพยายามเป็นของมนุษย์ แต่ความสำเร็จเป็นของพระเจ้าเป็นเจ้า หรือเป็นไปตามเหตุปัจจัยอีกมากมายที่เรากำหนดไม่ได้)

ข้าพเจ้าได้ถือเอาเป็นหลักในการดำเนินชีวิต ตั้งแต่วัยหนุ่ม เป็นบ่อน้ำที่ไม่เคยเหือดแห้ง เพื่อหล่อเลี้ยงความอดทนยามเมื่อข้าพเจ้าและคนอื่น ๆ ต้องเผชิญกับความยากลำบากในชีวิต ความรู้สึกนี้ช่วยผ่อนคลายนานี้แก่ความรับผิดชอบที่มักจะถูกโยกย้ายไปเป็นความท้อถอยได้ง่ายมาก และยังป้องกันไม่ให้เราเข้มงวดกับตนเองและผู้อื่นมากเกินไป ซึ่งในบางครั้งยังสอดแทรกอารมณ์ขันได้อีกด้วย

ความจริง ความดีและความงามเป็นอุดมการณ์ ซึ่งได้ส่องนำทางแก่ข้าพเจ้าและปลุกความกล้าหาญขึ้นมาใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้เผชิญชีวิตอย่างเป็นสุข ชีวิตของข้าพเจ้าคงจะว่างเปล่าหากปราศจากความรู้สึกว่ากลุ่มคนที่คิดเหมือนเรายังมีอยู่ เพราะการที่ยังมีกลุ่มคนที่คิดเหมือนเราจึงทำให้เกิดความมุ่งมั่นในเป้าหมาย และยึดมั่นว่า การค้นคว้าที่ยังไม่อาจบรรลุได้มีอยู่ในสาขาศิลปะและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

เป้าหมายเบื้องต้นในความพยายามของมนุษย์ เช่น ทรัพย์สินสมบัติ ความสำเร็จภายนอกหรือความทรูหราฟุ่มเฟือยนั้น เป็นเรื่องน่าเหยียดหยามอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้า

ความรู้สึกอันแรงกล้าในเรื่องความยุติธรรม

และความรับผิดชอบต่อสังคมของข้าพเจ้ามักจะขัดแย้งกันอย่างแปลก ๆ กับข้อที่ว่าข้าพเจ้าขาดความต้องการที่จะพบปะโดยตรงกับบุคคลหรือกลุ่มคน ข้าพเจ้าเป็นนักเดินทางที่กระทำการไปตามวิถีของตนเอง และไม่เคยยึดติดกับประเทศชาติ บ้าน มิตรสหาย หรือแม้แต่ครอบครัวของข้าพเจ้าเองจนหมดหัวใจ ทั้งที่ความผูกพันเหล่านี้ปรากฏเกี่ยวข้องอยู่เฉพาะหน้า กล่าวคือ ข้าพเจ้ายังคงไม่ละวางความพยายามที่จะปลีกตัวออกจากผู้คน และต้องการความสงบอันเป็นความรู้สึกที่เพิ่มขึ้นตามวัยด้วย

อุดมคติทางการเมืองของข้าพเจ้าคือประชาธิปไตย มนุษย์ทุกคนควรได้รับความเป็นปัจเจกบุคคลของเขา และอย่าได้เทิดทูนคนใดอย่างหลับทูลัทธิให้เป็นดังพระเจ้า แต่เป็นโซครายอย่างหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าเองนั้นได้รับการยกย่องและเคารพจนเกินเพื่อนมนุษย์ ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ความผิด หรือความชอบอะไรของข้าพเจ้าเอง เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องด้วยเขาเหล่านั้นปรารถนาที่จะเข้าใจความรู้สึกนึกคิด และความรู้บางประการที่ข้าพเจ้าได้บรรลุถึง โดยได้รับมาจากการดิ้นรนต่อสู้อย่างไม่ย่อท้อ

ข้าพเจ้าตระหนักดีว่า หากต้องการประสบความสำเร็จในการทำงานอันยากลำบาก ควรจะมีใครคนหนึ่งเป็นผู้คิด อำนวยการ และแบกรับความรับผิดชอบ แต่ผู้ตามจะต้องไม่ถูกบังคับ เขาต้องสามารถเลือกผู้นำของเขาได้ ระบบเผด็จการที่ใช้อำนาจบีบบังคับ ในความคิดของข้าพเจ้าในไม่ช้าก็จะเสื่อมสลายไป เพราะการใช้กำลังบังคับมักจะก่อให้เกิดคนซึ่งมีระดับศีลธรรมต่ำ

“ระบบทหาร” แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นผลลัพธ์อันเลวร้ายที่สุดของลัทธิชาตญาณการอยู่ร่วมกลุ่ม ข้าพเจ้าเกลียดการที่มนุษย์เฟลิดเฟลินในการเดินแถวไปตามเสียงบรรเลงของวงดุริยางค์ แต่นี่ก็เพียงพอแล้วต่อการทำให้ข้าพเจ้าดูถูก เขาคงถูกกำหนดให้สมองใหญ่เสียเปล่า คนอย่างนี้มีแต่กระดูกสันหลังก็เพียงพอแล้ว อารยธรรมอันต่างปร้อยเช่นนี้ควรจะ

ถูกล้มเลิกโดยเร็วที่สุด วิศวกรรมอันเกิดจากการออกคำสั่งความรุนแรงอย่างไรเหตุผล และพฤติกรรมโง่งงที่เป็นอันตรายทั้งหลายซึ่งมาในรูปแบบของคำว่า “ความรักชาติ” นั้น ข้าพเจ้าเกลียดมันเหลือเกิน **สำหรับข้าพเจ้าแล้วสงครามจะเป็นสิ่งชั่วร้ายและน่าเหยียดหยาม ข้าพเจ้ายอมถูกลบเป็นชั้น ๆ ตีกว่าจะเข้าไปมีส่วนในกิจกรรมนั้น**

สิ่งงดงามที่สุดที่มนุษย์เรารู้สึกสัมผัสได้คือความล้าลึกของจักรวาล ความรู้สึกอันนี้เป็นรากฐานแท้จริงของศิลปะและวิทยาการ บุคคลใดไม่มีรู้สึกล้าลึกนี้ และไม่อาจรู้สึกพิศวงได้ ก็เหมือนกับว่าปราศจากชีวิต ดุจเปลวเทียนที่ดับแล้ว

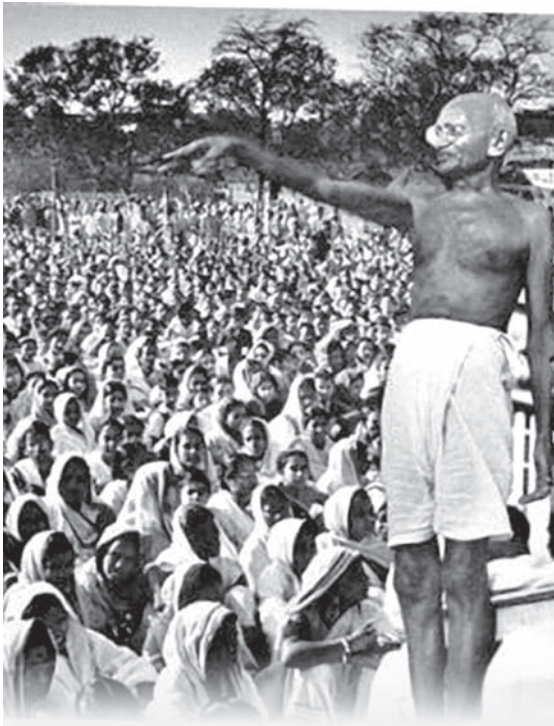
ศาสนาเกิดจากความได้รู้สึกถึงความล้าลึกนั้น แม้อาจเจือปนอยู่บ้างด้วยความกลัว ความรู้สึกทางศาสนาอย่างแท้จริงนั้นคือ ความเข้าใจถึงความดำรงอยู่ของสภาพธรรมอันเรายังไม่สามารถหยั่งรู้ได้ถึงการปรากฏของเหตุผลอันลึกซึ้งและงดงามยิ่ง ซึ่งมนุษย์โดยทั่วไปจะเข้าถึงก็แต่ในสภาพขั้นต้นของมันเท่านั้น ความรู้และอารมณ์อันนี้แหละที่ประกอบกันเป็นทัศนคติทางศาสนาอันแท้จริงตามความหมายนี้ และข้าพเจ้าเป็นผู้ศรัทธาศาสนาอย่างแรงกล้าในความหมายนี้เท่านั้น

ข้าพเจ้าไม่อาจนึกคิดได้ว่า มีพระเป็นเจ้าผู้ซึ่งประทานรางวัลและลงโทษสัตว์โลกที่พระองค์สร้างขึ้น หรือมีความมุ่งมาดอย่างที่มนุษย์รู้สึกมีในแต่ละคน ที่ว่าบุคคลซึ่งรอดพ้นจากการตายทางร่างกายนั้นเป็นเรื่องเหลือเชื่อสำหรับข้าพเจ้า ความคิดแบบนั้นคงจะเป็นความคิดของคนที่มีจิตใจอ่อนแอและมีความกลัว

ข้าพเจ้าเองรู้สึกพึงพอใจแล้วที่ได้สัมผัสความรู้สึกกลับของความรู้สึกสิ้นสุดแห่งชีวิต และได้หยั่งรู้เพียงเลี้ยวเล็ก ๆ ของโครงสร้างมหิมาแห่งสภาพความเป็นจริงในจักรวาล และยังคงมีความพยายามอย่างไม่ย่อท้อที่จะเข้าใจถึงแม้เพียงส่วนน้อยนิดของเหตุผลอันปรากฏอยู่ในธรรมชาติ

(เรียบเรียงจาก แกะรอยไอน์สไตน์ โดย ศ.ศักดา ศิริพันธ์ และโลกในทัศนะข้าพเจ้าโดย ติรณ มัชฌิมา)

ชีวิตทัศน์และโลกทัศน์ของคานธี

คานธีเป็นนักวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณญาณ ได้เขียนหนังสืออัตชีวประวัติของตัวเองชื่อ “ข้าพเจ้าทดลองความจริง” เหตุที่ใช้ชื่อนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า “ข้าพเจ้าเองไม่มีเจตนาที่จะเขียนอัตชีวประวัติเลย ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการจะเล่าเรื่องการทดลองความจริง ซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำมาหลายครั้งหลายครา ข้าพเจ้ามิได้อวดอ้างถึงความสำเร็จมากไปกว่านักวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่ง ที่มีได้อวดอ้างว่าการทดลองของตนนั้นบรรลุถึงขั้นสมบูรณ์ที่สุด แม้จะกระทำด้วยความรอบคอบอย่างยิ่งแล้วก็ตาม

การทดลองในด้านการเมืองของข้าพเจ้า มิได้มีคุณค่าอะไรมากมายนัก และด้วยเหตุนี้ ตำแหน่ง “มหาตมา” ซึ่งการทดลองทางการเมืองนำมาให้แก่ข้าพเจ้า จึงยังมีคุณค่าน้อยลงไปอีก และไม่มีขณะใดเลยที่ตำแหน่งนี้จะสร้างความตื่นเต้นให้แก่ข้าพเจ้า

ประสบการณ์อันเกิดจากการทดลองสัจจะ

หรือความจริง ซึ่งแน่ละ ย่อมจะรวมทั้งการทดลองหลักอหิงสาธรรม หลักพรหมจรรย์ และหลักจริยธรรมอื่น ๆ ช่วยให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า และก่อให้เกิดปีติสุข สิ่งที่ข้าพเจ้าได้พยายามมุ่งแสวงหาในระยะเวลา ๓๐ ปีที่ผ่านมา ก็คือการบรรลุถึง “โมกษะ” (พ้นจากการเวียนตายเวียนเกิด) ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าพูด ข้าพเจ้าเขียน อีกทั้งการดำเนินงานทางการเมืองของข้าพเจ้าทั้งหมด มีวัตถุประสงค์เพื่อบรรลุเป้าหมายอันเดียวนี้

ข้าพเจ้าเป็นนักบวชที่ยากจน ทรัพย์สินที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในโลกนี้ มีกัลลอปันด้าย ๖ เครื่องจวนรับประทานอาหารตั้งแต่อยู่ในคุก ๑ ใบ กระบือใส่นมแพะ ๑ ใบ ผ้านุ่งโบริติ และผ้าเช็ดตัวทอด้วยมือ ๖ ชิ้นนอกนั้นก็มิมีแต่ชื่อเสียงซึ่งก็ไม่มีราคาค่างวดหรือความหมายอะไร

ไม่มีศาสนาใดที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่าสัจจะและความเป็นธรรม ท่านต้องเฝ้าดูชีวิตของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้ากินอยู่ หลับนอน พุดจา และมีความประพฤติทั่วไปเป็นอย่างไร ผลรวมของพฤติกรรมทั้งหมดเหล่านี้ ที่ได้เห็นในตัวข้าพเจ้านั้นแหละ คือศาสนาของข้าพเจ้า

ศาสนาและการเมืองในทัศนะของคานธี

“การอยู่อย่างมีอิสรภาพแต่แบบตัวใครตัวมันนั้น หาใช่เป็นเป้าหมายของนานารัฐ นานาประเทศชาติไม่ โลกเป็นอันหนึ่งอันเดียว และต้องพึ่งพาอาศัยกัน และศาสนาที่ข้าพเจ้ารับนับถือ มิใช่เป็นศาสนาแห่งความคับแคบเห็นแก่ตัวซึ่งนักการศาสนาส่วนใหญ่ที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นล้วนเป็นนักการเมืองที่ปลอมแปลงตัวมา ส่วนตัวข้าพเจ้าผู้สวมบทบาทเป็นนักการเมืองนั้น ด้วยจิตใจอันแท้จริง แล้วเป็นนักการศาสนาต่างหาก”

ผู้บรรลุสัจธรรมย่อมไม่จำกัดตนเอง

การที่จะบรรลุสัจธรรมอย่างแท้จริงได้นั้น เราจะต้องสามารถรักสรรพชีวิตให้ได้เหมือนกับที่เรา

รักตนเอง ผู้ที่มีความปรารถนาเช่นนี้จะจำกัดตนเองให้อยู่ในขอบเขตหนึ่งขอบเขตใดของชีวิตไม่ได้และเพราะศรัทธาปสาทะที่มีต่อลัทธิธรรมนี้เอง ข้าพเจ้าจึงมาพัวพันการบ้านการเมือง

ข้าพเจ้าพูดโดยมีต้องรื้อและด้วยคารวะในทัศนะของผู้อื่นอย่างเต็มเปี่ยมว่า **บรรดาผู้ที่พูดว่า ศาสนาไม่เกี่ยวกับการเมืองนั้น เป็นผู้ที่ไม่ทราบความหมายของคำว่า “ศาสนา”**

“สำหรับผมแล้ว...การเมืองที่ปราศจากหลักธรรมทางศาสนาเป็นเรื่องของความโสมมที่ควรสละละทิ้งเสียเป็นอย่างยิ่ง การเมืองเป็นเรื่องของ ประเทศชาติ และเรื่องที่เกี่ยวข้อง สวัสดิภาพ... ต้องเป็นเรื่องของผู้มีศีลมีธรรม ประจําใจ เพราะฉะนั้น เราจึงต้องเอาศาสนจักรไปสถาปนาไว้ในวงการเมืองด้วย”

ถูกแล้วคุณ...ผมเป็นนักการศาสนา แต่คุณจะว่าผมหลงทางเข้ามาในวงการเมืองไม่ได้ นักการศาสนาจะต้องต่อต้านความไม่มีศาสนาในทุกแห่งหนที่เขาได้พบเห็น แต่ในยุคปัจจุบัน ความไม่มีศาสนาได้เข้าไปยึดการเมืองไว้เป็นป้อมปราการอันสำคัญที่สุด เพราะฉะนั้นผมจึงต้องเข้าไปในวงการเมืองเพื่อต่อต้านความไม่มีศาสนา”

การป้องกันตนให้พ้นจากผลประโยชน์ทับซ้อนทางการเมือง

เมื่อข้าพเจ้าพบว่าตนเองได้ถูกดึงเข้ามาในแวดวงของการเมืองเสียแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ถามตัวเองว่า การที่จะรักษาตนให้พ้นจากความไม่มีศีลธรรม อัลลัจจะและจากสิ่งๆที่เรียกกันว่าผลประโยชน์ทางการเมืองนั้น จำเป็นจะต้องทำอย่างไร คำตอบที่ผุดขึ้นในสมองของข้าพเจ้าก็คือ **“หากจะรับใช้เพื่อนร่วมชาติด้วยกัน ซึ่งเราเห็นเขาได้รับความทุกข์ยากอยู่ทุกเมื่อเช้าวินแล้วไซ้ร ก็จำเป็นอย่างยั้งที่เราจะต้องละทิ้งทรัพย์สินทุกชิ้นโดยสิ้นเชิง”**

ข้าพเจ้าไม่สามารถจะคุยด้วยความลัจได้ว่า ข้าพเจ้าปฏิบัติตนตามความคิดเช่นนี้ได้ในทันที ตรงกันข้าม ข้าพเจ้าจำต้องสารภาพว่า แรก ๆ นั้นทำได้ยากและซ้ำมาก และไม่ใช้แต่ยากและซ้ำเท่านั้น หากยังเต็มไปด้วยความปวดร้าวใจ เป็นอย่างยิ่งอีกด้วย แต่เมื่อกาลเวลาล่วงเลยไป ข้าพเจ้าก็พบว่าข้าพเจ้าจำต้องทิ้งสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งข้าพเจ้าเคยยึดถือว่าเป็นของตน และต่อมาข้าพเจ้าก็พบว่าการละทิ้งสิ่งเหล่านี้ ก่อให้เกิดความสุข อย่างแท้จริง

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็สามารถสละทุกสิ่งได้อย่างรวดเร็ว ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพรรณนาถึงประสบการณ์ของตนเองอยู่นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการอันหนักอึ้งได้หลุดลอยไปแล้วจากบ่าทั้งสองของข้าพเจ้า เดี่ยวนี้ข้าพเจ้าเดินได้อย่างเสรีและสามารถรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันด้วยความสุขและความเพิลิตเพิลินเป็นอย่างยั้ง การ**“มี”** **ไม่ว่าสิ่งใด เป็นเรื่องของความวุ่นวายและเป็นทุกข์โดยแท้**

ข้าพเจ้าพูดกับตนเองต่อไปว่า การเป็นเจ้าของน่าจะเป็นอาชญากรรมหรือเป็นความผิดอย่างหนึ่ง การขโมยมิใช่หมายความว่าไม่ลักทรัพย์ของผู้อื่นเท่านั้น แต่การ**มีไว้หรือรับไว้** ซึ่งสิ่งใด ที่ตนไม่มีความจำเป็นต้องใช้ ก็หมายถึงการขโมยด้วยเหมือนกัน และการขโมยเป็นหิงสกรรม อย่างหนึ่งแน่นอน

ผู้ที่สามารถทำตนเป็นคนยากจนด้วยใจสมัครเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้ที่ปฏิบัติตนจนบรรลุอุดมการณ์ดังกล่าว ย่อมเป็นสักขีพยานได้ว่า **เมื่อใดที่เราทำตนให้เป็นคนไม่มีอะไรได้เลย เมื่อนั้นเราจะเป็นคนที่ร่ำรวยที่สุดในโลก**

(เรียบเรียงจาก หนังสือ โลกทั้งผองพี่น้องกัน : และข้าพเจ้าทดลองความจริง; ของ มหาตมาคานธี แปลโดย กรุณา กุศลาคัย)

ชีวิตทัศน์ของ สมณะโพธิรักษ์

“กรรม” กับ “กาล”

ชีวิตมนุษย์ในโลกนี้คือ “กรรม” ที่ดำเนินไป กับ “กาล” เท่านั้น

ชีวิตมนุษย์จึงไม่มีอะไรออกไปจาก “กรรม” กับ “กาล”

“กาลเวลา” ไม่มีใครจะไปมีสิทธิ์ควบคุมได้ มีแต่ “กรรม” เท่านั้นที่เราต้องควบคุมให้ได้

“กาล” เกิดจากการเคลื่อนไหวเวียนวนของทุกอย่าง ตั้งแต่มหจักรวาล ดวงดาว ดำเนินไป ทรายเท่าที่มหจักรวาลนี้ยังเคลื่อนต่อไป ไม่มีที่สิ้นสุดนิรันดร์

เมื่อเกิดมีสัตว์โลก มีจิตวิญญาณ ลึกลงไปถึง “นามธรรม” ที่เป็นวัฏจักรของ “กรรมวิบาก” ทุกอย่างก็เกี่ยวเนื่องกับ “กาล” ตรงนี้

ถ้ามนุษย์ไม่ศึกษา “กรรม” ก็ไม่รู้จัก “กรรม” ของตัวเอง ทำชั่ว-ไม่รู้ชั่ว ทำดี-ไม่รู้ดี

กรรมทุกอย่างก็จะหมุนเวียนวนไปกับ “กาล” เรียกว่า “สังสารวัฏ”

“ความดี-ความชั่ว” เป็นเรื่องที่ลึกซึ่งสำคัญมาก มนุษย์ไม่ศึกษา “สังขารม” ในเรื่องนี้ก็จะทำชั่วแล้วไม่รู้ตัว จนชีวิตหมุนเวียนอยู่ใน “สังสารวัฏ” แบบโลกีย์ตกต่ำ เรียกว่า นรก เจริญสูงขึ้น เรียกว่า สวรรค์ ก็หมุนเวียนกันอยู่อย่างนี้

ใน “สังสารวัฏ” นี้มีนรก-สวรรค์ ทั้งแบบ “โลกีย์” กับ “โลกุตระ”

เมื่อไม่ศึกษาเรียนรู้ “ศาสนาพุทธ” ก็จะไม่รู้ “โลกุตระ” เลย ศาสนาอื่น ๆ นั้นไม่มี “โลกุตระ” มีแค่ “โลกีย์” ธรรมดา เรียกว่า “กัลยาณชน” เป็นคนดี สร้างสรรเสียดลใจจริงเหมือนกัน แต่ไม่มี “นิพพาน” เพราะไม่มีการเรียนรู้ “กิเลส” ที่แท้จริง ไม่ได้หยั่งลึกเข้าไปถึง “ต้นเหตุแห่งความชั่วร้าย” คือ “กิเลส”

เมื่อ “กิเลส” เกิดแล้วก็มืบทบาทสัมพันธ์กันกับ “กรรม” (กาย-วจี-มโน) จึงเป็นเหตุให้ก่อแต่เรื่องชั่วบาป ให้ทุกข์ยากเดือดร้อน “กิเลส” ไม่เคยก่อเรื่องดี!

คนหรือชุมชนที่โหนกแล้วแต่ ถ้ามี “กิเลส” มาก ๆ คนหรือชุมชนนั้นไม่เป็นสุข มีแต่ทุกข์ เดือดร้อน ซบซ้อนที่ยากจะรู้ หนักหนาขึ้นไปทุกวัน ทุกวันนี้เรื่องที่เกิดกันขึ้นมามีแต่ “กิเลส” ทัບถม วุ่นวาย เดือดร้อนจนมีความซบซ้อนมาก ยากที่จะรู้ ถ้าไม่ล้างล้างที่ปกปิด อัดอั้น ทัບถม เรา จะไม่สามารถหยั่งลึกลงไปถึงกันราก ต้นเค้าของสิ่งที่เป็นจุดต้นที่สุดของการเกิด “ทุกข์-อวิชชา” (โง่) ได้ ซึ่งเราจะต้องค้นหาไปจนถึงที่สุดให้ได้ !
(หาต้นเหตุแห่งทุกข์ แล้วดับมันให้ได้)

“ศาสนาพุทธ” เรียนรู้ “กิเลส” ที่แท้จริง รู้จัก “กิเลส” จริง ๆ อย่างชัดแท้ จับมันคั่นตาย แล้วลดละ “กิเลส” ได้จริง ๆ อย่างถาวรถึงที่สุด เป็นผลสำเร็จอันสมบูรณ์ ทำให้ “กิเลส” ดับสนิท จึงมี “อรหัตต์” หรือ “นิพพาน”

“สมุทัยอารยสัจ” คือ “กิเลส” ที่ก่อทุกข์ ถ้าดับเหตุไม่ได้ ไม่มีทางเจริญสูงสุด

“กิเลส” เป็นนามธรรมอยู่ในจิตวิญญาณ

นอกจิตวิญญาณไม่มี “กิเลส”

“คน” เป็นหลอดทดลอง ที่มีจิตวิญญาณ อยู่ในตัว
คนทุกคนซึ่งเป็นตัว Subject แท้ ๆ ที่ทุกคนสามารถ
พิสูจน์หาความจริงในหลอดทดลองนี้ได้แน่นอน

ความรู้ทาง “วิทยาศาสตร์” ทุกวันนี้ก็ยังจับ
“จิตวิญญาณ” ไม่ได้!

แต่ “พระพุทธเจ้า” ค้นหาวิธีจับ-วิธีพิสูจน์
“จิตวิญญาณ” ได้!

ไม่มีเครื่องมืออะไรที่จะรู้จัก “จิตวิญญาณ” ได้
ดีที่สุดเท่า “จิตวิญญาณ” เอง

และไม่มีอะไรที่จะจับ “กิเลส” ได้ดีที่สุดเท่า
“จิตวิญญาณ” !

“จิตวิญญาณ” เป็นตัวธาตุรู้ เป็นปัญญา เป็น
ญาณทัสสนวิเศษที่สามารถจับ “กิเลส” มาพิสูจน์
จนรู้จัก “กิเลส” วิจัย “กิเลส” ต่างจาก “จิต”
แล้วทำลาย “กิเลส” ให้ได้มาก ๆ ก็ยิ่งรู้จัก “จิต
วิญญาณ” ยิ่งขึ้น เพราะกิเลส “แปลงตัว” ครอบงำ
“จิตวิญญาณ” จนเหมือนกับเป็น “จิตวิญญาณ” เหมือน
เป็นตัวเรา เหมือนเป็นเจ้าของร่างกายชีวิต แต่
แท้จริงเป็นตัวปลอม เรียกว่า “อาคันตุกะ” เป็น
แขกจรเข้ามาอยู่อาศัยยัดครอง จนเจ้าตัวเองถูก
ครอบงำมีหลงว่า “เป็นของจริง”

เมื่อวิธีการและลองหัดลดละได้แล้วจริง ๆ ก็
จะจับ “กิเลส” ได้จริง

“ศาสนานพทุธ” จึงมีความเที่ยงแท้ที่สามารถ
กำราบ “กิเลส” ได้ เมื่อจิตเข้ากระแสเป็น
“โสตาบัน” ก็มีความเที่ยงแท้ (นิยตะ) คือ ไม่ตกต่ำ
ไปกว่านั้น มีแต่จะเดินทางไปสู่ที่สูงอันสูงสุดของ
มนุษย์เป็นที่สุด (ABSOLUTE) คือ “นิพพาน”

ผู้ใดยังไม่มีคุณธรรม คุณภาพ ถึงขั้นเข้ากระแส
“โสตาบัน” ชีวิตจะหมุนเวียนเป็น “วัฏจักร” ไม่แน่นอน
อาจตกต่ำหนัก หรือสูงขึ้นขนาดไหนก็ได้ อย่างโลกีย์
เป็นสวรรค์โลก-สวรรค์ดวง-สวรรค์เสพสมสุขสมได้
สวยงาม-ได้อิมมอรอย...กับ “กามคุณ ๕” ได้รำรวย

“โลกธรรม” (ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข) นี้คือสุขสูงอย่างโลกีย์
“การเสพสมใจ” ก็ยังคงคือ “การเห็นแก่ตัว”
ส่วน “สุขโลกุตระ” คือ สุขอย่างลด-เบา-

ว่าง-สงบ ดับ “กิเลส” เสพสม

ละการเสพสมให้น้อยลงได้เท่าไร ความเห็น
แก่ตัวก็น้อยลง จะมีพลังงานทำกรรมกิริยา
สร้างสรรค์ ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นได้มากตาม
ความรู้-ความเชี่ยวชาญ

เมื่อยกพิภพ ไม่เมื่อยก็เพียร สร้างสรรค์เสียสละ
ไปจนกว่าจะตาย !

ตายแล้วอยากจะหมุนเวียนมาเกิดสร้างสรรค์
ต่อไปอีก ก็มีหลักประกันแน่นอน เพราะ
“กิเลส” ความเห็นแก่ตัวลดละได้จริง สิ่งที่ได้
เหล่านี้ได้แล้วได้เลย รับประทานยืนยันชัดเจนเป็น
หลักฐาน เข้ากระแสแล้วไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา

ยังเป็น “พระอรหันต์” จะหมุนเวียนมาเกิดอยู่
ใน “สังสารวัฏ” อีกกี่ชาติ ๆ ก็มีแต่ความรอบรู้
เชี่ยวชาญที่เจริญออกงามไปสู่ความเป็น
“พระพุทธเจ้า” ในอีกกี่แสนชาติก็ตาม ก็เป็นคุณ
ของโลก เป็นประโยชน์ต่อสังคมมนุษยชาติ

(จากหนังสือ สัจจะชีวิต ของสมณะโพธิรักษ์ ภาค ๓)

space and time ในมุมมองของ...สมณะโพธิรักษ์

ใน *space* คือจักรภพที่บรรจุทุกอย่างไว้หมด
เลย ทั้งกาแล็กซี ดวงดาว ถ้าใครไม่มี จักขุญาณ
ปัญญา วิชา แสงสว่าง ก็จะตกในหลุมดำ Black
hole เป็นสัตว์ในความมืด ถูกดูดเข้าไป เป็นวัตถุ
แห่งทึบ มันก็เคลื่อนตัวไปในอวกาศโดยไม่รู้ตัวคือ
อะไร เป็นดวงดาว เป็นอวกาศบาต เป็นสารพัด
แต่ถ้าเป็นแบบพุทธ ผู้มีดวงตา จักขุ ญาณ ปัญญา
วิชา แสงสว่าง จะเห็นหมดเลย รู้หมดเลยว่าใน
space มีอะไรอยู่ ส่วนของพระพุทธเจ้าเป็น กรรม
กับ กาละ เราจะหยั่งกรรมกิริยาทุกอย่างออก
หมดเลย และรู้ว่าอะไรมีคุณมีโทษ ก็จัดการสิ่งมี
โทษ ในจักรวาลเล็กของเราได้ จัดการเอาออกสิ่ง
ไม่ดีทั้งรูปและนาม เราก็อยู่กับรูปและนามที่ดี
สังเคราะห์กันอยู่อย่างเจริญ ซึ่งไอน์สไตน์คิดเรื่อง
space and time แต่ไม่มีวิธีควบคุมการใช้ คน
เอาไปทำระเบิดปรมาณู จนเป็นความรู้สึกผิด
(guilty) และพ่อครูรู้ถึงความรู้สึกผิดนี้ และ
ไม่พยายามให้เกิด **๒** อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

เรื่องที่ ๑ **สังสอน ส.ส.** การเมืองบัลแกเรียตึงเครียด มีบไลรัฐบาลปิดล้อมรัฐสภา ทำ รมต.-ส.ส. และเจ้าหน้าที่นับร้อยชาติติดเป็นตัวประกันนานกว่า ๘ ชม. ก่อน เจ้าหน้าที่ตำรวจนำกำลังฝ่ามือเข้าไปช่วยพาตัวออกมาได้ (มติชน ๒๕ ก.ค.๕๖)

เรื่องที่ ๒ **จีนสู้ๆ** จีนห้ามสร้างตึกราชการภายในเวลา ๕ ปี เป็นมาตรการใหม่ที่จะขจัดปัญหาทุจริตในแวดวงราชการ (มติชน ๒๕ ก.ค.๕๖)

เรื่องที่ ๓ **ปรากฏการณ์ทางสังคม!**

เอ พิรายนานเมื่อ ๒๕ ส.ค. ว่า นักโทษ ๑๐๐ คนในเรือนจำชื่อดัง ฮัวเรซ ในรัฐชิวาวาของเม็กซิโกได้รับสิทธิ์จัดงานสมรสหมู่ โดยมีครอบครัวและมิตรสหายมาร่วมงานที่เรือนจำด้วย นายซีซาร์ รามิเรซ ผู้อำนวยการสำนักงานทะเบียนราษฎรรัฐชิวาวา ซึ่งเป็นประธานงานสมรสหมู่ครั้งนี้ กล่าวว่า รัฐบาลมีจุดประสงค์ให้นักโทษมีชีวิตใกล้เคียงกับโลกภายนอกมากที่สุด เพื่อช่วยให้ปรับตัวก่อนวันพ้นโทษ

เรื่องที่ ๔ **โรคร้ายคนไทย** แพทย์ชี้คนไทยเสี่ยง “มะเร็งตับ” จากพฤติกรรมการใช้ชีวิต เฉลี่ย ๕๕ คนต่อวัน หรือ ๒ คนต่อชั่วโมง (มติชน ๒๖ ก.ค.๕๖)

๗

● คนโง่ งามง่าย ง่ายโง่
ปิดไร่! งามโง่ แทบตาย
คนเห็น แก่ตัว ชั่วร้าย
ตัวได้ เขาตาย ไม่สน.

ภาพอินเทอร์เน็ท

คนโง่กับคนเห็นแก่ตัว

(ขุรปุตตชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เซตวัน กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล
มีอยู่วันหนึ่ง พระศาสดาตรัสถามภิกษุรูปหนึ่ง
“จริงหรือไม่ภิกษุ ได้ทราบมาว่าเธอกระสัน
อยากสึก”

“จริง พระเจ้าข้า”

“เพราะสาเหตุอะไรกันเล่า”

“เพราะถูกภรรยาเก่าโลมแล้ว พระเจ้าข้า”

“ดูก่อนภิกษุหญิงนี้ทำสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์
แก่เธอ มิใช่เฉพาะในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน
เธอกำลังไปเพื่อโดดเข้ากองไฟตาย ก็เพราะ

หญิงนี้ แต่อาศัยบัณฑิตจึงรอดชีวิตได้”

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสแสดง

ใน.....

อดีตกาล **พระราช**าทรงพระนามว่า
เสนกะ ครองราชสมบัติอยู่ที่กรุงพาราณสี

วันหนึ่ง **พญา**นาคราช (ร่างคล้ายงูแต่ตัวใหญ่กว่า
งูมากนัก เป็นราชาแห่งงูทั้งหลาย) ผู้เป็นราชาแห่ง
นาคพิภพ ได้ออกเที่ยวจับเหยื่อหากินบนโลกมนุษย์

ในวันนั้น มีเด็กชาวบ้านจำนวนมากพบเห็น
พญา นาคราชแล้ว พากันเอาก้อนหินและท่อนไม้
เขวี้ยงใส่ หมายถึงพญา นาคราชให้ตาย พอดี

เวลานั้นเอง พระเจ้าเสนกะเสด็จเพื่อสำราญที่ พระราชอุทยาน ผ่านที่ตรงนั้นได้ทอดพระเนตร เหตุการณ์เข้า จึงตรัสกับพวกเด็กเหล่านั้น

“พวกเจ้าทำอะไรกัน”

“พวกเราต้องการช่างใหญ่ตัวนี้ให้ได้”

“พวกเจ้าอย่าฆ่ามันเลย จงปล่อยมันไปเถิด”

แล้วทรงให้พญานาคราชหลบหนีไป พญานาคราชจึงพ้นภัยรอดตาย ได้กลับคืนสู่นาคพิภพ

ครั้งเวลาเที่ยงคืน พญานาคราชได้ขนเอาเพชรพลอยมีค่ามากมาย เข้าไปยังห้องบรรทมของพระเจ้าเสนกะ ทูลเกล้าถวายสมบัตินั้นแล้วกราบทูล

“ข้าพระพุทธเจ้าอาศัยพระองค์ช่วย จึงได้รอดชีวิตมา”

ตั้งแต่นั้น พญานาคราชได้ทำมิตรภาพกับพระราชินี ไปเข้าเฝ้าพระราชินีบ่อยๆ และให้ **นาคมาณวิกา**(งูตัวเมียที่แปลงร่างเป็นหญิงสาวได้) **นางหนึ่ง** ประจำอยู่ราชสำนัก คอยดูแลรับใช้พระราชินี โดยพญานาคราชทูลกับพระราชินีว่า

“หากคราใดพระองค์ไม่แลเห็นนางนาคนี้ พระองค์ทรงรำยมนต์บทนี้ ก็จะแลเห็นได้”

แล้วถวายมนต์บทนั้นแก่พระราชินี

อยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าเสนกะเสด็จพระราชอุทยาน ทรงเล่นน้ำในสระบัวกับนางนาคมาณวิกา แต่นางนาคนั้นได้พบเจอกับ **งูน้ำตัวหนึ่ง** เข้า เกิดจิตรักใคร่พอใจ นางนาคจึงคืนสู่ร่างงูตามเดิม แล้วสมสู่กับงูน้ำนั้น

เมื่อพระราชินีไม่ทรงเห็นนางนาค ก็ทรงสงสัย จึงทรงรำยมนต์บทนั้น ก็ได้ทรงเห็นนางนาคกำลังทำอาจารย์(ลามก)อยู่ ทรงไม่พอพระทัย ทรงฉวยเอาชกไม้ไฟตีสอง

นางนาคถูกตีก็โกรธ หนีจากพระราชอุทยาน กลับคืนสู่นาคพิภพ ตรงเข้าไปฟ้องกล่าวโทษกับพญานาคราช

“พระราชินีผู้เป็นสหายของพระองค์นั้น ลูแก่อำนาจ ได้เขียนตีหม่อมฉัน เพียงเพราะไม่เชื่อฟังเท่านั้นเอง”

แล้วแสดงให้ดูหลังลายเพราะถูกตี พญานาค-

ราชเห็นแล้วก็ไม่พอใจ หุนหันพลันแล่นสั่ง **นาคมาณพ** (งูตัวผู้ที่แปลงร่างเป็นชายหนุ่มได้) **๔ นาย**

“พวกเจ้าทั้ง ๔ จงไปที่ห้องบรรทมของพระเจ้าเสนกะ แล้วพ่นลมพิษเผาทำลายพระแท่นบรรทม (เตียงนอน)เสียให้เป็นเหมือนกับเผาแกลบที่เดียว”

พจนาคมาณพก็รับคำ ลอบเข้าไปจนถึงห้องบรรทมของพระราชินี ขณะนั้นเอง พระองค์กำลังตรัสถาม **พระอัครมเสลีย์ผู้เป็นพระเทวีว่า**

“วันนี้เธอรูปร่างไหม นางนาคมาณวิกาไปไหน”

“หม่อมฉันไม่รู้ เพคะ”

“นางนาคไปพระราชอุทยานกับเรา แต่ไปทำอนาจารกับงูน้ำตัวหนึ่ง ขณะที่เล่นน้ำในสระบัวของเรา **จึงโดนเราทำโทษตีด้วยไม้ไฟ เพื่อให้สำเหนียกว่า อย่ากระทำอย่างนี้อีก** จากนั้นก็หนีหายไป คงกลับไปนาคพิภพฟ้องสหายของเราเป็นแน่ หากนางนาคนี้ใส่ร้ายเรา ทำลายมิตรภาพเสีย เราอาจจะมิภัยได้”

พจนาคมาณพได้ฟังรู้สาเหตุจริงแล้ว จึงพากันกลับไปแจ้งความจริงแก่พญานาคราช

เมื่อได้รู้ความจริง พญานาคราชก็เกิดความสังเวช(เกิดสำนึกดีจากความสลัดใจในสิ่งที่ไม่มีดี) รีบไปเข้าเฝ้าพระเจ้าเสนกะทันที แล้วขอขมาต่อพระราชินี ทั้งยังถวายมนต์ชื่อ **สรพรุตชชนะ เป็นมนต์ที่สามารถรู้การส่งเสียงของสัตว์ทุกชนิดได้** เพื่อลงโทษตัวเองที่หุนหันและใจร้อน โดยทูลกับพระเจ้าเสนกะว่า

“ข้าแต่มหाराช มนต์นี้มีค่ามหาศาลยิ่งนัก จะให้แก่ใครอื่นมิได้ **หากพระองค์ประทานมนต์นี้แก่ใครอื่น จะต้องทรงโดดเข้ากองไฟสวรรคต(ตาย)เพียงประการเดียวเท่านั้น”**

“ดีละ ตกกลางตามนั้น”

ตั้งแต่นั้นมา พระราชินีทรงได้ยินเสียงสัตว์ทั้งหลายส่งเสียงพูดคุยกันอยู่เสมอๆ

วันหนึ่ง ขณะที่ทรงเคี้ยวกินเครื่องหวาน (ของหวาน)อยู่ที่ห้องพระโรง ทรงทำขนมหนึ่งชิ้น หลุดมือ กับทรงทำน้ำผึ้งหนึ่งหยดหล่นลงสู่พื้นทันทีทันใดมี **มดแดงตัวหนึ่ง** พบเห็น จึงตะโกน

ร้องบอกแก่พรรคพวก

“ถาดขนมคว่ำแล้ว โถน้ำผึ้งแตกแล้วที่ห้องพระโธง พวกเราจกรับมากินกันเถิด”

พระราชาทรงสดับเสียงร้องของมดแดงนั้นแล้ว ทรงพระสรवल(หัวเราะ)ขึ้นมา พระเทวีที่ประทับอยู่ใกล้ๆ แม้มิได้ตรัสถาม แต่ก็ทรงดำริในพระทัย

“พระองค์ทรงเห็นอะไรหนอ จึงทรงพระสรवल”

ต่อมา พระราชาทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ มีแมลงวันตัวผู้เฝ้ากับแมลงวันตัวเมียว่า

“เราสองมาร่วมอภิรมย์กันที่นี่เถิด”

“คอยก่อนเถอะพี่ บัดนี้ราชบุตร(เจ้าชาย)กำลังจะนำผงหอมถวายพระราชอา เมื่อพระองค์ทรงลูบไล้ผงหอม ก็จะมีผงหอมร่วงหล่นสู่แทบพระบาท ขณะที่ผงหอมลอยตกลงมานั้น น้องจะร่อนกลาเข้าไปเคล้าเคลีย ภายจะได้มีกลิ่นหอมจากนั้นจึงไปร่วมอภิรมย์กัน ที่พระประมุขฐานค์(หลัง)ของพระราชอาตี๋ใหม่พี่”

ทรงสดับเสียงพูดคายนั้น ทรงอดมิได้ที่จะทรงพระสรवलออกมา แม้ครั้งนี้พระเทวีก็ทรงเห็นอีก ทรงเกิดความสงสัยขึ้นอีกในพระทัย

“พระราชาทรงเห็นอะไรหนอ จึงทรงพระสรवल”

กระทั่งถึงเวลา...พระราชอาเสวยพระกระยาหารเย็น พระองค์ทรงทำให้อาหารพิเศษก้อนหนึ่งตกลงพื้น **พวกมดแดง** ต่างก็ร้องบอกแก่กันด้วยความดีใจ

“หม้อพระกระยาหารของราชตระกูลแตกแล้ว มาร่วมกันกินอาหารเย็นเถิด”

พระราชาทรงสดับแล้ว ก็ทรงพระสรवलอีก แม้พระนางเทวีก็ทรงเห็นอีก ยิ่งทรงสงสัยจัด

“พระราชาทรงเห็นอะไรหนอ จึงทรงพระสรवल”

ตกตึก ขณะที่พระเทวีประทับอยู่บนแท่นพระบรรทมกับพระราชอา ทรงอดพระทัยต่อไปไม่ไหว จึงทูลถามพระราชอา

“ข้าแต่สมมุติเทพ วันนี้พระองค์ทรงเห็นอะไรหรือ จึงทรงพระสรवलถึง ๓ คราวด้วยกัน”

“เธออยากจรรู้ไปทำไม ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับเธอเลย ก็กับการที่ฉันหัวเราะทั้ง ๓ ครั้งนั้น”

แล้วก็ทรงนิ่งเฉยเสีย ไม่ยอมบอกเล่าให้รู้ แต่นานวันเข้า...ก็ยิ่งถูกพระเทวีรบเร้าทุกๆ วัน จนในที่สุดก็พระทัยอ่อน ดรัสเรื่องมนต์สรรพร- รุดชนนะให้พระเทวีได้รู้ พระเทวียังรู้ก็ยิ่งอยากได้มนต์นั้น จึงทูลขอกับพระราชอา

“ขอพระองค์โปรดประทานมนต์นี้แก่หม่อมฉันเถิด”

แม้จะถูกพระราชอาปฏิเสธอย่างไร พระเทวีก็ยิ่งรบเร้าหนัก ทั้งที่พระราชอาจะดรัสห้ามว่า

“หากฉันให้มนต์นี้แก่เธอ ฉันก็จะต้องโดดเข้ากองไฟตาย”

แต่พระเทวียังคงทูลขอ จะเอาตามใจตนให้จงได้

“ถึงพระองค์จะสิ้นพระชนม์ ก็จงประทานมนต์นี้แก่หม่อมฉันเถอะ”

เมื่อเป็นเช่นนี้ พระราชอาผู้พระทัยอ่อน ตกอยู่ในอำนาจของหญิง ก็ทรงตัดสินใจพระทัย แล้วดรัสอย่างจำยอม

“ดีละ เธออยากจะได้มัน ฉันก็จะให้มนต์นี้แก่เธอ แต่ฉันจะต้องหาสถานที่ก่อกองไฟเสียก่อน”

แล้วเสด็จไปยังพระราชอุทยานด้วยราชรถ บัดนั้น **ท้าวลักกะจอมเทพ**(ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยความประเสริฐ) ทรงตรวจดูสัตว์โลกอยู่ ทรงเห็นเหตุการณ์นี้ ทรงดำริว่า

“พระราชอาองค์นี้ช่างเขลานั้น จึงตกอยู่ในอำนาจของหญิง หมายพระทัยโดดเข้ากองไฟ เห็นที่เราจะต้องช่วยให้ชีวิตแก่พระองค์”

จึงทรงพา**พระมเหสี**ชื่อ **สุชาดา** เสด็จไปยังกรุงพาราณสี แล้วทรงแปลงกายเป็น**แพะตัวผู้** ให้พระมเหสีแปลงกายเป็น**แพะตัวเมีย** ทรงลำแดงฤทธิ์ไม่ให้ผู้ใดมองเห็น ยกเว้นแต่สัตว์ทั้งหลายกับพระเจ้าเสนกะผู้เดียว ที่มองเห็นแพะทั้งสองได้

ขณะที่ราชรถของพระเจ้าเสนกะแล่นมาตามทาง แพะทั้งสองตัวไปดักยืนอยู่กลางถนน ทำท่าจะสมสู่กัน พระราชอาทอดพระเนตรแล้ว ทรงหยุดรถตรงหน้าแพะทั้งสอง **ม้าลินธพ(ม้าพันธ์ดี)เทียมรถตัวหนึ่ง**ได้เอ่ยปากกับแพะว่า

“เจ้าแพะเอ๋ย เป็นความจริงทีเดียว ที่บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า พวกแพะเป็นสัตว์โง่งเงลา ไม่มี ความละเอียด กระทำอนาจารในที่แจ้งต่อหน้าพวกเราที่กำลังดูอยู่ ช่างไม่รู้จักรับการกระทำใดควรทำ ในที่ลับหรือที่แจ้งเขี้ยวหรือ”

แพะได้ฟังอย่างนั้น ก็พูดโต้ตอบมาทันที

“แน่สหาย เจ้าจงรู้เถิดว่า ม้าลิ ! เป็นสัตว์โง่งเงลา เจ้านั้นแหละถูกเขาผูกด้วยเชือก จนปากคุดปากเบี้ยว ถูกเขาปิดหน้าปิดตา ถูกเขาใช้งานหนัก พอเขาแก้เชือกออกแล้ว เจ้าก็ไม่หนีไป ช่างโง่งเง่งนัก แต่...พระเจ้าเสนกะที่เจ้าพาไป พามาอยู่นั้น ยิ่งโง่งหนักหนาไปกว่าเจ้าเสียอีก”

“ก็การที่เจ้ากล่าวหาว่าเราโง่ง นั้นไม่น่าแปลกใจ แต่บอกว่าพระเจ้าเสนกะโง่งยิ่งกว่าเรานี้สิ เพราะเหตุใดกัน”

“เพราะพระเจ้าเสนกะมีมนต์วิเศษรู้เสียงสัตว์ได้ แต่จะประทานมนต์นั้นแก่พระอัครมเหลือ ผู้เห็นแก่ตัว โดยทรงยอมสละพระองค์ ต่อไป พระอัครมเหลือก็จะเป็นพระเทวีของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะไร้พระเทวีตลอดกาล ฉะนั้นพระองค์ จึงทรงโง่งกว่าเจ้า”

พระราชาทรงสดับถึงตรงนี้ ทรงอดมิได้ที่จะตรัสถามแพะในทันที

“แพะผู้ประเสริฐ ก็แล้วบัดนี้เราควรจะทำอย่างไรดี”

แพะฉวยโอกาสนั้นทันที สอนว่า

“ข้าแต่พระจอมชน พระองค์ทรงสละตนอย่างไรประโยชน์ ด้วยคิดว่าสิ่งนี้เป็นที่รักของเรา ทรงกระทำอย่างนี้ยอมไม่ประสปลังอันเป็นที่รักได้เลย

เพราะตนเท่านั้นประเสริฐ ประเสริฐกว่าสิ่งอันเป็นที่รักทั้งหลาย ถ้าพระองค์สั่งสมบุญมีตนเจริญแล้ว ย่อมจะได้สิ่งอันเป็นที่รักในภายหลังแน่นอน”

ล้นคำตอบ พระราชาทรงพอพระทัยนัก จึงตรัสถาม “ท่านมากันจากที่ไหนหรือ”

ทันใดนั้น ท้าวสักกะจอมเทพและพระมเหสีสุชาดา ก็ทรงแสดงอานุภาพคืนสู่ร่างเดิม แล้วตรัสตอบ

“เราคือท้าวสักกะจอมเทพ มาที่นี่เพื่อ

ปลดเปลื้องพระองค์จากความตาย”

“ข้าแต่จอมเทพ ข้าพระองค์ได้ลั่นวาจาออกไปแล้วว่า จะให้มนต์แก่พระเทวี บัดนี้...จะให้ข้าพระองค์กระทำอย่างไร”

“ดูก่อนมหาราชา พระองค์จะไม่ทรงพินาศ เราจะบอกอุบายแก่พระองค์”

แล้วท้าวสักกะก็ตรัสบอกอุบายแก่พระเจ้าเสนกะ จากนั้นก็เสด็จกลับเทวโลก

ส่วนพระราชาก็เสด็จกลับพระราชวัง รับสั่งหาพระเทวี แล้วทรงทำท่าซึ่งซึ้งจริงจัง ตรัสถามพระเทวีอีกครั้ง

“เธอยังอยากจะได้มนต์พิเศษ โดยให้ฉันตายไปกระนั้นหรือ”

“เพคะ หม่อมฉันปรารถนามนต์นี้เป็นอย่างยิ่ง”

“ถ้าอย่างนั้น เธอต้องกระทำพิธีกรรมนี้ก่อน **จะต้องยอมให้เขียนหลัง ๑๐๐ ที่ จึงจะรับมนต์นี้ได้** เธอยังจะอยากได้มนต์นี้อีกหรือไม่”

เพราะความอยากได้จัด พระนางทรงรับคำด้วยความยินยอมพร้อมใจ พระราชาจึงรับสั่งให้เจ้าหน้าที่เอาหาวยมาเขียนที่หลังของพระเทวี เพียงเขียนไปได้แค่ ๒-๓ ที่เท่านั้น พระเทวีก็ส่งเสียงร้องดังลั่น

“หม่อมฉันไม่ต้องการมนต์แล้ว ไม่ต้องการแล้ว”

“นับแต่นั้นมา พระเทวีไม่เคยกราบทุลถึงเรื่องมนต์นี้อีกเลย”

.....

พระศาสดาตรัสขาดกนี้แล้ว ทรงเฉลย

“พระเจ้าเสนกะในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุ ผู้กระสันจะสึกในบัดนี้ พระเทวีได้มาเป็นภรรยาเก่าของภิกษุนั้น ม้าสินธพได้มาเป็นพระสารีบุตร ส่วนท้าวสักกะจอมเทพได้มาเป็นเราตถาคต”

แล้วทรงประกาศสังฆธรรมทั้งหลาย เมื่อจบสังฆธรรมนั้น ภิกษุผู้กระสันจะสึก ก็ได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๙๐๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๑๑๔)

บทความพิเศษ

● พิมพ์วัฒน์ ชูโต

ท่านพุทธทาสภิกขุสรุปในเรื่องประชาธิปไตยไว้ว่า
“ประชาธิปไตยที่ว่าของประชาชน เพื่อประชาชน โดยประชาชนนั้น
ใช้ได้เฉพาะประชาชนที่มี “ธรรม” เท่านั้น
ถ้าประชาชนไม่มีธรรม มันก็กลายเป็น “ประชาธิปไตยตาย”

● กว่า ๖๐ % ของคนไทยเลี้ยงดูง่าย

10/09/55

● การ์ตูนผู้จัดการออนไลน์

29/11/55

● ประเทศนี้คนต้องไถนาเลี้ยงควาย

22/08/55

ประชาธิปไตย (Democracy)

● ตอนจบ

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) แห่งวัดญาณเวศกวัน จังหวัดนครปฐม กล่าวว่า :

“ประชาชนในระบบอบประชาธิปไตยต้องถือธรรมเป็นใหญ่ ต้องนับถือนักการเมืองที่เป็น

ธรรมาธิบดี ไม่นับถือนักการเมืองที่ประจบสอพลอ”

ประชาชนต้องไม่นับถือและเลือกนักการเมืองที่ชื่อเสียง แจกสิ่งของ พาไปเที่ยว ให้ตำแหน่ง

ให้งบประมาณเพื่อคะแนนนิยม สิ่งเหล่านี้ที่นักการเมืองทำเพื่อมอมเมาและปิดปากประชาชนเพื่อการ “ฉ้อราษฎร์บังหลวง” ของตน

ประเทศอาร์เจนตินาล่มสลายเพราะนักการเมืองโกง แล้วใช้เงินภาษีทำโครงการ “ประชานิยม” เพื่อปิดปากและครอบงำประชาชน จนเผชิญวิกฤตทางเศรษฐกิจ และต้องขายกิจการของรัฐบาลให้ต่างชาติไปเกือบหมด เช่น ปรป้า ไฟฟ้า โทรศัพท น้้ำมัน ที่ดินครึ่งประเทศและอื่น ๆ จนประเทศกลายเป็น “มรดกโลก” ต่างชาติปลดพนักงานหลายแสนคน และขึ้นค่าบริการเพื่อกำไรสูงสุด เกิดจลาจล และการลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ คนรวยโอนเงินไปฝากในต่างประเทศ เพราะค่าเงินอาร์เจนตินาลดลงเป็นพัน ๆ เปอร์เซ็นต์ กิจการของต่างชาติเข้าไปตั้งอยู่ทุกหัวมุมถนน อาร์เจนตินาต้องกู้เงินก้อนใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ต้องเปลี่ยนประธานาธิบดีถึง ๔ คน ในเพียงสองเดือน ครูโรงเรียนใช้ “ธงชาติ” เช็ดโต๊ะ และกล่าวว่า “ไม่มีประเทศอาร์เจนตินาเหลืออยู่แล้ว”

สำหรับประเทศไทย ประธานหอการค้าไทยเปิดเผยเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า คอร์รัปชันในอดีตมีเพียงร้อยละ ๓-๕ เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณ แต่ในปัจจุบันมีการเรียกผลประโยชน์สูงถึงร้อยละ ๓๐ ของงบประมาณ หรือคิดเป็นเงินจำนวนหลายแสนล้านบาทต่อปี จากดัชนีการคอร์รัปชันที่จัดโดยองค์กรนิรโทษกรรมสากล หรือ Amnesty International ประเทศไทยไม่เคยได้คะแนนสูงกว่า ๓.๘ จากคะแนนเต็มสิบเลยตลอดมา ตั้งแต่เริ่มมีการทำดัชนีและมีแนวโน้มว่าจะเลวร้ายยิ่งขึ้น ข้อสำคัญก็คือ ยังมีการฉ้อราษฎร์บังหลวงมากขึ้นเท่าใด ก็จะมีการทำประชานิยมมากขึ้นเท่านั้น

ท่านพุทธทาสภิกขุ กล่าวไว้นานแล้วว่า :

“ระบบกษัตริย์ ระบบสังคมนิยม ระบบเผด็จการ ระบบคอมมิวนิสต์ หรือระบบประชาธิปไตย ต่างก็ดีหมด หากมีศีลธรรมอยู่ภายใน แต่ระบบประชาธิปไตยที่ไร้ศีลธรรมนั้นร้ายที่สุด

ยิ่งกว่าระบบใด เพราะคนคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งสามารถยึดแย้งและกระทำต่อผู้อื่นอย่างป่าเถื่อนที่สุด อย่างนี้เรียกว่าประชาธิปไตยนายทุน ประชาธิปไตยมันเป็นระบบที่ครองโลก ถ้าระบบนี้มีมิติมิต โลกก็จะมีมิติมิต แล้วมันก็กำลังมิติมิต ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นพื้นฐาน ก็เป็นประชาธิปไตยโกง เพ่งหาของผู้อื่นมาเป็นของตน ในระบอบประชาธิปไตย ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่ ไม่ใช่ประชาชนเป็นใหญ่ เพราะประชาชนอาจบ้าบอก็ได้”

ในปัจจุบัน “นายทุนสามัญ” บางประเทศกำลังร่วมมือกับ “นายทุนโจร” ระดับโลก ปล้นชิงความมั่งคั่งและทรัพยากรของประเทศตน ผ่านลัทธิการค้าเสรี ควบคู่กับระบอบ “ประชาธิปไตยโกง” ดังคำกล่าวของท่านพุทธทาสภิกขุ???

เขียน ธีระวิทย์ ศาสตราจารย์กิตติคุณของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ กล่าววว่า:

“ประเทศไทยใช้ระบอบ “ธนาธิปไตย” หรือระบบที่นักการเมืองใช้เงินซื้อ (ประชาชน/ผู้แทนฯ/ตำรวจ/ทหาร/อัยการ/ศาล ฯลฯ???) .....ระบอบประชาธิปไตยต้องการให้คนในชาติแก้ไขข้อพิพาทกันด้วยเหตุผล ไม่ใช่การข่มขู่ เอาชนะกันด้วยกำลัง ใครมีอำนาจ (เป็น/เสียงส่วนใหญ่ ฯลฯ) ฝ่ายนั้นย่อมเป็นผู้ชนะ แม้จะเป็นฝ่ายอธรรม ฉะนั้นคนไทยมีทางเลือกสามทาง คือ ใช้สิทธิตามระบบธนาธิปไตยหรือออกไปใช้สิทธิไม่เลือกใคร (vote no) หนทางสุดท้ายคือไม่ออกไปใช้สิทธิ”

โดยสรุป ระบอบประชาธิปไตย เป็น “กระบวรการ” ดังที่กล่าวข้างต้น ไม่ใช่องค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งโดด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ใช่ “การเลือกตั้ง” ดังที่นักการเมืองมักเอ่ยอ้างเพื่อสร้างความชอบธรรมให้ตนเอง ในการใช้อำนาจอธิปไตยของประชาชนตามชอบใจ นักการเมืองซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนต้องทำเพื่อประชาชนและประเทศ รวมทั้งต้องยอมรับการตรวจสอบและถ่วงดุล ไม่ใช่อำนาจตามอำเภอใจ แต่ต้องฟังเสียงของประชาชนอย่างสม่ำเสมอ

พวกเขาต้องมีจิตสำนึกสาธารณะ และปฏิบัติต่อประชาชนโดยเท่าเทียมกัน ไม่ปล้นอำนาจอธิปไตยของประชาชน โดยใช้เงินซื้อและการมอมเมาอื่น ๆ ต้องส่งเสริมให้ประชาชนพึ่งตนเองอย่างมีศักดิ์ศรี ไม่บิดเบือนหลอกลวงและฉ้อราษฎร์บังหลวง ฯลฯ

ข้อสำคัญก็คือประชาธิปไตยมีหลายรูปแบบ จึงควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับ “ภูมิสังคม” ของแต่ละประเทศ อย่าหลงใหลและยึดติดกับรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งอย่างมงายทั้ง ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับสังคม วัฒนธรรมและประเพณีของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ควรคลั่งไคล้ในระบอบนี้ จนลืมนึกพัฒนาองค์ประกอบอื่นที่จะทำให้ระบอบนี้ประสบความสำเร็จ เช่น พลังทางศิลปกรรม ฐานะทางเศรษฐกิจ จิตสำนึกของประชาชน การทำหน้าที่ของสื่อมวลชน และนักวิชาการที่รู้เท่าทัน ฯลฯ

อีกข้อหนึ่งที่ควรคำนึง คือ ระบอบประชาธิปไตยเป็นเพียงระบอบหนึ่งในหลายระบอบ ที่ใช้ในการบริหารประเทศ ระบอบนี้จะให้ผลดีหรือเลวขึ้นอยู่กับผู้ใช้ระบอบ ซึ่งได้แก่ นักการเมืองและประชาชน ระบอบประชาธิปไตยที่ถูกใช้อย่าง “ไร้ศีลธรรม” ก็จะเป็นระบอบที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ทั้งในระดับชาติและระดับโลก ดังคำกล่าวของท่านพุทธทาสภิกขุที่ว่า “ถ้าระบบนี้มีดีมีด โลกก็จะมีดีมีด แล้วมันก็กำลังมีดีมีด เป็นประชาธิปไตยโกง เพ่งหาของผู้อื่นมาเป็นของตน” ในระดับโลก ระบอบประชาธิปไตยถูกเผยแพร่เพื่อสร้างความไม่มั่นคงให้ประเทศต่าง ๆ เพื่อการเข้าแทรกแซง ครอบงำและหาประโยชน์ของมหาอำนาจในระดับประเทศ ประชาธิปไตยก็ถูกใช้เพื่อการเข้ายึดอำนาจรัฐและหาประโยชน์ให้ตนเองและพรรคพวกอย่าง “ไร้ยางอาย” ฉะนั้น พลังทางศิลปกรรมคือกุญแจไปสู่ความสำเร็จของการบริหาร ไม่ว่าจะการบริหารนั้นจะเป็นในระบอบใดก็ตาม

ในส่วนของประชาชน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของระบอบประชาธิปไตย

การขาดความรักชาติและการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว การไม่รู้เท่าทัน การขาดจิตสำนึกสาธารณะและขาดความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ ในฐานะเจ้าของอำนาจอธิปไตย ย่อมเป็นการเปิดโอกาสให้นักการเมือง ซึ่งเป็นเพียง “ลูกจ้างชั่วคราว” ฉวยโอกาสฉ้อราษฎร์บังหลวงและแม้แต่ขายชาติ

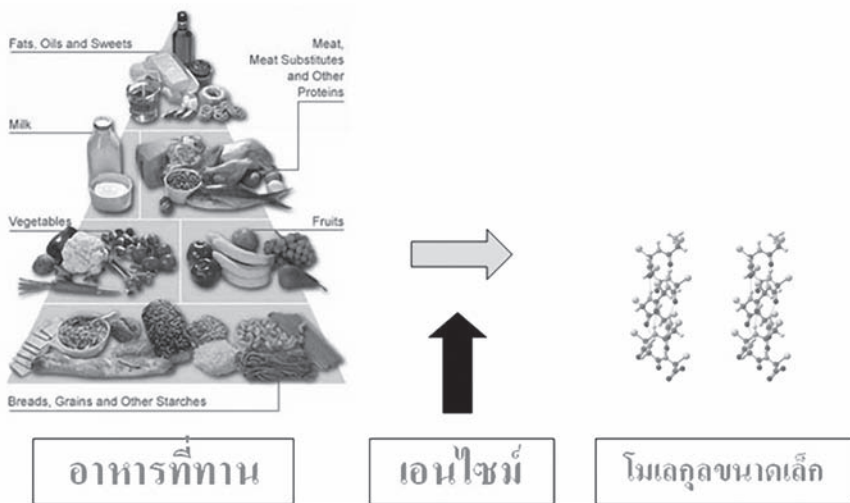
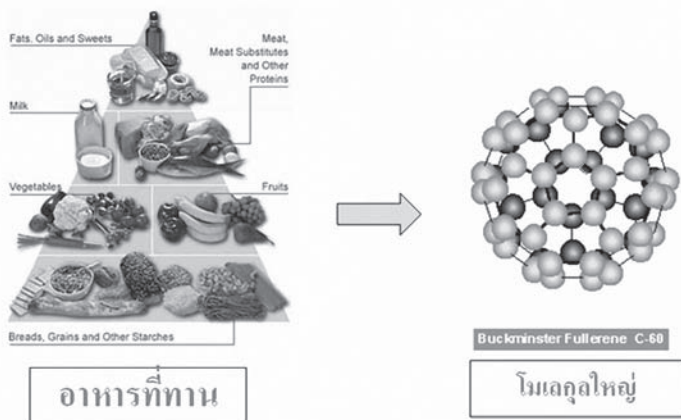
ท่านพุทธทาสภิกขุสรุปในเรื่องประชาธิปไตยไว้ว่า “ประชาธิปไตยที่วาทของประชาชน เพื่อประชาชน โดยประชาชนนั้น ใช้ได้เฉพาะประชาชนที่มี ‘ธรรม’ เท่านั้น ถ้าประชาชนไม่มีธรรม มันก็กลายเป็น ‘ประชาธิปไตย’ ดังนั้นมันต้องหว่านพืช ‘ธรรม’ ก่อนพืช ‘ประชาธิปไตย’”

“การเลือกตั้งทุกตำแหน่งในสังคมใจไม่ใช่อธิปไตย”

อ้างอิง

1. Al Gore, “Earth in the Balance”, Rodale, Inc., New York, 2006
2. Benjamin R. Barber, “Fear’s Empire : War, Terrorism and Democracy”, W.W.Norton & Company, Inc., New York, 2003
3. Charles Tilly, “Democracy”, Cambridge University Press, New York, 2006
4. David Beetham, “Democracy”, One World Publications, England, 2006
5. ผศ.ดร.จักษ์ พันธ์ชูเพชร “การเมืองการปกครอง” , Punch Group, ปทุมธานี, พ.ศ.๒๕๕๑
6. Krishore Mahbubani, “The New Asian Hemisphere”, Perseus Group, New York , 2008
7. ท่านพุทธทาสภิกขุ, “ป่วย ๓ เดือน เกิดลมุดเล่มนี้”, สถาบันบันลือธรรม, พ.ศ.๒๕๕๐
8. Noam Chomsky, “How the World Works”, Soft Skull Press, USA, 2011
9. Robert A. Dahl, “On Political Equality”, Yale University, USA, 2006

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

จะทราบได้อย่างไรว่าเราขาดเอนไซม์

อาการที่เด่นชัดของการย่อยอาหารที่ไม่ดี คือ การเรอ มีแก๊ส จุกเสียด วิงเวียน ท้องผูก รู้สึกเหนื่อยหลังทานอาหาร แพ้อาหาร อีกวิธีคือสังเกตว่า **คุณรับประทานอาหารประเภทใดมากที่สุด** รวมถึงกาแฟเย็น ช็อกโกแลต น้ำตาลฟอกขาว อาหารปรุงสุก อาหารแปรรูป

กินชีวิตใหม่ในระลอกองอาหาร

มีความผิดปกติอะไรเกิดขึ้นกับระบบย่อยอาหารของเรา ทำไมเราจึงรับประทานอาหารที่เราเคยรับประทานไม่ได้ คำถามเหล่านี้ถูกถามขึ้นเสมอ แต่ก็ยังไม่ได้รับคำตอบ ที่ว่ากันว่า ร่างกายของคนเราสามารถย่อยและดูดซึมอาหารที่ปรุงสุกแล้ว ได้ดีกว่าอาหารที่ยังไม่ถูกความร้อนนั้นเป็นความ

เชื่อที่วันหนึ่งจะถูกพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้น อาหารที่ถูกความร้อนแล้ว จะผ่านระบบการย่อยอาหารของเราช้ากว่าอาหารที่ยังไม่ถูกความร้อน ดังนั้น จึงทำให้อาหารเหล่านั้นบูดเน่า ก่อให้เกิดสารพิษเข้าสู่ร่างกายของเรา มีผลต่อหัวใจ ทำให้ปวดหัว มีปัญหาทางสายตา แพ้ และปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย

เอนไซม์เสริมที่ได้จากพืชจะช่วยให้การย่อยสลายอาหาร ในภาวะที่เหมาะสมจะเกิดกระบวนการย่อยอาหารที่สมบูรณ์ คือ

- อาหารถูกย่อยอย่างสมบูรณ์
- สารอาหาร ถูกดูดซึมเข้าสู่กระแสเลือด
- ของเสียจากกระบวนการย่อยอาหารถูกกำจัดออกจากร่างกาย

นอกจากนี้ ‘เอนไซม์ที่ได้จากพืช’ นั้น มีประโยชน์มากกว่าเอนไซม์ที่ได้จากสัตว์ เนื่องจากเอนไซม์จากพืชทำงานทันทีเมื่อเข้าสู่ระบบย่อยอาหาร ขณะที่อาหารยังอยู่ส่วนบนของกระเพาะอาหารเอนไซม์ก็เริ่มทำงานแล้ว บางครั้งเอนไซม์เริ่มทำงานตั้งแต่อยู่ในหลอดอาหารด้วยซ้ำ

ประสิทธิภาพของระบบย่อยอาหารของคุณขึ้นอยู่กับความสามารถของ ‘กระเพาะอาหาร’ ในการเริ่มกระบวนการย่อยสลาย การที่จะมีสุขภาพที่ดีนั้น ระบบย่อยอาหารของคุณต้องสามารถดูดซึมและแจกจ่ายออกไปได้ทั่วร่างกายส่วน ‘แก๊ส’ ในทางเดินอาหาร เรารู้ว่า ‘คาร์โบไฮเดรต’ ทำให้เกิดการหมัก ‘ไขมัน’ เกิดการเหม็นหืน ‘โปรตีน’ เกิดการเน่าเสีย สิ่งเหล่านี้เกิดจากการย่อยสลายอาหารที่ไม่สมบูรณ์

ปัญหาใหญ่ของอาหารที่ไม่ถูกย่อยสลาย คือ มันจะไปสู่ส่วนต่างๆ ของร่างกายและสะสมเป็นของเสีย ทำให้เกิดปัญหาไขมันสูง มีแคลเซียมไปเกาะยังส่วนต่างๆ โรคไขข้อ มีเซลล์ลูไลท์เกิดขึ้น ไขมันอุดตันในเส้นเลือด เป็นต้น

การสลายพิษและพิษเสริม การฟอกเลือดและลดคอเลสเตอรอล

การสลายพิษ (detoxify) หมายถึง การทำลายหรือต่อต้านพิษในร่างกายเรา ในอดีตต้องอาศัย ๒ ขบวนการ

- ขบวนการแรก คือ ต้องทำลายพิษโดยการยุติการรับประทาน (การอดอาหาร) ซึ่งมักจะทำให้เกิดอาการเหมือนเป็นไข้หวัด เช่น ตัวร้อน เพลีย ปวดเมื่อย

- ขบวนการต่อมา คือ ต้องเพิ่มอาหารบำรุงให้แก่ร่างกายแต่ถ้าใช้ ‘เอนไซม์’ เราจะขจัดพิษและบำรุงร่างกายไปพร้อมๆ กัน โดยไม่มีผลข้างเคียง

การใช้เอนไซม์จะกำจัดความรู้สึกที่ไม่สบายอันมาพร้อมกับการกำจัดพิษ ทำให้เรารู้สึกสบายและมีพลังระดับสูง ซึ่งเป็นวิธีที่ทำให้ร่างกายเราสวยงามและเป็นวิธีล้างที่ส่งเสริมต่อร่างกายด้วย

เมื่อเราแก่ตัวขึ้น ร่างกายเราไม่สามารถกำจัดสารพิษจากเลือดและอวัยวะให้มีประสิทธิภาพ ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือ ระบบน้ำเหลืองกรองพวกสารที่ร่างกายไม่ต้องการออก เช่น เม็ดเลือดขาว จะทำลายแบคทีเรียและตัวมันเองก็ตายไปพร้อมกับแบคทีเรีย ‘ระบบต่อมน้ำเหลือง’ จะนำเซลล์เหล่านี้ไปที่ต่อมน้ำเหลืองเพื่อสลายให้เป็นการที่ไม่เป็นพิษต่อเซลล์ แล้วนำกลับมาใช้ใหม่ มีจำนวนคนนับล้านที่พยายามหาวิธีช่วยร่างกายกำจัดสารพิษ เช่น การบริโภคอาหาร Macrobiotic รับประทานอาหารเจ อดอาหาร หรือใช้สมุนไพรวิธีเหล่านี้ช่วยได้บ้าง โดยเฉพาะการใช้สมุนไพรอย่างไรก็ตามสิ่งที่ขาดหายไป คือ ‘เอนไซม์’ ถ้าเราบริโภคเอนไซม์สม่ำเสมอจะช่วยทำให้เลือดบริสุทธิ์ โดยสลายโปรตีนเศษของเซลล์ และสารพิษชนิดอื่นๆ เมื่อเลือดอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ ร่างกายเราก็สามารถที่จะซ่อมแซมตัวเองและสะสมแหล่งของเอนไซม์ ผลสุดท้ายคือ ร่างกายอยู่ในสภาพสมดุล ที่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

การรับประทาน ‘เอนไซม์’ไปพร้อมกับอาหาร จะช่วยให้อาหารย่อยได้ดีขึ้น และทำให้มีการนำอาหารพวกนี้เข้าไปในร่างกาย ถ้ารับประทาน ‘เอนไซม์’ระหว่างมื้อ จะช่วยสลายอาหารที่ไม่ถูกย่อย เพราะฉะนั้นเอนไซม์สำคัญมากในการรักษาโรคอ้วน ผู้ที่มีน้ำหนักเกินไม่สามารถระงับความอยากอาหาร เลยทำให้รับประทานอาหารที่มีแคลอรีสูง แต่ไม่มีประโยชน์ทางโภชนาการ ซึ่งทำลายระบบภูมิคุ้มกันรวมทั้งระบบอื่นๆในร่างกาย ‘เอนไซม์จากพืช’เป็นวิธีแก้ปัญหาเหล่านี้และป้องกันไม่ให้เราทำลายตัวเองอีกต่อไป

เริ่มตั้งแต่อายุใดก็ได้หรือไม่ นมักกินนานถึงถึงจริงหรือ?

หวังสร้างความกระจ่าง *กรณี* ‘น้ำหมักชีวภาพ’ หรือ ‘มหาบำบัด’

น้ำหมักชีวภาพมีบทบาทเป็น *ทางเลือกในการส่งเสริมสุขภาพ* แต่ขณะเดียวกันก็มีปัญหาหลายด้าน เช่น เรื่องคุณภาพมาตรฐาน รูปแบบการจำหน่าย และการโฆษณา กรณีข่าวที่เกิดขึ้น มีประชาชนจำนวนมากติดตามข่าวและมีข้อสงสัยหลายประการ ดังนั้น การแยกแยะประเด็นจากข่าวเรื่องน้ำหมักชีวภาพ จึงมีความจำเป็นทั้งต่อผู้ผลิตและผู้บริโภค

ประเภทแรก น้ำหมักชีวภาพ ใช้กับคน พืช หรือสัตว์ กันแน่

ก่อนอื่นต้องรู้จักน้ำหมักชีวภาพก่อนว่าน้ำหมักชีวภาพโดยทั่วไปแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท คือ

- (๑) น้ำหมักชีวภาพที่ใช้สำหรับพืชและสัตว์
- (๒) น้ำหมักชีวภาพเพื่อการบริโภค

ทั้งสองประเภทมีความแตกต่าง คือ

ประการแรก เป็นความแตกต่างในเรื่องวัตถุดิบและกระบวนการผลิตเช่น

● **น้ำหมักชีวภาพที่ใช้สำหรับพืชและสัตว์** มักใช้วัตถุดิบที่มาจากขยะ สิ่งเหลือใช้ทั้งจากพืชจากสัตว์ หรือบางสูตรอาจใช้พืช ผัก และผลไม้ตามวัตถุประสงค์ของการนำไปใช้ในพืชหรือสัตว์แต่ละชนิด โดยกระบวนการผลิตจะทำได้ง่ายเพื่อใช้ในภาคเกษตร

● **ส่วนน้ำหมักชีวภาพ ‘เพื่อการบริโภค’** จะต้องคัดเลือกวัตถุดิบ เช่น พืช ผัก ผลไม้ โดยวัตถุดิบแต่ละชนิด จะมีกระบวนการคัดเลือกตามคุณสมบัติเพื่อการบริโภค ทั้งด้านโภชนาการและสรรพคุณของพืชนั้นๆ

ที่สำคัญคือกระบวนการผลิตน้ำหมักชีวภาพเพื่อการบริโภคจะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นสำคัญ มีการควบคุมความปลอดภัย ตั้งแต่ขั้นตอนเริ่มต้นจนถึงขั้นตอนสุดท้ายของการผลิต ไม่ให้มีสิ่งปนเปื้อนที่เป็นอันตรายทั้งจากวัตถุดิบหรือที่เกิดขึ้นในกระบวนการหมัก และต้องผลิตให้ได้ตามมาตรฐาน *น้ำหมักสำหรับการบริโภค*

ในปัจจุบันมีการพัฒนาใช้เอนไซม์หัวเชื้อในการผลิตน้ำหมักชีวภาพ หรือต้นเชื้อจุลินทรีย์ที่ใช้ในการผลิตนั้น อาจเป็นได้ทั้งรูปแบบอย่างง่ายคือ *ต้นเชื้อที่ผสมผสานกับภูมิปัญญาท้องถิ่น* และ *ต้นเชื้อบริสุทธิ์* ที่สามารถควบคุมทั้งความปลอดภัยของน้ำหมัก และยังสามารถทำให้ได้คุณภาพ และประสิทธิผลต่อสุขภาพ จากต้นเชื้อและสาร *‘เมทาบอลไลต์’* ที่ได้จากต้นเชื้อ

ต้นเชื้อบริสุทธิ์ หรือเอนไซม์หัวเชื้อนี้ จะต้องผ่านกระบวนการคัดเลือกหรือกระบวนการหมักให้ได้ต้นเชื้อหรือเอนไซม์บริสุทธิ์ที่มีคุณสมบัติเพียงพอในการใช้ผลิตน้ำหมักชีวภาพให้ปลอดภัยในการบริโภค จึงต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจทางวิทยาศาสตร์ มาประกอบพอสมควร

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

ชาวกองทัพธรรมได้มาตั้งเต็นท์เปิดโรงบุญ
เพื่อแจกอาหารมังสวิรัตินฟรี
โดยหน้าที่หลักของชาวกองทัพธรรม
ก็จะเป็นการเก็บขยะ ดูแลทำความสะอาดสถานที่
และเป็นผู้รับใช้

ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ

ถ้าพูดถึงการชุมนุมประท้วงหรือ “มีอบ” หลายคนคงนึกถึงภาพการใช้ความรุนแรง การรวมตัวกันเพื่อก่อความวุ่นวาย ภาพรถติด ความไม่ปลอดภัย การสูญเสียชีวิต ฯลฯ แต่การชุมนุมของกองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณ ที่ชาวกองทัพธรรมได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในฟันเฟืองในการขับเคลื่อนการชุมนุมที่ไม่ใช่ “มีอบ” แต่เป็นการชุมนุมประท้วงแนวใหม่ที่เรียกว่า “Neo Protest”

สู่ความสันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธ์ คมลึก
แมนประเด็น กลับไม่ได้มีภาพที่หลายคนเคย
นึกถึงเหล่านั้นเลยแม้สักนิดเดียว ดังเช่น
การชุมนุมของกองทัพประชาชนโค่นระบอบ
ทักษิณ ที่ก่อเกิดจากพลังบริสุทธิ์ของภาค
ประชาชนที่ปรากฏขึ้นอยู่ ณ ขณะนี้

เมื่อ พ.ร.บ.นิรโทษกรรมจะถูกเสนอร่างเข้าสู่

ที่ประชุมสภาในวันที่ ๗ ส.ค. ๕๖ จึงเป็นเหตุให้เกิดการรวมตัวชุมนุมครั้งใหญ่เพื่อต่อต้าน พ.ร.บ. นิรโทษกรรมฉบับนี้ ที่เป็นเสมือนฟางเส้นสุดท้ายของความอดทนต่อความล้มเหลวในการบริหารประเทศของรัฐบาลชุดนี้ ด้วยเหตุผลที่หลายฝ่ายมองว่า เป้าหมายหลักของรัฐบาลชุดนี้คือ การนำตัวอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร ซึ่งเป็นนักโทษหนีคดีกลับบ้านอย่างพ้นผิดไร้มลทิน

จึงเป็นการจุดชนวนสู่การชุมนุมรวมตัวกันของกลุ่ม “กองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณ” ที่ได้ประกาศชุมนุมใหญ่ตั้งแต่วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๖

คณะเสนาธิการร่วมกองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณได้แถลงข่าวประกาศจุดยืนยกระดับการชุมนุม โดยมีเป้าหมายเพื่อโค่นล้มระบอบทักษิณ อันเป็นระบอบทุนสามานย์ที่แพร่เชื้อร้ายกัตก่อนสังคมไทยให้หมดสิ้นไป และเชิญชวนประชาชนทุกกลุ่ม ทุก สี ที่มีอุดมการณ์เดียวกันมาร่วมขับเคลื่นเจตนารมณ์ของการชุมนุมต่อไป โดยได้ชุมนุมปักหลักพักค้างที่บริเวณสวนลุมพินีตั้งแต่วันวันที่ ๔ ส.ค. ๕๖ เป็นต้นไป

สำหรับชาว “กองทัพธรรม” ก็ได้ออกมาร่วมแสดงสิทธิ์ของประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย ๑ คน ๑ สิทธิ ๑ เสียง ที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของรัฐบาลในการรับใช้ระบอบทักษิณ แทนที่จะรับใช้ประชาชนอย่างแท้จริงดังที่ได้ขออาสามาทำงานการเมือง

ชาวกองทัพธรรมได้มาตั้งเต็นท์เปิดโรงบุญเพื่อแจกอาหารมังสวิรัตินี้ บริเวณหน้าสวนหรรษา โดยหน้าที่หลักของชาวกองทัพธรรมก็จะเป็นการเก็บขยะ ดูแลทำความสะอาดสถานที่ และเป็นผู้ใช้ คอยบริการอำนวยความสะดวก รวมไปถึงแผนกรักษาพยาบาลให้กับพี่น้องที่มาชุมนุม

และในวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นวันแม่แห่งชาติ มีกิจกรรมตักบาตรในช่วงเช้า มีนักบวช ๓๙ รูป ออกบิณฑบาต ชาวกองทัพธรรมได้จัดตั้งตลาดอารียะ ขายสินค้าราคาต่ำกว่าทุน และเปิดโรงบุญมังสวิรัติจำนวน ๒๘ โรงบุญ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลเนื่องในโอกาสทรงมีพระชนมายุครบ ๘๑ พรรษา ของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

บนเวทีมีการแสดงเพื่อเฉลิมพระเกียรติเทิดไถ่องค์ราชินีตลอดวัน และในภาคค่ำก็ได้มีการจุดเทียนชัยถวายพระพร แสงสว่างที่เกิดจากการหลอมรวมดวงใจไทยทั่วหล้า สว่างไสวจากสวนลุมพินีสู่พระราชวังไกลกังวล

ถึงแม้ว่าการชุมนุมครั้งนี้จะมาพร้อมกับฤดูฝนที่ต้องมีการเตรียมความพร้อมรับมือกันทั้งกลางวันและกลางคืน ก็หาได้เป็นอุปสรรคต่อหัวใจของความรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ของผู้ชุมนุมไม่ พวกเขาผ่านร้อนผ่านหนาวมาแทบทุกครั้งที่มีการชุมนุมเพื่อต่อต้านความอยุติธรรม ไม่ว่าจะชุมนุมครั้งนี้จะต้องดำเนินต่อไปยาวนานแค่ไหน พวกเขาก็มีความสุขที่ได้ออกมาทำหน้าที่ของประชาชนคนไทยแล้ว

มาทำหน้าที่ชุมนุมประท้วงตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๐ “บุคคลมีหน้าที่พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” และมาตรา ๗๑ “บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศและรักษาผลประโยชน์ชนชาติตามกฎหมาย” โดยเน้นความสงบ ไม่มีความรุนแรงแต่อย่างใด มาชุมนุมเพื่อแสดงความเป็นประชาธิปไตย ณ สวนลุมพินีแห่งนี้ อย่าง “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไช้ความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ” ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● ต่อจากฉบับ ๒๓/๗

อาศัยพลังความอดทนอดกลั้นเข้าสู่กับความซื่อสัตย์
จนสามารถประพฤติปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนนี้ด้วยความสุจริต
ผลที่สุดก็จะก่อให้เกิด “สนามพลังแห่งการปฏิบัติในกฎกติกาศาสนา”
ที่สามารถสัมผัสได้ว่า ทำให้ตัวเรามีพลังความเข้มแข็งมากขึ้น

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

๔.๓ ขั้นตอนการปฏิบัติตามกฎกติกาศาสนา (Action หรือ
สร้างสนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี ของ “A”)

ภายหลังจากที่ได้กำหนดยุทธศาสตร์และทำ
แผนปฏิบัติ ซึ่งครอบคลุมถึงการสร้างกฎกติกาศาสนาหรือ
ระเบียบแบบแผนสำหรับเป็นระบบประพฤติ
ปฏิบัติแล้ว ขั้นตอนต่อไปของ SEAL ตามแบบ

แผนหรือแนวทางปฏิบัติแห่งพระบรมราชาชาวาท
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในข้อที่สามนี้
ก็คือ “การที่ทุกคนประพฤติปฏิบัติตนสุจริตใน
กฎกติกาศาสนา และในระเบียบแบบแผนโดยเท่าเทียม
เสมอภาคกัน” ให้เป็นไปตามระบบของการปฏิบัติที่
สร้างขึ้นเพื่อการประสานงานประสานประโยชน์นั้นๆ
ถ้าหากเปรียบเทียบกับกระบวนการ AIC

ขั้นตอนที่สามของ SEAL ในการลงมือประพฤติปฏิบัติ (อันคือ Action หรือ การสร้างสนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี ของ “A”) นี้ ก็จะมีลักษณะคล้ายกับขั้นตอนที่สามของ AIC ที่เป็นการสร้างสนามพลังควบคุม (Control Power Field หรือ “C”) ที่เกิดจากการเริ่มลงมือปฏิบัติที่ “ตัวเรา” (the Self) ก่อน ซึ่งอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่เราสามารถจะควบคุมบังคับได้ เนื่องจากเป็นปัจจัยภายในที่ขึ้นอยู่กับตัวเราเองว่าจะลงมือกระทำจริงจังหรือไม่ มากน้อยแค่ไหน อย่างไร ฯลฯ

กระบวนการของ SEAL ไม่ใช่กระบวนการแบบ NATO (No Action Talk Only) เพราะมุ่งที่การสร้าง “ปัญญา” เพื่อให้เข้าถึงความจริงในความรู้ อันเกิดจากการได้ลงมือประพฤติปฏิบัติให้ถึงจุดพอประมาณ จนสามารถประจักษ์ถึง “ผลที่ดี” ที่เกิดจากการกระทำ “เหตุ” ที่ดีนั้นๆ ได้อย่างเหมาะสมพอเพียง ซึ่งเป็นการเข้าถึงความรู้ภายใน (Tacit Knowledge) โดยไม่ใช่เป็นการเข้าใจเพียงความรู้ซึ่งอยู่ภายนอก (Explicit Knowledge) ที่เกิดจากการฟัง การอ่าน การพูดคุย หรือการคาดคะเนโดยตรรกะความนึกคิดเท่านั้น

การฝึกควบคุมตัวเองเพื่อให้ประพฤติปฏิบัติตามกรอบของกฎกติกาหรือปณิธานที่เราตั้งใจไว้ จนเกิดการดำรงความมุ่งหมายอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยความอดทน อดกลั้น และอดออมเข้าสู่ตามขั้นตอนหลักปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง (ดังที่กล่าวมาในบทที่ ๓) จึงเป็นเงื่อนไขจำเป็นที่จะนำไปสู่การสร้างสนามพลังที่เกิดจากการประพฤติปฏิบัตินี้

เช่น ในระดับปัจเจกบุคคล นักเรียนที่กำหนดเป็นกฎกติกาหรือระเบียบวินัยสำหรับตัวเองว่าจะแบ่งเวลาพิเศษนอกเวลาเรียนอย่างน้อยวันละ ๑ ชั่วโมง ลับดาห์ละ ๖ วัน เพื่ออ่าน

หนังสือวิชาภาษาอังกฤษที่ตนเรียนอ่อน หากวันไหนทำไม่ได้จะลงโทษตัวเองด้วยการอ่านเพิ่มเป็น ๒ เท่า ในส่วนของเวลาที่ทำผิดกฎกติกานั้นๆ เมื่อพยายามดำรงความมุ่งหมาย และอาศัยพลังความอดทนอดกลั้นของกำลังใจเข้าสู่กับความขี้เกียจ รวมทั้งอาศัยพลังความอดออมของกำลังสติปัญญา เพื่อพิจารณาให้เห็นถึงคุณประโยชน์ของการกระทำดังกล่าว จนสามารถประพฤติปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนนี้ด้วยความสุจริตในกฎกติกา (คือไม่หลอกตัวเองหรือพยายามหาข้อแก้ตัวให้กับตนเองที่จะหลีกเลี่ยงการประพฤติปฏิบัติเพราะความขี้เกียจในบางวัน) ผลที่สุดก็จะก่อให้เกิด “สนามพลังแห่งการปฏิบัติในกฎกติกา” ที่สามารถสัมผัสได้ว่าทำให้ตัวเรามีพลังความเข้มแข็งมากขึ้น ตลอดจนเกิดความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น โดยเราสามารถจะอาศัยพลังที่เกิดขึ้นนี้ไปใช้แก้ปัญหาในเรื่องอื่น ๆ ของชีวิตได้อย่างกว้างขวางต่อไป เพราะการปฏิบัติตามวินัยดังกล่าวจะช่วยปลดปล่อยสนามพลังที่แฝงอยู่ภายในตัวเราออกมา

ตัวอย่างอีกเรื่องในระดับกว้างขึ้นของ “สนามพลังที่เกิดจากการปฏิบัติในกฎกติกา” และระเบียบแบบแผนโดยเท่าเทียมเสมอกันที่เห็นเป็นรูปธรรมก็คือ การเดินสวนสนามของแถวทหารเพื่อแสดงแสนยานุภาพของกองทัพ ถ้าทหารต่างคนต่างเดินอย่างไม่มีระเบียบแบบแผน เราก็จะไม่รู้สึกถึงความมีพลังอะไร แต่เมื่อเห็นทหารทุกคนเดินพร้อมเพรียงกันอย่างมีจังหวะตามระเบียบแบบแผนที่กำหนด เราจะสามารถสัมผัสถึง “สนามพลัง” ที่เกิดจากการประพฤติปฏิบัติในระเบียบแบบแผนโดยเท่าเทียมเสมอกันดังกล่าวในทันที และทหารเหล่านั้นก็จะสามารถอาศัย “สนามพลัง” ของความมีระเบียบวินัยแบบนี้เพื่อเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งสำหรับการต่อสู้เอาชนะข้าศึกในสงครามต่าง ๆ ได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๗

การตัดสินใจของยอร์ช บุช ในเรื่องนักโทษชาวมุสลิม
ไม่สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศอย่างชัดเจน
...จึงไม่น่าแปลกใจที่สหรัฐฯ ถูกจัดอยู่ในอันดับ ๕๘ ของโลก
ในเรื่องการปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ!!!

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

● นักโทษทั้งหมดถูกปฏิบัติโดยละเมิด
บทบัญญัติของสนธิสัญญาเจนีวาครั้งที่ ๓ ในปี
๑๙๔๙ (๒๔๙๒) ซึ่งระบุว่านักโทษสงครามต้อง
บอกเฉพาะชื่อ ยศ และหมายเลขประจำตัว
เท่านั้นตามสนธิสัญญาดังกล่าว นักโทษควรได้รับ
อนุญาตให้เก็บของส่วนตัวไว้ได้ยกเว้นอาวุธ ควร
ได้ออกกำลังกายวันละ ๑๕ นาที ควรได้รับ
อนุญาตให้ประกอบอาหารเอง ควรถูกขังไว้ใน

กลุ่มที่พูดภาษาเดียวกัน ควรได้รับสันนาการ
และได้เล่นกีฬาตามสมควร และการกล่าวหานัก
โทษต้องให้โอกาสอธิบายและป้องกันตนเอง รวม
ทั้งควรให้อ่างพยาบาลและใช้ล่ามได้

นายยอร์ช บุช กล่าวว่า “นักโทษซึ่งเป็น
ผู้ก่อการร้ายอัลเคดาจะถูกขึ้นศาลทหารซึ่งเป็น
อิสระจากข้อจำกัดของศาลพลเรือน พวกเขาไม่มี
สิทธิ์ที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับนักโทษ

สงครามเพราะพวกเขาเป็นนักรบที่ผิดกฎหมาย และไม่มีเครื่องแบบและยศ” อย่างไรก็ตามเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) วอน โลว์ ศาสตราจารย์ด้านกฎหมายระหว่างประเทศของมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดและกาย กูดวิน-กิล นักกฎหมายมนุษยชนต่างก็กล่าวว่า “การตัดสินใจของยอร์ช บุษ ในเรื่องนักโทษชาวมุสลิมไม่สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศอย่างชัดเจน”...จึงไม่น่าแปลกใจที่สหรัฐฯ ถูกจัดให้อยู่ในอันดับ ๕๘ ของโลกในเรื่องการปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ!!!

อนึ่ง ในขณะที่ศาลสูงของสหรัฐฯ มีคติพจน์ว่า “ความยุติธรรมที่เท่าเทียมภายใต้กฎหมาย” (equal justice under the law) และสหรัฐฯ มักกล่าวอ้างอย่างภาคภูมิใจว่าสหรัฐฯ เป็นประเทศที่รักษาความเป็นธรรมด้วยกฎหมาย (Rule of Law) แต่สหรัฐฯ กลับไม่เพียงแต่ใช้กำลังและทรมาณ “นักรบที่ไม่มีเครื่องแบบ” เท่านั้น แต่ยังใช้กำลังและทรมาณ “นักโทษที่สวมเครื่องแบบ” ที่คุกคามอาชญากรในอิรักด้วย ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในเรื่องความเป็นธรรม (justice) และสิทธิมนุษยชน (human rights) และเป็นประเทศที่ “มือถือสากรปากถือศีล” ตลอดเวลา!!!

๑๓. คอรัปชั่นที่ถูกกฎหมาย : หลังสงครามกลางเมืองนายทุนโจร (robber baron) ซึ่งร่ำรวยจากการขายอาวุธยุทโธปกรณ์ให้ทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ได้เริ่มเข้าครอบงำนักรบเมืองและวงการศาล สิทธิของชาวอเมริกันที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีได้ถูกลดทอนลงเรื่อยๆ ความโลภของอุตสาหกรรมสกปรก เช่น น้ำมัน โรงไฟฟ้าถ่านหิน รถยนต์ เคมีและเคมีเกษตร การเกษตรแบบอุตสาหกรรม ฯลฯ ได้ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปอย่างมหาศาลอย่างไรก็ตามสังคมก็ตื่นขึ้นเมื่อทะเลสาบ “อีรี” ถูกประกาศว่าเน่าเสียทั้งทะเลสาบแม่น้ำ “คuyaโฮกา” ลุกเป็นไฟ และพบสารกัมมันตภาพ

รังสีในน้ำมันมารดาทั่วอเมริกาเหนือ และจุดที่อยู่สุดแดนแดนไกลของโลก ยาฆ่าแมลงได้ทำลายสัญลักษณ์ของสหรัฐฯ คือ “นกอินทรีหัวล้าน” (bald eagle) เสียจนยากจะได้พบเห็น และคนอเมริกันเสียชีวิตจากหมอกควันพิษปีละหลายพันคนในปี ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) คนอเมริกัน ๒๐ ล้านคนที่ได้รับผลกระทบก็ออกสู่ท้องถนนเพื่อแสดงพลังประท้วงครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของประเทศ และนั่นทำให้รัฐบาลต้องตั้งสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (Environmental Protection Agency-EPA) และออกกฎหมาย ๒๘ ฉบับ ตลอด ๑๐ ปีต่อมาเพื่อปกป้องอากาศ น้ำ สัตว์ที่ใกล้จะสูญพันธุ์ พื้นที่ชุ่มน้ำ อาหารปลอดภัยและที่ดินสาธารณะ อย่างไรก็ตาม กลุ่มอุตสาหกรรมสกปรกไม่เคยหยุดยั้งที่จะลดทอนและละเมิดกฎหมายและกฎระเบียบต่างๆ เพื่อกำไรสูงสุดและต้นทุนต่ำสุดตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้ :-

● โรงกลั่นน้ำมันขนาดใหญ่ที่สุดในโลกของ เอ็กซอนโมบิลตั้งอยู่ในพื้นที่ ๓,๐๐๐ เอเคอร์ หรือ ๗,๕๐๐ ไร่ ในรัฐเท็กซัสและอุตสาหกรรมสกปรกอีกมากก็ตั้งอยู่ในรัฐนี้ด้วย อุตสาหกรรมเหล่านี้เป็นเหตุให้แม่น้ำลำคลอง ๑ ใน ๔ ของรัฐนี้เป็นพิษเกินกว่ามาตรฐานที่กำหนด และหมอกควันพิษสูงกว่ามาตรฐานด้วยในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) เมืองฮิวส์ตันมีหมอกควันพิษปกคลุมอยู่มากกว่า ลอสแอนเจลิส เท็กซัสก็ยังคงเป็นรัฐที่ปล่อยมลพิษขึ้นสู่อากาศสูงที่สุดในสหรัฐฯ ด้วยในปีเดียวกัน เท็กซัสเป็นรัฐที่มีค่าของหมอกควันพิษสูงสุดถึง ๑๕ ครั้งจากการวัด ๓๐ ครั้งทั่วประเทศ เมืองฮิวส์ตัน ดัลลัส ซานอันโตนิโอ ออสติน เอลปาโซ และลองวิวต่างก็ไม่ผ่านมาตรฐานของอากาศที่วัดโดยหน่วยพิทักษ์สิ่งแวดล้อม เฉพาะในเมืองฮิวส์ตัน ค่าใช้จ่ายสำหรับการรักษาพยาบาลที่เกิดจากอากาศเสียเป็นเงินถึง ๓ พันล้านดอลลาร์ และมีผู้เสียชีวิตจากสาเหตุดังกล่าวปีละ ๔๓๕ คน

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

วันแม่... แทนที่แม่จะได้รับความอบอุ่น
จากลูกหลานมากกราบไหว้ให้ชื่นใจ
แต่กลับต้องหลังน้ำตา
เพราะลูกประพடுத்தตนเป็นคนแล้ว...

หัวใจแม่

ภาพอินเทอร์เนต

สิงหาคมของทุกปี คือวันแม่ของปวงชน
๑๒ ชาวไทย ลูก ๆ ที่ไปทำงานต่างถิ่นหรือ
ไปตั้งหลักปักฐานอยู่พื้นที่ห่างไกลจากพ่อแม่ ก็
กลับมากกราบพ่อแม่ แสดงความกตัญญูซื้อ
ของกินของใช้และนำเงินทองมาให้ จึงเป็นวันที่
แม่ชื่นอกชื่นใจมีความสุข แล้วก็คอยลูก ๆ ที่อยู่
ไกลกลับมากกราบแม่อีกในปีหน้า แต่แม่บางท่านก็
ไม่คาดหวังอะไรมากนักเพราะรู้ว่าลูกก็มีภาระ
ปากกัดตีนถีบสู้ชีวิตหนักหนาสาครจรจ

ถ้าจะว่าไปแล้วลูกที่อยู่กับแม่ในบ้านหลัง
เดียวกันนั้น นับว่ามีโอกาสกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ
เพราะได้กราบแม่ ฝ้าปรนนิบัติดูแลแม่ทุกวัน
ยิ่งถ้าทำด้วยกายกรรมที่ดี วชิกรรมที่ดี และ
มโนกรรมที่ดี ลูกก็จะได้กุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่
มหาศาล

ยายน้อยและลำดวนบ้านอยู่ติดกันมีกำแพง
กั้น กำแพงฝั่งบ้านยายน้อยครึ่งล่างก่อฉาบทึบ
ส่วนครึ่งบนติดตั้งเหล็กตัดทาสีสวยงาม บ้าน

ยายน้อยเป็นบ้านสองชั้นมีระเบียง หน้าบ้านปู
ด้วยกระเบื้องสีฟ้าสดใส ส่วนอีกฝากกำแพง
เป็นบ้านของลำดวนที่ปลูกแบบพอบอยู่ได้ ฝาบ้าน
ไม่ได้ฉาบ มองเห็นก้อนอิฐบล็อกที่ก่อเรียงเป็นชั้น
พอกันแดดกันลมฝนได้ ส่วนพื้นปูนเมื่อกวาดดู
ทุกวันก็ดูสะอาด ปูเสื่อนอนได้ ไม่มีปัญหา

ตกเย็นของวันแม่ ซอยหน้าบ้านยายน้อย
มีรถยนต์จอดหลายคัน ระเบียงหน้าบ้านตั้งเตา
ย่างหมูกระทะหลายชุด ยายน้อยนั่งตรงกลาง
ลูกหลานหิวตะกร้าผลไม้ และของขวัญกล่องเล็ก
กล่องใหญ่ เข้ามาก็กราบแล้วอวยพรให้แม่มี
อายุมันขวัญยืน อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้แก่ลูกๆ
หลานๆ ยายน้อยก็อวยพรกลับคืนให้ลูกหลาน
เจริญรุ่งเรือง อยู่ดีมีแรง ก้าวหน้าในການงาน
ตลอดไป เมื่อเสร็จพิธีก็สังสรรค์กินหมูกระทะใน
วันแม่อย่างสนุกสนาน

ลำดวนนั่งอยู่หน้าจอทีวีเครื่องเล็กที่กำลัง
ถ่ายทอดรายการงานวันแม่ น้ำตาของลำดวน

ไหลรินเมื่อมองไปที่ข้างฝา เห็นมุ้งหมอนที่นอน กองพับกับผ้าห่มผืนใหญ่ ถึงจะกลับจากเที่ยว ดึกตื่นแค่ไหน ลูกชายก็ยังคงกลับมาอนอนที่นี่ให้ ลำดวนได้เห็นหน้าเห็นตา แต่วันนี้ลูกชายต้องไป นอนในคุก ด้วยคดีมียาบ้าหลายเม็ดในครอบครอง ลำดวนนึกรำพึงรำพันในใจอย่างหดหู่ ลูกคงจะ นอนเบียดเสียดสลับหัวสลับเท้า แออัดทุกข์ ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ ลูกจำแม่รักลูกมาก เมื่อยามลูกป่วยแม่ก็คอยเฝ้าดูแลจนแทบจะล้ม ป่วยตามไปด้วย มาครั้งนี้ลูกได้รับความทุกข์ แม่ ก็มีความเป็นทุกข์ไม่น้อยไปกว่าลูกเลย แม้ลูกจะ หลงไปคบเพื่อนเลว ไปหลงชื่นชอบสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม แม่เคยได้ห้ามมาเป็นร้อย ๆ ครั้ง แต่ลูกก็ไม่เชื่อฟัง แต่ถึงอย่างไร แม่ก็ยังรักลูก แม่ให้อภัยเสมอ

แม่หลายคนย่อมมีความสุขอบอุ่นจากลูก ๆ หลาน ๆ มากราบไหวในวันแม่ แต่ลำดวนกลับ หลังน้ำตาออกมอย่างยากที่จะอดกลั้นได้

เมืองไทยสมัยก่อนที่ประชากรยังไม่ถึง ๓๐ ล้านคน ผลไม้จะออกดอกออกผลตามฤดูกาล ผู้บริโภคต้องรู้จักอดใจรอคอยให้ถึงฤดูถึงจะได้กิน มาในยุคสมัยนี้ จะมีผลไม้แปลกใหม่ที่ส่งมาจาก แดนไกลผ่านคนละทวีป มาวางขายให้ซื้อหาทุกวัน หรืออาหารจำพวกเนื้อสัตว์ ยุคก่อนนั้น ชาวบ้านส่วนมากก็มักจะพากันนิยมกินปลาที่จับ ตามห้วยหนองคลองบึง นาน ๆ ครั้งจะได้กิน เนื้อหมูเนื้อควายตามงานบุญประเพณีของ หมู่บ้าน แต่ยุคนี้เนื้อสัตว์ใหญ่ ๆ หาซื้อมาทำ

อาหารได้ทุกวัน ไม่ต้องอดทนอดกลั้นในการกิน สามารถกินตามใจปากได้ตลอด ส่งผลกระทบต่อ ความเป็นอยู่ในครอบครัว บางบ้านต้องกู้หนี้ เอาเงินมาซื้ออาหารวัตถุดิบของกินฐานะ อวด เพียงเปลือกนอกเพื่อให้ได้การยอมรับในสังคม ขอให้ได้เสปสุขวันนี้ อนาคตจะเป็นอย่างไรไม่สนใจ

ที่สำคัญเยาวชนในยุคก่อน ๆ จะมีกำแพง ประเพณีมาคอยควบคุม (เมื่อใครไปทำในสิ่งที่ไม่ดี สังคมก็จะประณาม) เด็กจึงเติบโตรู้ผิดชอบชั่วดี

มีการอดกลั้นยับยั้งชั่งใจ เมื่อมีครอบครัวก็มี ปัญญาคอยบอกสอนลูกให้พัฒนาตนเป็นคนดีได้

ตกมาถึงสมัยนี้ เยาวชนหลงไปกับบริโภค- นิยมเต็มที่ ติดเพื่อนพากันเที่ยวเตร่ รวมกลุ่ม เมื่อใดก็ต้องมีกับแก้มเหล้าเบียร์ดื่มกินกันในวง ทั้งหญิงชายเมาได้ไม่ต่างกัน

เมื่อเยาวชนซึ่งไร้ระเบียบวินัยไร้ความรับผิดชอบ เติบโตขึ้นมีครอบครัว ต้องอยู่ในฐานะผู้นำ ครอบครัวเป็นพ่อแม่ของลูก จะเอาปัญญาที่ไหน ไปอบรมสั่งสอนลูกได้ อีกทั้งสิ่งแวดล้อมยุคสื่อ มอมเมาข้ามโลกเช่นปัจจุบัน หากตามไม่ทัน สถานการณ์ที่เหมือนยกนรกมาไว้ในบ้าน พ่อแม่ คงต้องเสียใจไม่รู้จบกับลูกชายหญิงที่ถูกนรก ดูดลงหลุมไปเรียบร้อยแล้ว

วันแม่... จึงมีแม่หลายคนซึ่งแทนที่จะได้รับความอบอุ่นจากลูกหลานมากราบไหวให้ชื่นใจ แต่กลับต้องหลังน้ำตาเพราะลูกประพฤติตนเป็น คนเลว...

มีหมู่ฝูงที่ดี รีบพลีชีพลย!!!!

(โศลกธรรมมอโศกรำลึก ๒๕๕๖)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

เมื่อมีการแสดงเจตนาบอกล้างนิติกรรมที่เป็นโมฆียะ
โดยบุคคลที่มีสิทธิตามกฎหมายที่จะบอกล้างนิติกรรมนั้นแล้ว
สิทธิและหน้าที่ตามนิติกรรมที่เป็นโมฆียะ
ซึ่งแต่เดิมสมบูรณ์อยู่นั้นก็จะเป็นอันระงับลงไม่มีผลอีกต่อไป

ความไม่สมบูรณ์แห่งนิติกรรม

การข่มขู่ที่จะทำให้การแสดงเจตนาเป็น
โมฆียะจะต้องเป็นการข่มขู่ถึงขนาด ซึ่งสามารถ
นำวรรคสองของมาตรา ๑๖๔ นี้มาแยกองค์
ประกอบของการข่มขู่ได้ถึงขนาดได้เป็น ๖ ข้อ คือ

(๑) การข่มขู่นั้นต้องเกิดขึ้นโดยคู่กรณีฝ่ายหนึ่ง
หรือบุคคลภายนอก หรือคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งรวม
กับบุคคลภายนอกเป็นผู้ข่มขู่

(๒) ผู้ข่มขู่นั้นจะต้องมีเจตนาข่มขู่ผู้ที่แสดง
เจตนาทำนิติกรรม

(๓) ผู้ที่ถูกข่มขู่มีมูลต้องกลัวภัยที่เกิดจาก
การข่มขู่

(๔) ภัยที่ข่มขู่จะต้องเป็นภัยที่ใกล้จะถึง

(๕) ต้องเป็นภัยที่ร้ายแรงถึงขนาดที่จะลู่ใจ
ให้ผู้ถูกข่มขู่มีมูลต้องกลัว

(๖) ถ้าไม่มีการข่มขู่เช่นนั้น จะไม่แสดง
เจตนาทำนิติกรรมนั้น

ตัวอย่างที่ ๑ ดำต้องการดันโป๊ยเขียนราคา
๕๐๐ บาทของแดง จึงได้ข่มขู่แดงว่าถ้าไม่ยก

ดันโป๊ยเขียนที่ดำต้องการให้ดำแล้ว ดำจะเอายา
พิษให้สุนัขตัวโปรดของแดงราคา ๓๐,๐๐๐ บาท
ที่ดำจับไปกินจนถึงแก่ความตาย จนแดงซึ่งอยู่คน
เดียวกลัวว่าจะต้องสูญเสียสุนัขตัวโปรดไปโดย
ไม่อาจจะหาทางป้องกันหลีกเลี่ยงได้ จึงตัดลีนใจ
ยกดันโป๊ยเขียนนั้นให้แก่ดำ เช่นนี้สัญญาดังกล่าว
ตกเป็นโมฆียะเพราะเกิดจากการข่มขู่ที่ถึงขนาด

ตัวอย่างที่ ๒ ดำเข้าไปในบ้านของส้มประสงค์
ให้ส้มมอบเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาทให้ตน
มิฉะนั้นจะทำการข่มขืนแสดงลูกสาวของส้ม โดยที่
ส้มไม่อาจจะหาทางหลีกเลี่ยงได้ จนต้องยอมมอบ
เงินดังกล่าวให้ดำไป เช่นนี้เป็นการข่มขู่ขนาด
สัญญาให้มันตกเป็นโมฆียะ

ตัวอย่างที่ ๓ ดำใช้ปืนจี้ศีรษะของเหลือง
มารดาของตนซึ่งป่วยเป็นโรคมะเร็งขั้นสุดท้ายให้
ทำพินัยกรรมยกทรัพย์มรดกทั้งหมดให้แก่ตน
และเหลืองก็ได้ทำพินัยกรรมให้ตามประสงค์ของดำ
ซึ่งขณะทำพินัยกรรมนั้นเหลืองมิได้กลัวความตาย

จากการข่มขู่ของดำแต่อย่างใด เพราะรู้ตัวแล้วว่าตนต้องตายภายใน ๓ เดือนนี้แน่ และตนมีบุตรคนเดียวคือดำ ประสงค์จะทำพินัยกรรมให้ดำอยู่แล้ว เช่นนี้พินัยกรรมดังกล่าวมีผลสมบูรณ์ไม่ตกเป็นโมฆียะ

ตัวอย่างที่ ๑ ดำเอาปืนจี่กระชะบังคับให้แดง ยกรถยนต์ราคา ๒ ล้าน ให้แก่ขาวบุตรของตน โดยขาวได้รู้ถึงการกระทำดังกล่าวของดำ จนแดงเกิดความกลัวได้นำรถคันดังกล่าวมอบให้ขาว ในวันรุ่งขึ้นตามที่ดำให้เวลาแดงเป็นเวลา ๒ วัน ซึ่งถ้าเกินกำหนดแล้วแดงยังไม่ยกรถยนต์ดังกล่าวให้ขาวดำก็จะกลับมายิงแดงให้ถึงแก่ความตายโดยที่แดงไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้หรือไม่อาจป้องกันได้ เช่นนี้สัญญาให้รถยนต์ดังกล่าวตกเป็นโมฆียะ เพราะเกิดจากการข่มขู่โดยดำบุคคลภายนอก

ตัวอย่างที่ ๒ ดำให้แดงขายที่ดินแปลงหนึ่งแก่เหลืองที่เหลืองต้องการ แต่แดงไม่ยอมขายดำจึงขู่ว่าถ้าแดงไม่ขายให้เหลือง ดำจะไปเผาบ้านแดงภายใน ๕ วัน แดงเกรงว่าตนจะไม่มีที่อยู่อาศัยจึงตัดสินใจขายที่ดินดังกล่าวให้เหลืองในราคาสูงกว่าท้องตลาดตามที่เหลืองต้องการ ซึ่งเหลืองก็ได้รู้ถึงการกระทำทั้งหมดของดำด้วย เช่นนี้สัญญาซื้อขายตกเป็นโมฆียะ เพราะเกิดจากการข่มขู่โดยดำบุคคลภายนอกที่ถึงขนาด แต่ถึงแม้เหลืองซึ่งเป็นคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งจะรู้หรือไม่รู้ถึงการข่มขู่ก็ไม่ใช่สาระสำคัญ

(ง) เหตุอื่น ๆ ที่กฎหมายกำหนด

การกระทำเพราะนับถือยำเกรง หมายถึง การกระทำที่เกิดจากความเคารพนับถือตามธรรมเนียมหรือประเพณี

ตัวอย่าง ดำเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของทอง เมื่อถึงวันปีใหม่ดำได้จัดของขวัญไปมอบให้แก่ทองซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาดำด้วยความเคารพนับถือต่อมาดำได้ทะเลาะวิวาทกับทอง ดำจึงประสงค์เรียกของขวัญที่ได้ให้ไปแล้วคืน โดยอ้างว่าได้กระทำไปเพราะถูกข่มขู่ไม่ได้

ผลของนิติกรรมที่เป็นโมฆียะ

โมฆียะกรรมเป็นนิติกรรมที่สมบูรณ์ใช้บังคับกันได้ตามกฎหมายตั้งแต่ทำนิติกรรมนั้นจนกว่าจะถูกบอกล้าง ซึ่งถ้าหากถูกบอกล้างแล้วก็จะทำให้นิติกรรมนั้นเป็นโมฆะย้อนไปถึงเวลาเริ่มแรกที่ได้มีการทำนิติกรรมนั้นขึ้น

นิติกรรมที่เป็นโมฆียะนั้นเป็นนิติกรรมที่เกิดจากความบกพร่องในเรื่องความสามารถของผู้ทำนิติกรรม หรือเกิดจากการแสดงเจตนาของผู้ทำนิติกรรมนั้นมีความวิปริตบางประการ เช่น อาจจะมีการแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สินซึ่งตามปกตินับว่าเป็นสาระสำคัญ หรือมีการแสดงเจตนาโดยถูกกลฉ้อฉล หรือมีการข่มขู่ หรือเป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นพิเศษให้นิติกรรมนั้นเป็นโมฆียะ เช่น เรื่องของการสมรสที่กระทำไปโดยคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งสำคัญผิดในตัวคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมาตรา ๑๕๐๕ บัญญัติให้การสมรสนั้นเป็นโมฆียะไว้เป็นพิเศษ ซึ่งต่างกับการแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในตัวบุคคลที่เป็นคู่กรณีในการทำนิติกรรม ไม่เพียงแต่ทำให้นิติกรรมเป็นโมฆียะ แต่จะมีผลให้นิติกรรมเป็นโมฆะ เพราะถือว่าเป็นการสำคัญผิดในสิ่งที่เป็นสาระสำคัญของนิติกรรม

นิติกรรมที่เป็นโมฆียะนั้นมีผล ๓ ประการคือ

๑. นิติกรรมนั้นกฎหมาย “ถือว่า” สมบูรณ์จนกว่าจะมีการบอกล้าง

๒. นิติกรรมนั้นอาจถูกบอกล้างได้

การบอกล้างโมฆียะกรรม คือ การแสดงเจตนาทำลายนิติกรรมที่เป็นโมฆียะซึ่งสมบูรณ์อยู่ในขณะนั้นให้เป็นอันเสียเปล่าไม่มีผล การบอกล้างเป็นการแสดงเจตนาทำนิติกรรมฝ่ายเดียวเมื่อมีการแสดงเจตนาบอกล้างนิติกรรมที่เป็นโมฆียะโดยบุคคลที่มีสิทธิตามกฎหมายที่จะบอกล้างนิติกรรมนั้นแล้ว สิทธิและหน้าที่ตามนิติกรรมที่เป็นโมฆียะซึ่งแต่เดิมสมบูรณ์อยู่นั้นก็จะเป็นอันระงับลงไม่มีผลอีกต่อไป คู่กรณีจะต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิมทุกกรณี

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ณ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ดีเอสไอไม่ได้รับใช้การเมืองนะครับ
แต่ว่าประมุขของประเทศในฐานะ
นายกรัฐมนตรีถูกกระทำอย่างนี้ แล้วมัน
เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์
และเป็นคดีในความรับผิดชอบของ
ดีเอสไอ ก็ต้องดำเนินการ

ประมุข...นายกฯ?!

ประกาศเสียงกึกก้อง

แดนไทย

“ธาริต”ดีเอสไอ

ผาดกล้า

หมายพิทักษ์ภูวนาย

พิสุทธิ์ ใจฤา?

โยจึงบังอาจทำ

เทียบชั้นพระบารมี

ขอยกนายกฯนี้

เกินการ

เกินกว่าภาระงาน

รับไว้

กระบวนทำบริหาร

ประพฤติ ตนแฮ

เป็นทาสรองรับใช้

ไซ้ชำระราชการ

“ประมุข”จารแจ่มแจ้ง

นิรันดร์

ประทีปชีวิตสรรค์

สถิตสร้าง

ธ คือหนึ่งสำคัญ

ยอดเยี่ยม สุนดา

เธอหมิ่นแคลนหมายมล้าง

เหตุอ้างฟังฉาย

สอพลอนายเยี่ยงนี้

มีสิทธิ์

หากว่าสำนึกจิต

กระด้าง

สูญโยเยื่อนิมิต

หมายมั่น กักดี

เธอย่อมสำแดงอ้าง

ออกได้เสรี

ยินดีมีเพื่อนพ้อง

แพกพรรณ

หลายหลากจรรยาบรรณ

เสพส้อง

ขาดระเบียบจัดสรร

เกณฑ์กฎ

คงสักวันจักต้อง

ถล่มล้างกันเอง

เพลงปรองดองกู่ก้อง

กั๊ววาน

หากมุ่งมาดจักสมาน

มันไซ้

โปรดปลดปล่อยวิญญูณาน

อมมนุษย์ เถิดรา

องค์ประมุขจอมไท้

มุ่งเน้นสันติคาม

☐

ไทยโพสต์

08 17 088 8128 Sunday, 15 January 2006 8:30 AM 8 Baht www.thaipost.net หน้า 13 จาก 14

แรด! ภัยมันคงนายกฯ

รับเป็นคดีพิเศษ'ธาริต'คู่พัน
โพสต์-เซเวิร์ตต่อ'ขมส์'ตัว

20ล.ค่าตัว'แมส'

แดนกลับคำ
สั่งทหารออกยุทธ
ฝีมือแก๊งหมสึ

ผลิตโดย

เรือนแหมพ ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 ม.3 ต.โคกเคี้ยว อ.ไพศาลี
จ.นครสวรรค์ โทร.08-9063-1951
08-7306-9368

จัดจำหน่าย บริษัทชอบคุณ จำกัด
โทร. 0-2733-5435

ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย
เพื่อสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ - ประหยัด - ลดการใช้สารเคมี

น้ำยาขัดห้องน้ำ

เพชรภูไพร

ผสมน้ำสกัดชีวภาพ

ฆ่าและกำจัดศัตรู

ห้องน้ำสะอาด กำจัดกลิ่นไม่พึงประสงค์
กลิ่นสดชื่นเพราะโอโซนจากการย่อยสลายของจุลินทรีย์
ไม่เป็นอันตรายต่อผิวและทางเดินหายใจ
ใช้ง่าย สะดวก

เพลงนี้แต่งเสร็จ ๙ ม.ค. ๒๕๓๑ บันทึกเสียงเสร็จ ๗ มิ.ย. ๒๕๓๑ เสรี
ภูสมิง หน่อสวรรค์ ขับร้องเป็นคนแรก ออกเผยแพร่อยู่ในอัลบั้ม
“ความลับของฟ้า” วางตลาด มิ.ย. ๒๕๓๑ สารของเพลง คือ แดน
อารยภูมิ ที่เกิดแล้วเป็นแล้ว มีขึ้นมาในแดนไทยแล้ว แม้จะยังเป็น
กลุ่มเล็ก กระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไทย แต่ก็เป็น “สาระ” เอา
“พุทธธรรม” เป็นแกนของชีวิตชุมชน ซึ่งยืนยันกับ “โลกุตร” มี “ศิลปะ”
คือ มงคลอันอุดมพอสมควร ที่ค่อนข้างจะน้อย “สุนทรียะ” (aesthetic)
อยู่บ้าง เพราะมวลยังไม่มาก เราต้องเคร่งไว้ก่อน
จึงเห็นชัดว่าแตกต่างจากสังคมส่วนใหญ่ที่เป็น
โลกียะอันเต็มไปด้วยความเพื่อฟุ้งของรูปรส
กลิ่นเสียงสัมผัส และหรรษา แบ่งแย่ง อวดเบ่ง
เราต้องจริงจังต่อ “สาระ” (essence) ของศิลป์ ที่จะ
ต้อง “จัดองค์ประกอบศิลป์” (composition) ให้
ปลอดภัยความเป็นงาน “อนาจาร” หรืองานที่เป็น
“ข้าศึกแก่กุศล” ให้ได้ ไม่เช่นนั้นแทนที่จะ
ชื่อว่า “เป็นมงคลอันอุดม” ก็เป็น “ข้าศึกแก่กุศล”
ซึ่งเป็นงานอนาจาร เราก็ต้องระมัดระวัง จึง
ดูเหมือนยึด คือ แะงขึ้น ตำต้อย ชกมก นารังเกียจ
อยู่ ก็ต้องขอกภัย

“สมณะโพธิรักษ์”

๑๙ ต.ค. ๒๕๕๖

โลกมีฟ้าผ่าแบ่งแคว้นแดน
สองแคว้นฟ้าฟ้าข้างไหนนำดู
ว่าคนแดนไหนสุขจริง หรือชิงแย่งยึดกันอยู่
ย้อนทวนรู้ทันรู้เท่า

อีกฟากฟ้าหนึ่งพึงพิศชม
แสงธรรมบ่มชีวิตจิตเขาว่างเบา
สลบ ชยัน มั่นใจ รักในเพื่อนพ้องพันธุ้เผ่า
ผูกยึดเขาเย็นชื่นใจ

เป็นฟ้าทวนโลก ทิศอุดร
เป็นนาครของคนน้อมตนสู่ฟ้าไท
เป็นแดนคนล้นค่า ด้วยราคาน้ำใจ
ใครเห็นเป็นคุณ บุญแล้วมากมาย

อีกฟากฟ้าหนึ่งพึงพิศมอง
แสงทองส่องทวนทิศชวนคิดแบบคาย
สละจะสันติฤฯ หรือเอาเปรียบชะมันง่าย
ฟ้าร้าย ฟ้าดี ฟากใด.

อีกฟากฟ้าหนึ่ง

ดาวนโหลดเพลง “อีกฟากฟ้าหนึ่ง” จากชุด “ความลับของฟ้า”

ขับร้องโดย ภูสมิง หน่อสวรรค์

ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect to www.bunnivom.com

อิสสระเสฐิภากน

ภรธาตภากน

สิมตภากน

สมรภากน

บุรณภากน

